EURIPIDIS

ALCESTIS.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

EURIPIDIS
ALCESTIS.

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM
AC VETERUM EDITIONUM EMENDAVIT
ET ANNOTATIONIBUS
INSTRUXIT

JACOBUS HENRICUS MONK A.M.
COLLEGII SS. TRINITATIS SOCIUS
ET GRÆCARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES
PROFESSOR REGIUS.

ACCEDIT
GEORGII BUCHANANI VERSIO METRICA.

EDITIO SECUNDA.

CANTABRIGIÆ
TYPIS ACADEMICIS
EXCUDIT JOANNES SMITH.
VENEUNT LONDINI APUD J. MAWMAN.
M DCCC XVIII.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΑΠΟΛΛΩΝ ᾐτήσατο παρὰ τῶν Μοιρῶν, ὅπως ὁ Ἄδμητος, τελευτᾷν μέλλων, παράσχῃ τινὰ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τεθνηξόμενον, ἵνα ἴσον τῷ προτέρῳ χρόνῳ ζήσῃ· καὶ Ἄλκηστις ἡ γυνὴ ἐπέδωκεν ἑαυτὴν, μηδετέρου τῶν γονέων ἐθελήσαντος ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν. μετ' οὐ πολὺ δὲ, τῆς συμφορᾶς ταύτης γενομένης, Ἡρακλῆς παραγενόμενος, καὶ μαθὼν παρά τινος θεράποντος τὰ περὶ τὴν Ἄλκηστιν, ἐπορεύθη ἐπὶ τὸν τάφον· καὶ τὸν Θάνατον ἀποστῆναι ποιήσας, ἐσθῆτι καλύπτει τὴν γυναῖκα· τὸν δὲ Ἄδμητον ἠξίου λαβόντα τηρεῖν· εἰληφέναι δέ αὐτὴν πάλης ἆθλον ἔλεγε· μὴ βουλομένου δὲ ἐκείνου, ἀποκαλύψας, ἔδειξεν ἣν ἐπένθει.

NOTARUM EXPLICATIO.

B.	MS. Parisiensis 2713. a Musgravio collatus.
D.	MS. Parisiensis 2818. a Musgravio collatus.
E.	MS. Parisiensis 2888. a Musgravio collatus.
Fl.	Variantes lectiones MSti Florentini ab Is. Vossio collati, quas cum Musgravio communicavit Ruhnkenius.
P.	Liber impressus in Bibliotheca Parisiensi, cum MSto collatus unde varias lectiones exscripsit Musgravius.
Fragm.	Fragmentum MS. Alcestidis in Museo Britannico.
Lasc.	Editio Princeps, continens Medeam, Hippolytum, Alcestin, et Andromacham, quæ Florentiæ, cura Jani Lascaris, anno circiter 1496. literis majusculis impressa est.
Ald.	Editio Aldi, Venetiis. anno 1503.
Herv. 1. 2. 3.	Tres editiones impressæ apud Joannem Hervagium, Basiliæ: quarum prima prodiit anno 1537. altera anno 1544. tertia anno 1551.
Bub.	Editio omnium rarissima, impressa Francofurti, apud Petrum Brubachium, sine anni nota; certe antiquior anno 1559.
Stibl.	Editio Gaspari Stiblini. fol. Basil. 1562.
H. Steph.	Tragœdiæ Selectæ. scil. Euripidis Hecuba, Iphigenia in Aulide, Medea, Alcestis; Sophoclis Ajax, Electra, Antigone; et Æschyli Prometheus. Excudebat Henricus Stephanus: anno 1567.
Cant.	Editio Gulielmi Canteri, Antwerp. 1571.
Port.	Editio Æmilii Porti, apud Hieron. Commelinum, Heidelbergiæ. 1598.
P. Steph.	Editio Pauli Stephani, Genevæ. 1602.
Barn.	Editio Josuæ Barnes. Cantabrigiæ. 1694. repetita a Beckio, Lipsiæ. 1778.

Musgr.	Editio Samuelis Musgrave. Oxonii. 1778.
Kuinoel.	Alcestis: edidit Christianus Theoph. Kuinoel. Lipsiæ. 1789.
Wakef.	Alcestis: in Tragœdiarum Delectu, quem edidit Gilbertus Wakefield. Londini. 1794.
Wagn.	Alcestis: edidit Gottlob. Adolph. Wagner. Lipsiæ. 1800.
Gaisford.	Alcestis: cum variis lectionibus in usum Scholæ Regiæ Westmonasteriensis. Oxonii. 1806.
Matth.	Euripidis Tragœdiæ et Fragmenta, edente Augusto Matthiæ. Tomus primus, continens quinque priores fabulas, prodiit Lipsiæ, 1813.
Schol.	Scholia in Septem Euripidis Tragœdias ex antiquis exemplaribus ab Arsenio Archiepiscopo Monembasiæ collecta. Venetiis. 1534.
Markl.	Jer. Marklandi Emendationes quædam MStæ a Viro doctissimo Car. Burneio cum editore communicatæ.
Tyrwh.	Th. Tyrwhitti Emendationes MStæ in Museo Britannico conservatæ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΦΕΡΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ω δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν·

v. 1.2. Ἀδμήτοι' Lascaris. Ἀδμήτεια Athenagoras, qui hoc distichon citat in Legat. pro Christian. p. 25. ed. HSt. indicante Barnesio. ἔτλην est *sustinui*, ut infra v. 589. verum de varia significatione verborum τολμᾷν et τλῆναι dicturus sum ad v. 285. Conferenda sunt initia Andromachæ et Electræ, ubi idem genus est compellationis ad quam in sequentibus non amplius respicitur: hoc observavit Seidlerus ad Electr. 1. Ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου ῥοαὶ, Ὅθεν ποτ', ἄρας ναυσὶ χιλίαις Ἄρην, Εἰς γῆν ἔπλευσε Τρῳάδ' Ἀγαμέμνων ἄναξ. Androm. 1. Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις, Ὅθεν ποθ', ἕδνων ξὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ, Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην. Profecto haud infrequens est hujusmodi sive compellatio sive exclamatio: conf. Hippol. 749. Ὦ λευκόπτερε Κρησία Πορθμὶς, ἃ διὰ πόντιον Κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας, Ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν. 1124. Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς, Δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν Ὠκυπόδων μέτα θῆρας ἔναιρεν, Δίκτυνναν ἀμφὶ σεμνάν. Soph. Electr. 201.

2. Dixit Euripides θῆσσαν τράπεζαν, ut in Electr. 205. θῆσσαν ἑστίαν, pro θητικὴν vel μισθωτικήν. Photius et Suidas, huc respicientes, exponunt θῆσσαν· μισθωτικὴν, ἢ εὐτελῆ, ἢ δουλικὴν τροφήν. Hesychius θῆσσαν· δουλικήν. Monet Scholiasta Apollonii Rhod. I. 193. velut a Κρὴς Κρῆσσα, ita a θὴς, θῆσσα formari. De αἰνεῖν significante *to assent to, acquiesce in*, quædam notavimus ad Hippol. 37. Exempla videas in hac fabula vv. 12. 541. Orest. 776. Med. 1154.

Ζεὺς γὰρ, κατακτὰς παῖδα τὸν ἐμὸν, αἴτιος,
Ἀσκληπιὸν, στέρνοισιν ἐμβαλὼν φλόγα·
οὗ δὴ χολωθεὶς, τέκτονας δίου πυρὸς
κτείνω Κύκλωπας· καί με θητεύειν πατὴρ
θνητῷ παρ' ἀνδρὶ, τῶνδ' ἄποιν', ἠνάγκασεν.

Suppl. 388. Electr. 1247. Æsch. Pers. 648. Eumen. 472. *αἰνέσαι· εὐαρεστῆσαι, καταδέξασθαι* Schol. Vid. Jacobs. Animadv. p. 27. *θῆσαν* Lasc. et Phot. Lex.

3. Hanc rem iterum respicit v. 127. *Δμαθέντας γὰρ ἀνίστη, Πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον Πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου.* Virgil. Æn. VII. 770. de Hippolyto luci reddito— *Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris Mortalem infernis ad lumina surgere vitæ, Ipse repertorem medicinæ talis et artis Fulmine Phœbigenam Stygias detrusit in undas.* Historias, quas de Æsculapio tradiderunt veteres, fuse recenset Heynius Observ. ad Apollodorum p. 276. seq. Hunc et sequentem versum laudat Clemens Alexandrinus p. 18. D.

5. Similis est ellipsis *τοῦ ἕνεκα* in Orest. 741. *ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος.* Herc. Fur. 528. 1114. Homer. Il. A. 429. *Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικός.* Π. 320. *κασιγνήτοιο χολωθείς.* Φ. 457. *Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε.* Cyclopum descriptionem videas apud Hesiod. Theog. 139. Virg. Æn. VIII. 424.

6. *θητεύειν·* Phot. [*ἐπὶ*] *μισθῷ ἐργάζεσθαι.* Pariter Hesychius, Suidas, et Scholiasta Homeri Il. Φ. 443. ubi Neptunus ait, *ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ.* Verbum occurrit in Hom. Odyss. Λ. 488. Σ. 356. Nostri Cycl. 77. Soph. Œdip. Tyr. 1029. *Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;* Huc respexit Strabo X. p. 687. *Ἀδμήτου δ' ἵδρυμα λέγεται τὸ ἱερὸν, παρ' ᾧ θητεῦσαι λέγουσι τὸν θεὸν αὐτῷ, πλησίον τοῦ πορθμοῦ.* hoc indicavit Wakefieldius. Kuinoel. affert Orph. Arg. 174. Panyasis apud Clem. Alexandr. p. 22. D. *Τλῆ μὲν Δημήτηρ, τλῆ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις, Τλῆ δὲ Ποσειδάων, τλῆ δ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ θητεύσεμεν εἰς ἐνιαυτόν.* ubi corrigendum *θητευέμεν.* Imitatur Homerum Il. E. 385.

7. *τῶνδ' ἄποινα* accusativus est disjunctus et seorsim accipiendus, qualis infra v. 363. *ψυχρὰν μὲν— τέρψιν.* Hujusmodi constructionis, in qua ipsam, quæ præcedit, sententiam respicit accusativus, exempla sint Orest. 1103. *Ἑλένην κτάνωμεν, Μενελέῳ λύπην πικράν.* Phœn. 351. Androm. 291. Herc. F. 59. 355. 427. Electr. 231. ubi

ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ', ἐβουφόρβουν ξένῳ,
καὶ τόνδ' ἔσωζον οἶκον εἰς τόδ' ἡμέρας.
ὁσίου γὰρ ἀνδρὸς ὅσιος ὢν ἐτύγχανον,
παιδὸς Φέρητος, ὃν θανεῖν ἐῤῥυσάμην,
Μοίρας δολώσας· ᾔνεσαν δέ μοι θεαὶ,
Ἄδμητον Αἴδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν,
ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.

distinguendum, Εὐδαιμονοίης· μισθὸν ἡδίστων λόγων. 1232. 1260. Ἁλιῤῥόθιον ὅτ' ἔκταν' ὠμόφρων Ἄρης, Μῆνιν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων, Πόντου κρέοντος παῖδ'. In Soph. Œd. T. 720. recte legitur in Aldina Κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον, Τὸ δεινὸν οὑφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς θανεῖν.

8. Ἐλθὼν δ' ἐς αἶαν Athenagoras, qui vv. 7. 8. citavit in Legat. p. 25. et hoc sine causa prætulit Wakefield. Præpositio post verba motum significantia passim supprimitur. Infra v. 589. μηλονόμας fuisse dicitur Apollo.

9. Eadem phrasis Phœn. 1101. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.

10. Ita Musgravius e MSS. et Lasc. Aldus ἐτύγχανε.

11. ἐρυσάμην Lasc. Usitatior structura esset, ὃν ἐῤῥυσάμην μὴ θανεῖν, ut in Orest. 591. Εἰ μὴ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν. Electr. 540. αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν. Omittitur tamen particula in Nostri Phœn. 609. Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν. Simile est, quod post verba prohibendi et negandi particulam, quæ plerumque exprimitur, nonnunquam omiserunt veteres: Androm. 44. ἤν με κωλύσῃ θανεῖν. Herc. F. 317. Θανεῖν ἐρύκει μ'. Vid. Hermann. ad Viger. p. 777. §. 271.

12. Infra v. 33. Μοίρας δολίῳ Σφήλαντι τέχνῃ; Quibus autem artibus Parcas deceperit Apollo, discas ex Æschylo Eumen. 730. modo recte legatur is locus: Chorus scilicet Admeti fata proferens, ita Deum incusat: Σύ τοι, παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας Οἴνῳ, παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς. De significatione v. ᾔνεσαν, vid. supra v. 2.

13. ᾅδην Ald. et edd. præter Lasc. qui Ἅιδην et παρ' αὐτίκ'. Αἴδην τὸν παραυτίκα, *instantem mortem:* in qua locutione nihil est quod reprehendas; Αἴδης enim simpliciter pro *morte* dictum est in Hippol. 1050. Ταχὺς γὰρ Αἴδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ. 1363. Προὔπτον ἐς Αἴδην στείχω κατὰ γῆς. Iph. T. 486. Αἴδην ἐγγὺς ὄντ'. Soph. Œd. C. 1439. Æsch. Agam. 676. Αἴδην πόντιον πεφευγότες.

πάντας δ' ἐλέγξας καὶ διεξελθὼν φίλους,
πατέρα, γεραιάν θ', ἥ σφ' ἔτικτε, μητέρα,
οὐχ εὗρε, πλὴν γυναικὸς, ὅστις ἤθελε,
θανὼν πρὸ κείνου, μηκέτ' εἰσορᾷν φάος·
ἣ νῦν κατ' οἴκους ἐν χεροῖν βαστάζεται
ψυχοῤῥαγοῦσα· τῇδε γάρ σφ' ἐν ἡμέρᾳ
θανεῖν πέπρωται, καὶ μεταστῆναι βίου.
ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κίχῃ,
λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην στέγην.

16. Fortasse legendum Πατέρα τε, γραῖάν θ', ἥ σφ' ἔ. μ. Nec tamen mutatio necessaria est: mediam enim copulam interdum supprimi monet Porsonus ad Med. 750. Ceterum Clymene mater erat Admeti, juxta Scholiastam; Periclymenen vocat Hyginus Fab. 14.

17. 18. Vulgo legitur ἥτις ἤθελε Θανεῖν πρὸ κείνου, μηκέτ' εἰσορᾷν φάος. quod cum vix ferendum esset, conjecere Barnesius et Musgravius μηδ' ἔτ' εἰσορᾷν φάος. Constructionem expedire conatur Heathius, intelligendo ὥστε ante εἰσορᾷν. Ego vero Reiskii emendationem, probantibus viris doctis, in textum intuli: idem fecit Wakefieldius: sic quidem optime procedit sententia; et cum semel ὃσ ob præcedentem vocem γυναικὸς omissum erat, cetera a male sedulo librario facile poterant mutari. Pariter emendavit Marklandus in margine exemplaris Ed. Steph.

20. ψυχοῤῥαγοῦσα, Latine *animam agens*. ψυχοῤῥαγεῖ, quod occurrit infra v. 144. ab Hesychio exponitur per ἀποθνήσκει. Apoll. Rh. II. 835. Τὸν δ' ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχοῤῥαγέοντα. ubi Schol. ψυχ. ἀποψυχοῦντα. Legitur ψυχοῤῥαγοῦντα etiam in Herc. F. 324. Plutarch. T. II. p. 337. et adjectivum ψυχοῤῥαγὴς in Iph. T. 1466. Verbum est ejusdem formæ στημοῤῥαγεῖν in Æsch. Pers. 841.

22. Laudat Scholiasta ad Hipp. 1435. ubi Diana—ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾷν, Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς. videas ibi notata. Editores ante Gaisfordium male exhibent κιχῇ. κίχῃ est subjunctivus aoristi ἔκιχον, cui præsens κιγχάνω; vide infra v. 493. verbum autem κιχέω nullum est.

23. μελάθρων τήνδε φιλτάτην στέγην. Lasc. Ald. et edd. ante Musgravium, qui reposuit τῶνδε ex MSS. B. D. et Schol. ad Hippolytum l. c. et sic Marklandus

ἤδη δὲ τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας,
ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Ἅιδου δόμους
μέλλει κατάξειν· ξυμμέτρως δ᾽ ἀφίκετο,
φρουρῶν τόδ᾽ ἦμαρ, ᾧ θανεῖν αὐτὴν χρεών.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

ἆ, ἆ, ἆ, ἆ.
τί σὺ πρὸς μελάθροις; τί σὺ τῇδε πολεῖς,
Φοῖβ᾽; ἀδικεῖς αὖ, τιμὰς ἐνέρων

emendabat. Eadem est varietas infra v. 554. τῶνδε φιλτάτων Fl.

25. ἱερῆ omnes. Restitui, monente Elmsleio, veram accusativi formam ἱερέα, cujus duo ultimæ syllabæ in unam coalescunt: exempla hujus contractionis in Μενοικέα et Τυδέα, Phœn. 927. 1181. notavi ad Hippol. 1148. ubi conferas quæ de prosodia harum terminationum scripta sunt, et citatis addas Andr. 22. Πηλέα δ᾽ ἀνάσσειν γῆς ἐᾷ Φαρσαλίας. Bacch. 1068. Πενθεᾶ. Herc. F. 619. Θησεᾶ. Soph. Aj. 104. Ἔγωγ᾽ Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. In Oraculo apud Herodotum VII. 220. legendum Πενθήσει βασιλέα φθίμενον Λακεδαίμονος οὖρος. Vid. Herman. ad Gregor. Corinth. ed. Schaef. p. 878. Quare autem Θάνατος dicatur ἱερεὺς θανόντων patebit ex v. 74.

26. σύμμετρος est *congruens*, vel, *congruente intervallo*, ut in Æsch. Choeph. 609. Soph. Œd. T. 84. 1113. Recte igitur Schol. συμμέτρως, εὐκαίρως. Virg. Æn. IX. 107. *Ergo aderat promissa dies, et tempora Parcæ Debita complerant.*

28. In Aldina et aliis veteribus edd. præter Lasc. persona, quæ nunc scenam ingreditur, appellatur Χάρων. In margine editionis Brubachianæ corrigitur Θάνατος. Macrobius vero in Saturnal. V. 19. a Barnesio citatus, Latine vertit *Orcus.*

29. Reiskius legere voluit mediam formam πολεῖ. Sed πολεῖν est *versari, frequentare,* Orest. 1264. τίς ὅδ᾽ ἄρ᾽ ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ σὸν ἀγρότας ἀνήρ; Æsch. Pers. 312. quod notavit Wakef. adde Iph. T. 84. περιπολῶν καθ᾽ Ἑλλάδα. Rhes. 773. Soph. Œd. T. 1254.

30. Docuit Valckenaerius ad Hipp. 107. partes, quas singuli Dii in mundo administrando sor-

ἀφοριζόμενος, καὶ καταπαύων;
οὐκ ἤρκεσέ σοι μόρον Ἀδμήτου
διακωλῦσαι, Μοίρας δολίῳ
σφήλαντι τέχνῃ; νῦν δ' ἐπὶ τῇδ' αὖ
χέρα τοξήρη φρουρεῖς ὁπλίσας,
ἣ τόθ' ὑπέστη, πόσιν ἐκλύσασ',
αὐτὴ προθανεῖν Πελίου παῖς;

ΑΠ. θάρσει· δίκην τε, καὶ λόγους κεδνοὺς ἔχω.

ΘΑ. τί δῆτα τόξων ἔργον, εἰ δίκην ἔχεις;

titi essent, vocari τίμας: et hæc quidem explicatio nostro versui conveniet: verteremus Angli, *attributes, prerogatives.* Citavit ille v. 53. τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει. Æsch. Eum. 422. Τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα—Βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. Addas Electr. 993. Phrases τιμὰς καταλύειν—ἀφανίζειν illustrat Bastius Epist. Crit. p. 172.

31. Interrogationis notam addidi, secutus Matthiæum.

32. Heracl. 593. Κοὐκ ἤρκεσέν σοι ταῦτα τολμῆσαι μόνον.

34. Vid. supra ad v. 12. Aliquando suspicabar legendum Σφήλαντα, ut constructionem eandem haberes ac in Med. 810. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. Soph. Electr. 479. Ὕπεστί μοι θράσος Ἁδυπνόων κλύουσαν Ἀρτίως ὀνειράτων. Deinde νῦν δ' ἐπὶ τῇδ' αὖ Lasc. et MSS. νῦν δὲ τί Ald. quod vitium editionibus ad Musgravii tempora insedit.

35. Vulgo ἣ τόδ' ὑπέστη. Corrigit Elmsleius τόθ', quod sine ulla dubitatione amplexus sum. Vid. infr. v. 542. ὑπέστη cum infinitivo construitur, ut Herc. F. 706. Ἐφ' οἷς ὑπέστητ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν. Iph. A. 360. Hesychius, ὑπέστη· ὑπέσχετο.

36. αὐτὴν Ald. αὐτὴ, quod conjecerant Canterus, Scaligerus, et Reiskius, edidit Musgravius ex MSS. B. D. et Lasc. Spiritum mutavit Wakefieldius. Exempla autem nominis relativum suum in eodem casu sequentis dedi ad Soph. El. 160. in Museo Critico Tom. I. p. 71. Aptissima sunt Hec. 765. Hipp. 100. Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις. Troad. 1134.

39. Interpretes ad verbum reddunt, *Quid igitur arcu opus est?* Angl. *What business then has your bow?* Notent tirones ἔργον pari

ΑΠ. ξύνηθες ἀεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί.
ΘΑ. καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν.
ΑΠ. φίλου γὰρ ἀνδρὸς ξυμφοραῖς βαρύνομαι.
ΘΑ. καὶ νοσφιεῖς με τοῦδε δευτέρου νεκροῦ;
ΑΠ. ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνον πρὸς βίαν σ' ἀφειλόμην.
ΘΑ. πῶς οὖν ὑπὲρ γῆς ἐστι, κοὐ κατὰ χθονός;
ΑΠ. δάμαρτ' ἀμείψας, ἣν σὺ νῦν ἥκεις μέτα.
ΘΑ. κἀπάξομαί γε νερτέραν ὑπὸ χθόνα.
ΑΠ. λαβὼν ἴθ'· οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε,

modo adhibitum, Hipp. 915. σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς. Andr. 552. οὐ γάρ, ὡς ἔοικέ μοι, Σχολῆς τόδ' ἔργον. Iph. A. 1344. οὐ σεμνότητος ἔργον. et alibi.

40. Cuivis in memoriam veniet Apollo apud Hor. Carm. III. iv. 60. *Nunquam humero positurus arcum.*

41. Interrogationem, quam omnes habent editiones, sustuli. Optime explicat Elmsleius ad Heracl. 683. supplendo ex præcedente versu, ξύνηθές ἐστί σοι. ipsius notam adeas. γε autem valet *yes!* quam vim persæpe obtinet particula in hujusmodi dialogis: vide infra vv. 47. 62. 150. 202. 384. 1119.

45. Ita Aldus. κατὰ χθονὸς est etiam inf. 75. 164. Dedit Musgravius κάτω χθονός; e Lasc. E. P. χθονὸς κάτω B. D. Fl. sequente Matthiæ. et ita quidem citaverat Valckenaerius ad Phœn. 1327. qui formulam ἥκειν μέτα in v. seq. illustrat, collatis vv. 66. 499.

47. Herc. F. 335. Ἥξω πρὸς ὑμᾶς, νερτέρᾳ δώσων χθονί.

48. Ita Lasc. Ald. et MSS. Dixit quidem Noster Med. 937. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. sed ibi mutavit Porsonus Οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ π. Certum equidem habeo, veteres particulam ἂν neque cum præsenti neque perfecto indicativo conjunxisse: et olim legendum conjiciebam Οὐκ οἶδά γ' εἰ π. σ. ut dudum emendarat Marklandus. Hodie vero retinendum puto vulgatum et hic et in Medea, et construendum, Οὐ γὰρ οἶδα εἰ πείσαιμι ἄν σε, quod, utcunque durum, defendere videtur locus Aristoph. Av. 1017. ab Elmsleio, in hanc opinionem firmandam, citatus: ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ', εἰ Φθαίης ἄν. Consulas ipsius egregiam Annotationem in Medeæ versum Mus. Crit. Tom. II. part. i. Quæ sequuntur, verba

ΘΑ. κτείνειν ὃν ἂν χρῇ; τοῦτο γὰρ τετάγμεθα.
ΑΠ. οὔκ. ἀλλὰ τοῖς μέλλουσι θάνατον ἐμβαλεῖν.
ΘΑ. ἔχω λόγον γε, καὶ προθυμίαν σέθεν.
ΑΠ. ἔστ' οὖν ὅπως Ἄλκηστις εἰς γῆρας μόλοι;
ΘΑ. οὐκ ἔστι· τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει.

sunt Blomfieldii, cui legendum videtur οὐ γάρ οἶδά γ' εἰ π. σ. "Negat Porsonus in Append. ad Toup. p. 462. particulam ἂν cum præsenti indicativo recte construi. Eum non spectasse loca in quibus ἂν, sic posita, *fortasse* significet, contendit Erfurdtius ad Soph. Œd. T. 573. qui laudat Hermann. ad Viger. p. 785. Loca quæ ibi protulit Hermannus, hæc sunt; Philoct. 290. ubi ἂν non cum præsenti, sed cum imperfecto construitur. Arist. Lysistr. 510. ἠκούσαμεν ἂν, et similia. Pac. 640. ἔσειον ἂν, et similia; ut clare pateat, non Porsonum, sed ipsum Erfurdtium exempla neglexisse." Wakefieldii lectio, ab ipso elegans, facilis, et probabilis vocata, fœdum solœcismum Euripidi imputat; οὐ γὰρ οἶδ', ἂν ἐκπείσαιμί σε, *nescio enim an tibi persuadere possim.* Is vero non male fecisset, si forte interpunxisset οὐ γὰρ, οἶδ', ἂν ἐκπείσαιμί σε.

49. Vulgo scribitur ὃν ἂν χρῇ, quod solœcum est. Subjunctivum reposuerunt Schaefer. et Matthiæ. Deinde plena esset sententia, τετάγμεθα γὰρ ποιεῖν τοῦτο.

50. τοῖς μέλλουσι scil. θνήσκειν. Scholiasta τοῖς γεγηρακόσι. Eodem modo adhibetur participium inf. v. 543. Τέθνηχ' ὁ μέλλων. Miretur aliquis Euripidem hanc prosopopœiam adeo negligenter emisisse, ut Apollo, quasi personæ actoris oblitus, ipsum Θάνατον hortetur ad injiciendam senibus *mortem*: verum simile est, quod in Herc. F. 866. Λύσσα inquit; ὁ δὲ κανὼν οὐκ εἴσεται Παῖδας, οὓς ἔτικτ', ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμὰς λύσσας ἀφῇ. sic enim scribendum puto pro ἐμᾶς. Conferas etiam Miltonum Parad. Amiss. X. 269. Quin et Homerus, Il. E. 859. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης, Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχιλοι Ἀνέρες ἐν πολέμῳ ἔριδα ξυνάγοντες ἄρηος. Hæc loca indicavit Vir doctissimus et amicissimus Jacobus Tate.

51. λόγον δὴ B. D. Fl. Nolent tirones usum verbi ἔχω, in Lexicis, ni fallor, omissum. Valet *intelligo* —ut in Orest. 739. τοῦτο πάντ' ἔχω μαθών. 1118. Ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω. Hipp. 1434. Aliud significat λόγους ἔχω supr. v. 38. aliud ἔχω προθυμίαν inf. v. 1126.

53. Quid hic valeat τιμαὶ, monstratum est in nota ad v. 30.

ΑΠ. οὔτοι πλέον γ' ἂν ἢ μίαν ψυχὴν λάβοις.
ΘΑ. νέων φθινόντων, μεῖζον ἄρνυμαι κλέος.
ΑΠ. κἂν γραῦς ὄληται, πλουσίως ταφήσεται.
ΘΑ. πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης.
ΑΠ. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ καὶ σοφὸς λέληθας ὤν;
ΘΑ. ὠνοῖντ' ἄν, οἷς πάρεστι, γηραιοὺς θανεῖν.
ΑΠ. οὔκουν δοκεῖ σοι τήνδε μοι δοῦναι χάριν;
ΘΑ. οὐ δῆτ'· ἐπίστασαι δὲ τοὺς ἐμοὺς τρόπους.
ΑΠ. ἐχθρούς γε θνητοῖς, καὶ θεοῖς στυγουμένους.
ΘΑ. οὐκ ἂν δύναιο πάντ' ἔχειν, ἃ μή σε δεῖ.
ΑΠ. ἦ μὴν σὺ παύσει, καίπερ ὠμὸς ὢν ἄγαν·

55. γέρας pro κλέος Fl.

56. ὀλύται Lasc.

57. οἱ ἔχοντες (subaudi χρήματα) *divites.* Exempla hujus ellipseos congessere Kusterus ad Arist. Plut. 596. (Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας) et alii. Suppl. 240. Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες, καὶ σπανίζοντες βίου —Εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακά. Fragm. Dan. ap. Stobæum Tit. LXIV. p. 261. Grot. Arist. Eq. 1295. Addas Phœn. 416. Κακὸν τὸ μὴ 'χειν. Herc. F. 636. et ita accipiendum arbitror Soph. Aj. 157. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. Curius apud Cicer. Ep. Fam. VII. 29. *At illa nostra prædicatio quanti est, nos, quod simus, quod* Habeamus, *quod homines existimemur, id omne a te habere.* Ceterum Atticus est usus præpositionis πρὸς, e *re alicujus.* Soph. Œd. T. 1434. πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω. ubi citat Brunckius Trach. 479. Arist. Vesp. 647. Plura invenientur apud Hemsterh. ad Lucian. I. p. 254. Koen. ad Gregor. Cor. p. 44. et scriptores ibi advocatos.

58. Hunc et sequentem versum ita interpretatus est Buchananus; *Quid? tu sophistes, insciis nobis, eras?—Res ampla quibus est, redimerent mortis moras.*

59. Ita recte Lascaris. Aldus et sequentes editores mendose ὤνοιντ' ἄν, quod nonnulli per negligentiam vertunt quasi esset ὄναιντ' ἄν. Corrigendum vidit Æmilius Portus.

64. ἦ μὴν *nihilominus.* ἀλλ' ὅμως Hesych. et alii Grammatici. Vid. Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 174. Simillimus est harum par-

τοῖος Φέρητος εἶσι πρὸς δόμους ἀνὴρ,
Εὐρυσθέως πέμψαντος ἵππειον μέτα
ὄχημα Θρῄκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων,
ὃς δὴ, ξενωθεὶς τοῖσδ' ἐν Ἀδμήτου δόμοις,
βίᾳ γυναῖκα τήνδε σ' ἐξαιρήσεται·
κοὔθ' ἡ παρ' ἡμῶν σοι γενήσεται χάρις,
δράσεις θ' ὁμοίως ταῦτ', ἀπεχθήσει τ' ἐμοί.

ΘΑ. πόλλ' ἂν σὺ λέξας οὐδὲν ἂν πλέον λάβοις.
ἥδ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Ἅιδου δόμους·
στείχω δ' ἐπ' αὐτὴν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει·

ticularum usus in ista fabula v. 943. Ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν Ἔσται ταπεινός· τοῖον ἐξαρτύεται Γάμον γαμεῖν.

66. ἵππειον omnes: in Hipp. 1352. legitur ὄχημ' ἵππειον, postulante metro: alteram tamen formam ἵππιος apud nostrum frequentiorem esse, notavimus ad Hipp. 307. Videas Elmsleium ad Heracl. 845. Profecto legerem ἵππιον, si modo constaret Tragicos in quinta sede versiculi, qualis est noster, iambum spondeo prætulisse. Ceterum constructio, quæ nonnullos fefellit, est, Εὐρυσθέως πέμψαντος [αὐτὸν] μετὰ ἵππειον ὄχημα [ἄξοντα] ἐκ τόπων δυσχειμέρων Θρῄκης. Nescio an monendi sint tirones ἵππειον ὄχημα, ut et τέτρωρον ἅρμα infra v. 499. ipsos equos significare.

67. Lasc. Θρῄκης, et in seq. οὗ δή. Flor. εἰς τόπων.

71. Rectius fortasse legeretur ἀπεχθήσει δ'.

72. Legendum opinatur Wakefieldius Πόλλ' ἂν σὺ λέξαις, *si multa diceres:* sed Græcos nunquam ita locutos esse vel pueri norunt. Eandem habes constructionem infra v. 506. Τί δ' ἂν κρατήσας δεσπότην πλέον λάβοις; Iph. T. 496. Τί δ' ἂν μαθοῦσα τόδε πλέον λάβοις, γύναι; tantum in nostro loco geminatur ἄν. πλέον λαμβάνειν, *proficere.* Similes phrases πλέον ἐργάζεσθαι, πλέον πράσσειν, notavimus ad Hippol. 284.

73. Ita Lascaris. ἡ δ' οὖν ceteri. ἥ γ' οὖν mallet Blomfieldius.

74. κατάρχεσθαι τοῦ ἱερίου, vel simpliciter κατάρχεσθαι, erat *auspicari sacra,* quod apud veteres Græcos fiebat, abscindendo pilos a fronte victimæ, "quos postea, tanquam prima libamina, igni in ara accenso imponebant." Verbis

ἱερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν,
ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσῃ τρίχα.

ΧΟΡΟΣ.

ΗΜΙΧ. ά. τί ποθ' ἡσυχία πρόσθεν μελάθρων;

utor Kusteri ad Arist. Av. 960. qui optime hunc morem illustrat, advocatis Hesychio κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου, τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι. Nostri El. 810. ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα Τεμὼν, ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε δεξιᾷ. Virg. Æn. VI. 243. *Et summas carpens media inter cornua setas, Ignibus imponit sacris, libamina prima.* Æn. IV. 698. *Nondum illi flavum Proserpina vertice crinem Abstulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.* ubi nostrum locum respicere videtur Poeta, eundem ritum sacrificii Proserpinæ transferens, quem apud Euripidem occupat Θάνατος. Ita quoque Hor. Carm. I. xxviii. 19. *nullum Sæva caput Proserpina fugit.* Locum Virgilii cum nostro contulerat Macrobius Saturnal. V. 19. *in hac fabula in scenam Orcus inducitur gladium gestans, quo crinem abscindat Alcestidis.* Vid. Turn. Advers. XIX. 17. Valck. ad Phœn. 576. (Πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων, ἑλὼν πόλιν;) In Iph. T. 40. inquit Iphigenia, Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει. eadem v. 601. interroganti Oresti, Αὐτὴ ξίφει θύουσα, θῆλυς ἄρσενας; respondet, Οὔκ, ἀλλὰ χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι.

75. ἱερὸς cum genitivo construitur, ut in Arist. Plut. 937. Μὴ δῆθ', ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι. Sic Cicero in Verr. II. 18. *qua ex opinione hominum illa insula eorum Deorum sacra putatur.*

76. Ita unus Codex E. Ceteri, cum edd. omnibus (præter Lasc. ubi ἀνύσει), exhibent ἁγνίσει, in quo mendam tamdiu editores prætervidisse miror: futuri forma, quam adhibuisset Tragicus, ἁγνιῶ erat, non ἁγνίσω. Satis nota quidem constructio subjunctivi, suppresso ἄν. Vide inf. v. 865. 999. Hipp. 429. ὅτῳ παρῇ. 529. οἷς ἐπιστρατεύσῃ. 1269. ᾧ ἐφορμάσῃ. Orest. 141. et ibi Porsonum. Med. 516. El. 972. Æsch. Theb. 243. et loca a Blomfieldio indicata. Soph. El. 771. Trach. 251. Œd. Tyr. 1231. Œd. Col. 395. Ceterum recte citavit ἁγνίσῃ Muretus Varr. Lect. IV. xvi. Tom. II. p. 94.

77. Ἡμιχορίου personam huic versui præfixit Barnesius. Schol. ἐκ γερόντων Φεραίων ὁ χόρος. διαιρεῖται εἰς δύο ἡμιχόρια. Vulgo editur πρόσθε μ. literam addidi, monente Blomfieldio: in anapæsticis

τί σεσίγηται δόμος 'Αδμήτου ;
ΗΜΙΧ. β'. ἀλλ' οὐδὲ φίλων [τις] πέλας οὐδεὶς,
ὅστις ἂν εἴποι πότερον φθιμένην
βασίλειαν χρὴ πενθεῖν, ἢ ζῶσ'
ἔτι φῶς τόδε λεύσσει Πελίου παῖς
῎Αλκηστις, ἐμοὶ πᾶσί τ' ἀρίστη
δόξασα γυνὴ
πόσιν εἰς αὑτῆς γεγενῆσθαι ;

ΧΟ. κλύει τις ἢ στεναγμὸν, ἢ στροφὴ ά.
χερῶν κύπτον κατὰ στέγας,
ἢ γόον, ὡς πεπραγμένων ;

μέλαθρον fere semper, ut opinor, mediam habet brevem.

78. In fine versiculi hiatus est, qualem observavimus in Hippol. 1350. contra legem συναφείας. Seidlerus de Dochmiacis p. 80. congessit multa hujus licentiæ exempla, quorum tamen pleraque ad illegitima systemata pertinent. Hoc tantum licuisse opinor, cum propter exclamationem, vel mutatam personam, mora necessario interjecta hiatus offensionem tolleret.

79. Elmsleius delendam censet vocem quam uncinis inclusi, nisi alibi repertum erit τις οὐδείς. Ego vero potius legerem ἀ. οὐ. φ. πέλας ἔστ' οὐδείς.

80. ὅστις ἂν ἐνέποι omnes. Correxi εἴποι ad Hipp. 1363. q. v.

81. Edidi hunc et sequentem versum ex editione Lascaris: et sic Matthiæ. Aldus ceterique habent τὴν βασίλειαν, et omittunt τόδε, quod tamen agnoscunt MSS. Vid. inf. v. 282. 294. 1158. Edidit Gaisfordius Τὴν βασίλειαν χρὴ πενθεῖν, ἢ Ζῶσ' ἔτι λεύσσει φῶς Πελίου παῖς. Legere mallet Blomfieldius Χρὴ βασίλειαν πενθεῖν, ἢ ζῶσ' ῎Ετι παῖς Πελίου λεύσσει τόδε φῶς. Verborum autem transpositionibus, nulla necessitudine cogente, nolim indulgere.

85. Vulgo αὐτῆς. Cum spiritu edidere Wagner. Schaefer. Matthiæ.

86-7-8. στεναγμῶν. Fl. In edd. hæc in duos versiculos divisa erant, quorum cum primus forte fortuna esset senarius, alterum in senarium redigebat Wakefieldius, et post eum Schaeferus ad L. Bos. p. 32. (Ed. Oxon.) legendo ἢ θρῆνον pro ἢ γόον. Primus, quantum scio,

οὐ μὰν οὐδέ τις ἀμφιπόλων
στατίζεται ἀμφὶ πύλας.
εἰ γὰρ μετακύμιος ἄτας,
ὦ Παιὰν, φανείης.

ΗΜΙΧ. ά. οὔ τἂν φθιμένης γ' ἐσιώπων·
οὐ γὰρ δὴ φροῦδός γ' ἐξ οἴκων—[νέκυς]
ΗΜΙΧ. β'. πόθεν; οὐκ αὐχῶ. τί σε θαρσύνει;

antistrophica esse vidit Hermannus. Omnes autem præfigunt Hemichorii personam vv. 86. 89. et plerique v. 91. Sed nullum est, ut mihi videtur, in hac stropha, ut nec in antistropha, interlocutionis indicium. χερὸς Lasc. γόων Ald. et MSS. nonnulli. ὡς πεπραγμένων desunt in Fl.

90. Vulgo στατίζετ'. στατίζεται Herman. Observ. Cr. p. 65. et sic Matthiæ. Hesychius exponit στατίζουσι (Electr. 316.) per στάσιν ἔχουσι. mediam autem στατίζονται per ἱδρύονται, αὐλίζονται, ἵστανται. στατὸς, unde verbum fluxit, citant Viri docti ex Hom. Od. Z. 506. στατὸς ἵππος. Soph. Phil. 716. στατὸν ὕδωρ.

91. Schol. ὥσπερ λέγομεν μεταίχμιον τὸ μεταξὺ τῆς μάχης διάστημα δύο στρατευομένων (l. στρατευμάτων), οὕτω μετακύμιον τὸ μεταξὺ τῶν δύο κυματων. Ultima verba exscripsit Hesych. v. μετακύμιον. Nescio an vox alibi inveniatur. De κύμασιν ἄτης et similibus vid. ad Hipp. 824.

92. Vulgo ἰὼ Παιάν. Quod dedi, postulat metrum; et sic Matthiæ. Infr. 222. Ὦ ἄναξ Παιάν. Ion. 124. Ὦ Παιὰν, ὦ Παιάν. Titulus erat Apollinis Ἰατροῦ, de quo notavi quædam ad Hipp. 1370.

93. 94. Sequor Lasc. Ald. et MSS. Cum enim persuasum habeam hoc anapæstorum systema parum legitimum fuisse, nolui ad exemplum virorum doctorum, poetæ verba interpolando et transponendo torquere. Idem dictum puta de systematibus inf. 105. 132. Conjicit Musgravius—φροῦδος γὰρ δὴ νέκυς ἐξ οἴκων. sequente Gaisfordio; Matth. οὐ Γὰρ δὴ φρ. ν. ἐξ οἴκων. νέκυς, quod uncinis inclusi, delendum censet Elmsleius: videtur aut glossema esse, aut deberi librario, qui de metro sollicitus, priore versiculo ante γὰρ terminato, voluit alterum hac voce, scilicet legis συναφείας ignarus, explere. οὔτ' ἂν φθιμένας γ' edd. De crasi τἂν (τοι ἂν) quam solus restituit Matthiæ, vid. not. ad Hipp. 443.

95. πόθεν; apud Atticos vim habuit negantis; ita explicat Etymologus M. p. 698, 47. ex Apol-

ΗΜΙΧ. ά. πῶς ἂν ἔρημον τάφον Ἄδμητος
κεδνῆς ἂν ἔπραξε γυναικός;
ΧΟ. πυλᾶν πάροιθε δ' οὐχ ὁρῶ ἀντιστρ. ά.
πηγαῖον, ὡς νομίζεται,
χέρνιβ', ἐπὶ φθιτῶν πύλαις·
χαίτα τ' οὔτις ἐπὶ προθύροις
τομαῖος, ἃ δὴ νεκύων

lonii Dyscoli libro inedito; et illustrant Hemsterh. ad Lucian. I. p. 115. Valck. ad Phœn. 1611. Koen. ad Greg. I. p. 61. (p. 141. ed. Schaef. ubi vid. Bast.) πόθεν γάρ; est inf. v. 797. οὐκ αὐχῶ, *I do not presume this.* hæc verba alteri interlocutori dant Heath. et Matthiæ. αὐχῶ eodem sensu infra v. 691. MS. B. habet οὖν καυχῶ τίς σε θαρσύνει. Fl. πόθεν οὐνχω τισσε θαρσύνει.

96. πῶς γὰρ Wakef. non male. Schol. πῶς ὄχλου χωρὶς τὴν ἐκφορὰν ἐποιήσατο (ἂν) Ἄδμητος, ἀγαθῆς γυναικὸς ἐκφορὰν ποιούμενος;

98. ΗΜΙΧ. præfigunt edd. præter. Lasc. πάροιθεν Ald.

99. πηγαῖ ὡς Lasc. πηγαῖά θ' Ald. Uterque vitiose. Brubach. in margine habet πηγαίαν. Emendavit e Scholiasta Canterus. νομίζεταί γε Ald.

100. φθιμένων, pro φθιτῶν, B. D. χέρνιψ hic est vas illud fictile (ὄστρακον) aqua lustrali plenum, quod stabat ante ædes in quibus exponeretur mortuus; ἀρδάνιον vocabatur, teste Polluce L. VIII. p. 894. καὶ οἱ ἐπὶ τὴν οἰκίαν του πενθοῦντος ἀφικνούμενοι, ἐξίοντες ἐκαθαίροντο, ὕδατι περιῤῥαινόμενοι· τὸ δὲ προὔκειτο ἐν ἀγγείῳ κεραμέῳ, ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον. Huc respiciens Hesychius πηγαῖον (suppl. χέρνιβα) τὸ ὄστρακον, ὃ καὶ ἀρδάνιον ὁμοίως λέγεται. Vide eum vv. Ἀρδανίαι (l. ἀρδάνια) et ὄστρακον. Suid. v. ἀρδάνιον, τοὔστρακον: hoc respexit Arist. Eccles. 1025. Ὕδατος δὲ κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας. ubi ista citavit Kusterus.

101. χαίτας τ' Lasc. πρόθυρα Aldus, qui et sequentia mutavit, ut anapæstici qualescunque effingerentur. προθύροις e Lasc. et MSS. reposuit Musgravius.

102. Æsch. Choeph. 166. Ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ. Solitos esse veteres sectis crinibus tumulos amicorum coronare, notissimum est; morem autem appendendi crines in vestibulo ædium non alibi me vidisse memini. Nescio an huc referendum sit Suppl. 972. παιδὸς ἐν οἴκοις Κεῖται μνάματα πένθιμοι Κουραὶ καὶ στέφανοι κόμας.

πένθει πίτνει, οὐ νεολαίᾳ
δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν.

ΗΜΙΧ. ά καὶ μὴν τόδε κύριον ἦμαρ—
ΗΜΙΧ. β'. τί τόδ' αὐδᾷς;
ΗΜΙΧ. ά. ᾧ χρῆν σφε μολεῖν κατὰ γαίας.
ΗΜΙΧ. β'. ἔθιγες ψυχῆς, ἔθιγες δὲ φρενῶν·

103. Lascaris et MSS. habent Πένθεσι πιτνεῖ, οὐδὲ νεολαία Δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν. Edidit Matthiæ Πένθει πιτνεῖ, οὐ νεολαία Δ. χ. γ. Quam lenissima potui mutatione metro ac sensui satisfeci. Longe quidem aptius dicitur πένθος νεκύων, quam plurale; ut inf. v. 438. πένθος γυναικὸς τῆσδε. Vide etiam vv. 275. 346. 379. 834. 1088. πίτνει autem scribendum esse ostendit Elmsleius ad Heracl. 77. Deinde conjungunt veteres interpretes νεολαία χεὶρ, quasi esset νέα χείρ. Sed νεολαία, ubicunque occurrit, est *juventus*. Edidi igitur, quod in mentem venit Musgravio, νεολαίᾳ: recte contulit ille Theocr. xviii. 24. Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία. Photius, νεολέα· νέος λαὸς, καὶ οὐ πάλαι εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένος.—Νεολέαν· τὴν νεότητα, τετρασυλλάβως οἱ Ἀττικοί· Βαβυλωνίοις (scil. Ἀριστοφάνης), Ὦ Ζεῦ, τὸ χρῆμα τῆς νεολέας ὡς καλόν. Certatim corrigunt Viri docti νεολαία, νεολαίαν, νεολαίας, advocantes Hesych. qui exp. νέων ἄθροισμα. Poll. II. 11. Schol. Lucian. Tom. II. p. 190. Æsch. Suppl. 694. Εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσᾳ νεολαίᾳ. Pers. 674. νεολαία γὰρ ἤδη κατὰ γᾶς ὄλωλε. ita recte demum rescripsit Blomfield. legens præterea in nostro loco νεολαίας, quod si quis præferat, equidem non refragabor. Ceterum Dorvillius ad Char. p. 22. opinatur hanc vocem in Doricis civitatibus præcipue obtinuisse. Ald. Οὐ δουπεῖ νεολαῖα γυναικῶν.

105. Ita Lasc. Edidit Ald. cum ceteris omnibus edd. Καὶ μὴν τόδε δὴ κύριον ἦμαρ, et in seq. Καὶ τί τόδ' αὐδᾷς; Verum δὴ et καὶ manifesto sunt interpolata, quo ad similitudinem legitimi systematis versiculi cogerentur. Quin et in Aldina transpositi sunt vv. 106. 107. ordinem correxit Musgravius ex D. Fl. Lasc. Frustra emendationem tentat Jacobs. Anim. p. 32. Αἴλινον αὐδᾷς, vel αἶ, τί τόδ' αὐδᾷς;

107. χρὴ Lasc. quod deterius videtur.

108. Noster Suppl. 1161. ἔθιγέ μου φρενῶν. Troad. 1216. φρενῶν ἔθιγες, ἔθιγες.

χρὴ, τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων,
πενθεῖν ὅστις
χρηστὸς ἀπ' ἀρχῆς νενόμισται.

ΧΟ. ἀλλ' οὐδὲ ναυκληρίαν — στροφὴ β'.
ἔσθ' ὅποι τις αἴας
στείλας, ἢ Λυκίαν,
εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους
'Αμμωνίδας ἕδρας,
δυστάνου παραλύσαι

109. διακν. exp. Schol. φθειρομένων. Hesych. διακναιόμενον· διαπονούμενον, φθειρόμενον. De hac voce vid. Spanhem. ad Arist. Nub. 120. et Blomfield. Gloss. ad Æsch. Prom. 94. In editionibus hæc ΧΟΡΩ. adsignantur.

111. νενόμισθαι Lasc.

114. Λυκίας omnes. De meo dedi Λυκίαν, quod flagitare videtur constructio. Præpositio semel tantum et in altero sententiæ membro exprimitur; Conf. Phœn. 290. Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας. Heracl. 755. Μέλλω τᾶς πατριώτιδος Γᾶς, μέλλω περὶ τῶν δόμων—Soph. Œd. T. 736. 761. 'Αγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομάς. Electr. 780. Ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας—Æsch. Theb. 1034. Sic quoque Horat. Carm. III. xxv. 2. *quæ nemora aut quos agor in specus*—ubi plura dedit Bentleius. Verum respici Apollinis oraculum apud Pataram notavit Barnesius, citans Virg. Æn. IV. 143. *Qualis ubi hibernam Lyciam Xanthique fluenta Deserit, et Delum maternam invisit Apollo.* et 346. *Lyciæ sortes.* Horat. Carm. III. iv. 61. *Delius et Patareus Apollo.* Stat. Theb. I. 696. *Phæbe parens, seu te Lyciæ Patarea nivosis Exercent dumeta jugis.*

116. Legebatur 'Αμμωνίαδας, quod corrigendum vidit Musgravius ex Electr. 734. ξηραί τ' 'Αμμωνίδες ἕδραι. Simile vitium in Soph. Œd. T. 1108. ubi 'Ελικωνιάδων vulgo. Emendat 'Ελικωνίδων Porsonus ad Or. 614.

117. παραλῦσαι omnes præter Matthiæ. Conj. Wakef. παραλύσει. sed unice verus est optativus: eandem habes constructionem supra v. 52. Ἔστ' οὖν ὅπως Ἄλκηστις εἰς γῆρας μόλοι; Æsch. Prom. 299. Οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν Νεί-

ψυχὰν, μόρος γὰρ ἀπότομος
πλάθει, θεῶν δ' ἐπ' ἐσχάραις
οὐκ ἔχω 'πὶ
τίνα μηλοθυτᾶν πορευθῶ.
μόνος δ', ἂν, εἰ φῶς τόδ' ἦν ἀντιστρ. β'.
ὄμμασιν δεδορκὼς
Φοίβου παῖς, προλιποῦσ'
ἦλθεν ἕδρας σκοτίους

μαιμ' ἢ σοί. Agam. 629. Οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά. Choeph. 170. Οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν. Et sic profecto legit Scholiasta: οὐδέ ἐστιν ὅπου (l. ὅποι) τῆς γῆς πέμψας πλοῦν παραλύσειεν τῆς δυστήνου Ἀλκήστιδος τὴν ψυχήν.

118. Vulgo ἄποτμος, quod cum metro antistrophico parum quadret, feliciter corrigit Blomfieldius ἀπότομος. Aptissime dicitur Alcestidis fatum *præruptum:* infra v. 1003. de *Necessitate*, Οὐδέ τις ἀποτόμου λήματός ἐστιν αἰδώς. et Soph. Œd. Tyr. 877. Ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν, ubi duo Codices exhibent ἄποτμον.

119. Schol. πλησιάζει γὰρ ὁ θάνατος. Aldinæ errorem πλάθειν sustulit Canterus. πλάθειν et πελάθειν poeticæ sunt formæ pro πελάζειν. Illud extat in Soph. El. 220. Phil. 728. Rhes. 14. Suidas, πλάθειν· πλησιάζειν, προσπελάζειν, citans locum Electræ.

121. Ubique editum est μηλοθύταν. Accentum mutavi; Tragici enim longe libentius dicebant τίς ἀνθρώπων, τίς θεῶν, quam τίς ἄνθρωπος, τίς θεός. Forsan tamen scripserit Poeta θεῶν δ' ἐπ' ἐσχάραν οὐκ ἔχω τίνα μηλοθύταν πορευθῶ, et in antistr. v. 130. omittendum sit ἔτι. Certe dura est repetitio præpositionis cum diverso regimine intra tantillum spatium; et βωμοὺς μηλοθύτας habet Noster El. 1116. θεῶν δέ γ' ἐσχάραν conj. Reisk.

122. μούνως δ' Wakef. εἰς φῶς Ald. mendose. εἰ restitutum est in Canter.

125. Vide an legendum sit ἦλθ' ἄν. Infra v. 926. ubi συνέσχεν omnes libri, postulat syntaxis συνέσχ' ἄν. Deinde forsan rectius legeretur σκοτίας. Non pauca quidem adjectiva sunt, quæ nunc duorum, nunc trium generum formas adhibent, qualia sunt ματαῖος, φαῦλος, δίκαιος, μέλεος, βρύχιος. Vide notata ad Hippol. 437. Verum non memini σκότιος pro feminino usurpatum me alibi invenisse.

Αιδαό τε πύλας·
δμαθέντας γὰρ ἀνίστη,
πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον
πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου.
νῦν δὲ τίν' ἔτι
βίου ἐλπίδα προσδέχωμαι;
πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται
βασιλεῦσιν,
πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βώμοις

126. Ἄιδα τε Lasc. ᾄδα τε Ald. ceterique præter Wakefield. qui ᾄδαο τε obsecutus Musgravio dedit, et Matthiæ. qui Αΐδα τ' ἐπὶ πύλας, contra sensum, ut mihi quidem videtur. Credo Euripidem sumpsisse Homericam formam: Il. Ψ. 71. πύλας Ἀΐδαο περήσω. Certe ab Ionica genitivorum terminatione in melicis non usquequaque abstinuere Tragici. Orest. 812. et El. 465. ἀελίοιο. Tro. 838. Πριάμοιο. Herc. F. 123. τροχηλάτοιο κώλου. Vid. Burneium ad Æsch. Pers. 864. Sin hoc displiceat, legere possis Αΐδα τε πύλας et in strophico v. 116. Ἄμμωνος ἕδρας, quod tamen videtur recepto longe deterius.

127. δμαθέντες simpliciter *mortui* in Iph. T. 199. Tro. 175. καὶ ζῶντες καὶ δμαθέντες. De Æsculapio vid. supra v. 3.

129. πλῆκτρον est id quod πληγὴν infligit. De variis ejus usibus consulas lautissimum illum Græcæ Poeseos Thesaurum, quo has literas nuper ditavit Vir eximius Edvardus Maltby S. T. P. In Soph. Œd. Col. 1464. κτύπος fulminis διόβολος dicitur.

130. Ita edidit Gaisfordius, sequente Matthiæo, ex vestigiis codicum E. et Fl. qui habent τίν' ἐπὶ βίου. Aldus νῦν δὲ τίνα βίου, cetérique omnes, præter Lasc. qui mendose βίον. Vide ad v. 121. Deinde προσδέχομαι Lasc. Ald. et sequentes. Emendavit in notis Musgravius.

132-3-4. Ut hi quoque versiculi in legitimos anapæsticos redigerentur, multa moliti sunt Viri docti. Porsonus olim legebat (Adversar. p. 222.) Πάντα γὰρ ἤδη δὴ τετέλεσται Τοῖς βασιλεῦσιν. Alii alia tentant: sed nihil variant libri, et similes habemus versus supra 105, 6, 7. Wakefieldius, ineptum clamans βασιλεῦσιν, edidit βασι=λεῖ. Mireris igitur eum non solicitasse κοιράνοις v. 216. et centum alia Tragicorum loca, in quibus dicun-

αἱμόῤῥαντοι θυσίαι πλήρεις,
οὐδ' ἔστι κακῶν ἄκος οὐδέν.
ἀλλ' ἥδ' ὀπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται
δακρυῤῥοοῦσα· τίνα τύχην ἀκούσομαι;
πενθεῖν μὲν, εἴ τι δεσπόταισι τυγχάνει,
ξυγγνωστόν· εἰ δ' ἔτ' ἐστὶν ἔμψυχος γυνὴ,
εἴτ' οὖν ὄλωλεν, εἰδέναι βουλοίμεθ' ἄν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

καὶ ζῶσαν εἰπεῖν καὶ θανοῦσαν ἔστι σοι.
ΧΟ. καὶ πῶς ἂν αὐτὸς κατθάνοι τε καὶ βλέποι;
ΘΕ. ἤδη προνωπής ἐστι, καὶ ψυχοῤῥαγεῖ.

tur ἄνακτες, βασιλεῖς, κοίρανοι, τύραννοι, de uno rege, aut de unius regis familia. Habet quidem Scholiasta τετέλεσται βασιλεία (f. βασιλείᾳ) utrum pro interpretatione an varia lectione, dubitari potest. Matthiæus, quo duo dimetri efficerentur, uncinis inclusit ἐπί.

135. αἱμόῤῥαντοι. Hoc compositum, quod Lexicis addendum est, non nisi hoc in loco inveni. Habet νεόῤῥαντος Soph. Aj. 30. θυσίαν πλήρη Noster Fr. Inc. CLV. 4.

137. Cum nova persona in scenam proditura est, solent Tragici quis sit, qui adveniat, edicere, adhibito pronomine ὅδε, quod in talibus idem fere valet ac δεῦρο vel ὧδε. Anglice igitur vertendum, *But here comes one of the servants out of the house.* Exempla videas in hac fabula vv. 24. 239. 523. 1025. Alia congesserunt Elmsleius ad Suppl. 21. (*Quart. Rev.* Vol. VII. p. 446.) Blomfieldius ad Æsch. Prom. 977. et ad Suppl. 1124. (*Mus. Cr.* Vol. I. p. 185.) Hæc formula, etsi tritissima, nonnullos interpretantes fefellit.

143. αὐτὸς Lasc. ὡὐτὸς Ald. et editores ante Gaisf. βλέπειν simpliciter pro ζῆν dixit Euripides Hec. 315. Iph. T. 717. ἐπεί σ' ἐγὼ θανόντα μᾶλλον, ἢ βλέπονθ', ἕξω φίλον. Tro. 628. Οὐ ταὐτὸν, ὦ παῖ, τῷ βλέπειν τὸ κατθανεῖν. Helen. 1017. Soph. Œd. C. 1438.

144. προνωπὴς interpretantur Hesychius et Photius, emendante Albertio, προτεταμένος, προνενευκὼς, προπετὴς, ἕτοιμος, πρόχειρος. Attigi vocabulum ad Hippol. 376.

ΧΟ. ὦ τλῆμον, οἵας οἷος ὢν ἁμαρτάνεις.
ΘΕ. οὔπω τόδ' οἶδε δεσπότης, πρὶν ἂν πάθῃ.
ΧΟ. ἐλπὶς μὲν οὐκέτ' ἐστι σώσασθαι βίον;
ΘΕ. πεπρωμένη γὰρ ἡμέρα βιάζεται.
ΧΟ. οὔκουν ἐπ' αὐτῇ πράσσεται τὰ πρόσφορα;
ΘΕ. κόσμος γ' ἕτοιμος, ᾧ σφε συνθάψει πόσις.
ΧΟ. ἴστω νυν εὐκλεής τε κατθανουμένη,

ψυχοῤῥαγεῖν supra ad v. 20. Fl. προνόστης. Lasc. ἔτσι.

145. "Plato Sympos. 18. p. 150. ed. Fischer. οἷος οἵων αἴτιος ὢν τυγχάνει. Thucyd. VII. 75. ἀπὸ οἵας —ἐς οἵαν—ἀφῖκτο. Porphyr. de Abstin. I. p. 4. ἀφ' οἵων τε ἐς οἷα καταβέβληκας μηνύειν. Soph. Ant. 942. οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω; Trach. 1047. οἵαις οἷος ὢν ἐλαύνεται. Aj. 557. οἷος ἐξ οἵου 'τράφης. Cf. Ant. 847. El. 751. Aphthon. Progymn. p. 65. ed. Colon. οἵαν ἀνθ' οἵας ἀλλάσσομαι τύχην. Cf. Choricium in Villoison. Anecd. Gr. Tom. II. p. 20, 2. Casaub. ad Theophrast. p. 213. Wyttenbach. Bibl. Crit. III. ii. 21." Hæc enotavit doctissimus Blomfieldius; idem in proximo versu emendavit πάθῃ, Mus. Cr. I. p. 182. Omnes editores retinent solœcam locutionem πρὶν ἂν πάθοι.

147. Cum displiceret σώσασθαι in hac sententia, conjiciebam σώζεσθαι. idem facit Blomfieldius. σώσεσθαι Marklandus: hodie tamen vulgatum defendendum arbitror. Orest. 769. μολόντι δ' ἐλπὶς ἔστι σωθῆναι κακῶν; Iph. T. 1016. νόστον ἐλπίζω λαβεῖν.

149. οὐκοῦν omnes: sed ubique reponendum est apud scriptores istius ævi οὔκουν, (sive mavis οὐκ οὖν;) *nonne igitur;* quod alicubi monuit Elmsleius. ἐπ' αὐτοῖς Lasc. Ald. ἐπ' αὐτῇ e MSS. B. D. reponere volens Musgravius, typographi errore habet αὐτῆς; unde Gaisford. ἐπ' αὐτῆς edidit. αὐτὴν Fl.

150. Herod. V. 92. p. 423, 94. πέμψαντι γάρ οἱ (sc. Περιάνδρῳ) ἐς Θεσπρωτοὺς ἐπ' Ἀχέροντα ποταμὸν ἀγγέλους ἐπὶ τὸ νεκυομαντήϊον, παρακαταθήκης πέρι ξεινικῆς, οὔτε σημανέειν ἔφη ἡ Μέλισσα ἐπιφανεῖσα, οὔτε κατερέειν ἐν τῷ κέεται χώρῳ ἡ παρακαταθήκη· ῥιγοῦν τε γὰρ, καὶ εἶναι γυμνή· τῶν γάρ οἱ συγκατέθαψε ἱματίων ὄφελος εἶναι οὐδὲν, οὐ κατακαυθέντων.

151. ἴστω νυν Lasc. Aldus ceterique νῦν, quod vitium primus sustulit Gaisfordius. De verbis οἶδα, γιγνώσκω et similibus cum participio adhibitis vide nos ad Hipp. 304. ἴστω πορεύσας inf. v. 450. Wakef. Confert Stat. Theb. VII.

γυνή τ' ἀρίστη τῶν ὑφ' ἡλίῳ μακρῷ.
ΘΕ. πῶς δ' οὐκ ἀρίστη; τίς δ' ἐναντιώσεται;
τί χρὴ γενέσθαι τὴν ὑπερβεβλημένην
γυναῖκα; πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις
πόσιν προτιμῶσ', ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν;
καὶ ταῦτα μὲν δὴ πᾶσ' ἐπίσταται πόλις·
ἃ δ' ἐν δόμοις ἔδρασε, θαυμάσει κλύων.

791. *Non aliter cæco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis.* Porsonus Advers. p. 222. laudat Pausan. I. 6. p. 17, 14. Themist. Or. XXII. p. 265. A. Pausaniæ quidem locus est, εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀληθεῖ λόγῳ Φιλίππου τοῦ 'Αμύντου παῖς ἦν, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς ἐς τὰς γυναῖκας κατὰ τὸν πατέρα κεκτημένος. Themistii autem, ὅστις μὲν οὖν δὴ ὀλίγου ἄξιον τὸ πρᾶγμα νομίζει, ἴστω σφόδρα ὀλίγου ἄξιος ὤν. Ceterum εὐκλεὴς γυνὴ est *bonæ et integræ famæ mulier*, ut inf. v. 959. Hipp. 47. 491. 685. ubi de se Phædra—τοιγὰρ οὐκέτ' εὐκλεεῖς Θανούμεθ'. Habent εὐκλεής γε edd. εὐκλεής τε emendandum monuerunt Elmsl. et Tate. καταθανουμένη Lasc. qui v. seq. tribuit Θεραπαίνῃ.

152. Sic Lasc. γυνή γ' Ald. Tacite correxit Barnesius, ex emendatione scilicet Joannis Miltoni: et ita Markl. ἀρίστῃ Lasc.

153. τίς ἐναντιώσεται vertunt *Quis contradicet?* Rectius esset *Quis certabit?*

154. Hæc verba, licet minime obscura, nemo interpretum recte cepit. Vertas, *What must the woman be who has surpassed her?* VV. DD. conjecturas sileo.

155. Eadem est constructio in Bacch. 47. θεὸς γεγὼς ἐνδείξομαι. Adeas notam infra v. 779. ὄμμα δ' οὐκ ἐδείκνυμεν ξένῳ Τέγγοντες. Wakef. attulit Div. Joann. XV. 13. μείζονα ταύτης ἀγαπὴν οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ.

158. θαυμάσῃς E. θαυμάσεις P. Lasc. Sed θαυμάζω futurum habet θαυμάσομαι, non θαυμάσω. Multa sunt verba, quæ futura formæ mediæ, nusquam autem activæ, apud Atticos saltem, adsciscunt: quod ut exemplis confirmem, verbis ἀκούω, σιγῶ, σιωπῶ, ᾄδω, βοῶ, ἁμαρτάνω, θνήσκω, πίπτω, κλάω, πλέω, πνέω, futura sunt ἀκούσομαι, σιγήσομαι, σιωπήσομαι, ᾄσομαι, βοήσομαι, ἁμαρτήσομαι, θανοῦμαι, πεσοῦμαι, κλαύσομαι, πλεύσομαι, πνεύσομαι. Alia hujusmodi non pauca reperies, quibus futurum formæ activæ aut nunquam aut rarissime tribuebant Attici. Nonnulla observata sunt apud veteres

ἐπεὶ γὰρ ᾔσθεθ' ἡμέραν τὴν κυρίαν
ἥκουσαν, ὕδασι ποταμίοις λευκὸν χρόα
ἐλούσατ', ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων
ἐσθῆτα κόσμον τ', εὐπρεπῶς ἠσκήσατο·
καὶ στᾶσα πρόσθεν ἑστίας, κατηύξατο·
Δέσποιν', ἐγὼ γὰρ ἔρχομαι κατὰ χθονὸς,
πανύστατόν σε προσπίτνουσ' αἰτήσομαι,

Grammaticos: v. Mœr. p. 38. 184. Thom. M. p. 7.

160. Vir doctus J. Tate conferri jubet Plat. Phædon. 65. ubi Socrates jam venenum bibiturus, lavatum discedit. Kirchmannus de Fun. Rom. I. 10. p. 72. pluribus exemplis ostendit, morem fuisse iis, qui certam et instantem videbant mortem, ut pretiosissimis vestibus sese exornarent.

161. Homer. Il. Ω. 191. quem locum verisimile est Euripidem ob oculos habuisse: Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα, Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει. *Wakefield.* Grævius Lect. Hesiod. c. iii. (Op. et D. 96.) interpretatur κεδρίνους δόμους *cedrinas arcas.* Eustath. Il. Ω. p. 1475, 43. Bas. habet κεδρωταὶ παστάδες, nescio unde: sed idem significare videntur Κέδρινοι δόμοι, scil. Anglice, *closets of cedar.*

162. Deest τ' in Lasc. Confert Wakefield. Soph. Trach. 776. Κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ.

163. Colebatur apud Græcos Dea 'Εστία, cujus altare in intimo lare situm erat. Cicero De Natura Deorum II. 27. *Nam Vestæ nomen a Græcis est: ea enim est, quæ ab illis* 'Εστία *dicitur: vis autem ejus ad aras et focos pertinet; itaque in ea Dea, quæ est rerum custos intimarum, omnis et precatio et sacrificatio extrema est.* Vide Spanhem. ad Call. H. in Cer. 109. 129. Parum aut nihil refert, sive statuas hanc Deam Alcestidis larem occupasse, sive Dianam, quam Pheris præcipue cultam fuisse discimus ex Call. H. in Dian. 259. Lycophr. Cass. 1180. Θύσθλοις Φεραίαν ἐξακεύμενοι θεάν. sive aliam quampiam Dearum ἑστιούχων. Med. 396. μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω Μάλιστα πάντων, καὶ ξύνεργον εἱλόμην, Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς. Herc. F. 599. 609. De diversitate scribendi κατηύξατο, et κατεύξατο vid. Elmsl. ad Heracl. 305.

164. ἐγὼ μὲν γὰρ Musgravius, vitio typothetæ.

165. Edd. προσπιτνοῦσ'. vide ad v. 103. Soph. Œd. C. 1754. Ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.

τέκν᾽ ὀρφανεῦσαι τἀμά· καὶ τῷ μὲν φίλην
ξύζευξον ἄλοχον, τῇ δὲ γενναῖον πόσιν·
μηδ᾽, ὥσπερ αὐτῶν ἡ τεκοῦσ᾽ ἀπόλλυμαι,
θανεῖν ἀώρους παῖδας, ἀλλ᾽ εὐδαίμονας
ἐν γῇ πατρῴᾳ τερπνὸν ἐκπλῆσαι βίον.—
πάντας δὲ βωμοὺς, οἳ κατ᾽ Ἀδμήτου δόμους,
προσῆλθε, κἀξέστεψε, καὶ προσηύξατο,
πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσίνης φόβην,
ἄκλαυστος, ἀστένακτος, οὐδὲ τοὐπιὸν

166. ὀρφανεῦσαι, Schol. ὀρφανοτροφῆσαι, ἐπιτροπεῦσαι. sic ὠρφάνευες v. 308. extat passivum ὀρφανεύεσθαι, *to be brought up an orphan*, v. 551. Hipp. 848. Suppl. 1132. Alcestidis liberi erant Eumelus, Trojanis temporibus celeberrimus, et Perimele, teste Schol. ad v. 275. ubi tamen observat Blomfieldius sine dubio legendum Περιμήδη. Hoc nomen occurrit in Theocr. II. 15. idem valet ac Homericum Ἀναμήδη. Vid. Apollod. I. 7. 3.

168. Ita Musgr. e tribus MSS. pro vulgato ἀπόλλυται; recte, ut opinor: Andr. 413. Ὦ τέκνον, ἡ τεκοῦσά σ᾽, ὡς σὺ μὴ θάνῃς, Στείχω πρὸς Ἅιδην. Ceterum dicitur ἡ τεκοῦσα αὐτῶν pro ἡ μήτηρ αὐτῶν, cujus regiminis aliud exemplum mihi non succurrit. Nec tamen legere ausus sum αὐτοὺς, librorum auctoritate destitutus.

170. Male Wakef. τέρμον᾽ ἐκπλῆσαι βίου. Noster Med. 1352. Τερπνὸν διάξειν βίοτον.

173. μυρσίνης φόβην legit Scholiasta, et sic post Matthiæum edidimus. Ceteri omnes μυρσινῶν. Similis est varietas infra v. 775. ubi μυρσίνης κλάδοις reposuit Canterus pro lectione veterum editionum μυρσίνοις. Noster quidem in Ion. 120. habet μυρσίνας ἱερὰν φόβην. Electr. 324. κλῶνα μυρσίνης. 778. μυρσίνης πλόκους. Myrtum in mortuorum inferiis adhibitam esse docet Spanhem. ad Call. p. 315.

174. ἄκλαυστος, ἀστένακτος, *fletibus et suspiriis carens.* Alibi ἄκλαυστος est *indefletus.* Notum est pleraque hujus generis adjectiva duplicem significationem admittere. Hoc de ἄθικτος et ἄψαυστος monuimus ad Hipp. 1006. quibus simile est ἄγευστος Soph. Ant. 583. De ὑποπτὸς, πιστὸς μεμπτὸς, περίῤῥυτος, aliisque verbalibus active significantibus, vid.

κακὸν μηθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν.
κἄπειτα θάλαμον εἰσπεσοῦσα, καὶ λέχος,
ἐνταῦθα δὴ 'δάκρυσε, καὶ λέγει τάδε·
Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ
κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὗ θνήσκω πέρι,
χαῖρ'· οὐ γὰρ ἐχθαίρω σ'· ἀπώλεσας δ' ἐμὲ
μόνην· προδοῦναι γάρ σ' ὀκνοῦσα, καὶ πόσιν,

Porson. ad Hec. 1125. Phœn. 218. Hujus autem loci ratio aliquantum diversa est. Vid. Fischer. ad Well. Gr. Gr. II. p. 49. *ἄκλαυτος* Lasc.

176. Ita Musgravius ex B. D. Fl. et Lasc. Legebatur *κᾆλεγεν* post Aldum. Diversa tempora tragicos data opera permiscuisse censet Porsonus ad Hec. 21.

177. Meminerit lector Didonis morituræ apud Virgilium Æn. IV. 648. *Hic, postquam Iliacas vestes notumque cubile Conspexit, paullum lachrymis et mente morata, Incubuitque toro, dixitque novissima verba: Dulces exuviæ, dum fata Deusque sinebant*—. Recte contulit Portus Sophocleas descriptiones Jocastæ Œd. T. 1241. et Deianiræ Trach. 914.

179. *κορεύματα*, vel quod explicat Schol. *κορεῖα*, accipiendum videtur velut *μίτρη*, sive *virginalis zona*, quam in nuptiis solvebat maritus. Dictus igitur sponsus *κορεύειν*, virgo autem *κορεύεσθαι*, ut infra v. 323. *πῶς κορευθήσει καλῶς;* Adeas Schrader. ad Musæum c. xx. p. 340. qui de hac re fuse disseruit, et loca veterum huc facientia diligentissime congessit. Dicebant quidem veteres *μάχεσθαι περὶ πάτριδος, κινδυνεύειν περί τινος*, et similia; *θνήσκειν* autem *ὑπέρ τινος*, monente Valckenaerio ad Phœn. 1336. (Quin et haud raro *θνήσκειν πρό τινος*, ut v. 18. 660. 750.) Affirmat ille semel tantum in hoc loco legi *οὗ θνήσκω πέρι*, quod vix dubitat mutare in *οὗ θνήσκω γ' ὕπερ*. Citant Viri docti Tyrt. I. 13. *Θυμῷ γῆς πέρι τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.* ubi tamen interpungendum post *παίδων*.

180. *ἀπώλεσας δέ με* Lasc. Ald.

181. Heracl. 28. *Ὀκνῶ προδοῦναι.* 246. *Ἀργείοις δ' ὀκνῶ Ἱκέτας προδοῦναι.* ubi nostrum locum affert Elmsleius, judicans *ὀκνῶ* pro *αἰσχύνομαι* accipiendum esse. Potius verterim *invitus sum, animus refugit*. Blomfield. legit *μόνον, tu, thalame, solus me perdidisti.* et sic conj. Markl. *μόνη προδοῦναι* Reiskius.

θνήσκω· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται,
σώφρων μὲν οὐχὶ μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.—
κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα· πᾶν δὲ δέμνιον
ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι.
ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον,
στείχει προνωπὴς ἐκπεσοῦσα δεμνίων.
καὶ πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπεστράφη,
κἄῤῥιψεν αὑτὴν αὖθις εἰς κοίτην πάλιν.
παῖδες δὲ, πέπλων μητρὸς ἐξηρτημένοι,
ἔκλαον· ἡ δὲ, λαμβάνουσ' ἐν ἀγκάλαις,
ἠσπάζετ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὡς θανουμένη.

183. *οὐκ ἂν μᾶλλον* vulgo. Hujus loci parodia est apud Aristophanem Eq. 1251. *σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται, Κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.* Si vulgata recte se habeant, plena esset sententia *γενομένη ἂν οὐ μὲν μᾶλλον σώφρων, ἴσως δὲ μᾶλλον εὐτυχής.* Quum tamen vix credam particulam sic nude positam esse ab Euripide, amplector lectionem quam suppeditat Suidas citans et nostrum et Aristophanis locum, v. *κλέπτης*, monente Elmsleio.

184. 185. *κύνει* et *δεύετο* omnes ante Porsonum, qui ad Med. 1138. citavit *κυνεῖ* et *δεύεται.* hoc correxerat etiam Wakefieldius in notis. Virg. Æn. IV. 659. *Dixit, et os impressa toro, moriemur inultæ, Sed moriamur, ait.*

185. *ὀφθαλμότεγκτος.* hoc compositum non alibi vidisse memini. *πλημμυρὶς* sive *πλημυρὶς* proprie *exundatio maris vel fluvii æstuantis; τὸ ὅρμημα τῆς θαλάσσης, ἡ ἐπίῤῥυσις,* Hesychius, citans Homer. Od. I. 486. *Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο.* De lachrymis dictum etiam in Æsch. Choeph. 183. *Ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι Στάγονες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος.* hoc notavit Spanhem. ad Call. H. in Del. 263. *ὀφθαλμοτεύκτῳ* Lasc.

187. Vide supra ad v. 144.

188. *πολλὰ ἐπεστράφη, sæpe rediit,* uti recte interpretes.

189. *αὐτὴν* edd. ante P. Steph. *πάλιν αὖθις* conjungit noster Heracl. 488. 708. In Soph. Œd. Col. 1413. Phil. 952. *αὖθις αὖ πάλιν.* Soph. Aj. 305. Phil. 342. *αὖθις πάλιν.* Aristoph. Nub. 975. *Εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις. αὖ πάλιν* exemplis defendit Porsonus in Adversariis p. 263.

πάντες δ' ἔκλαον οἰκέται κατὰ στέγας,
δέσποιναν οἰκτείροντες· ἡ δὲ δεξιὰν
προὔτειν' ἑκάστῳ, κοὔτις ἦν οὕτω κακὸς,
ὃν οὐ προσεῖπε, καὶ προσερρήθη πάλιν.
τοιαῦτ' ἐν οἴκοις ἐστὶν Ἀδμήτου κακά.
καὶ κατθανών τ' ἂν ὤλετ'· ἐκφυγὼν δ' ἔχει
τοσοῦτον ἄλγος, οὗ ποτ' οὐ λελήσεται.
ΧΟ. ἦπου στενάζει τοῖσιδ' Ἄδμητος κακοῖς,

195. Ita P. Lasc. προὔτεινεν Aldus. Anapæstum tacite sustulit Barnesius.

198. κατθανών τ' ἂν Schol. edd. Lasc. Ald. et Hervagiana prima. In Hervagiana secunda editum est κατθανών γ', quod in sequentibus propagatum est, præter H. Steph. et Gaisf. Credo mutationem ab aliquo profectum esse, cui displicuit καὶ κατθανών τε, nec quidquam suboluit de crasi τοι ἄν. Quot loca Tragicorum craseos hujus ignoratio corruperit, dicere supervacaneum foret. Vide ad Hippol. 443. Jacobs. in Cur. Secund. ad Eurip. p. 55. legit Χἄπαξ θανὼν ἂν ὤλετ'. quod nemo, ut opinor, amplectetur.

199. Exhibet Aldus οὔποτ' ἐκλελήσεται, quod esset οὗ οὔποτε. verum ea crasis exemplo caret, et durior videtur, quam ut ab Atticorum auribus tolerari posset. Ita tamen editores ante Gaisfordium, qui recepit emendationem Burneii οὔποτ' ἐκλελήσεται, ut sit abruptus sermo. Blomfieldius, Mus. Cr. Tom. I. p. 187. legit interrogative οὗ πότ' ἐκλελήσεται; Equidem de vera hujus loci scriptura nonnihil dubito: sed quum Lascaris habeat οὗ ποτ' οὐ λελήσεται, cum tribus Pariensibus et Florentino, et sic E. (nisi quod mendose λήσεται) malui lectionem, quæ potiori auctoritate nititur, in textu reponere: neque aliter Matthiæ. Huic lectioni patrocinatur Erfurdtius ad Soph. Œd. T. 895. contendens voces ποτ' οὐ pro οὔποτε positas esse; cujus tamen exemplum utinam in medium protulisset. Fortasse accipiendum sit pro οὗ ποτε μεμνήσεται.

200. Ita Musgr. ex B. D. Fl. Habent Lasc. et Ald. τοῖσιν, solenni errore. De dativo τοῖσιδ', plerumque in τοῖσιν depravato, quædam notavimus ad Hippol. 402. 1391. Barnesius, non monito lectore, ex ingenio dedit στενάζει' οἷσιν, quod aperte solœcum est. Elmsleius, quem videas ad Heracl. 56. vertit ἦπου, *I suppose*—. In v. seq. interrogationem, quæ est in Ald. Herv. I.

ἐσθλῆς γυναικὸς εἰ στερηθῆναί σφε χρή;
ΘΕ. κλάει γ', ἄκοιτιν ἐν χεροῖν φίλην ἔχων,
καὶ μὴ προδοῦναι λίσσεται, τἀμήχανα
ζητῶν· φθίνει γὰρ, καὶ μαραίνεται νόσῳ.
παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος,
ὅμως δὲ, καίπερ σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι,
βλέψαι πρὸς αὐγὰς βούλεται τὰς ἡλίου,
ὡς οὔποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον
ἀκτῖνα, κύκλον θ' ἡλίου προσόψεται.
ἀλλ' εἶμι, καὶ σὴν ἀγγελῶ παρουσίαν·
οὐ γάρ τι πάντες εὖ φρονοῦσι κοιράνοις,

et Brubach. omisit secunda Hervagii editio. ἧς pro εἰ B. D.

202. ἐν χεροῖν φίλαιν conj. Wakef.

203. προδοῦναι, simpliciter *deserere;* usu rarissimo, si credis Wakefieldio: sed idem plane significat infra v. 258. μὴ προδῷς. 285. Μή, πρὸς σὲ θεῶν, τλῇς με προδοῦναι. Hipp. 1454. Μή νῦν προδῷς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει. Sæpissime vertendum est, *to be faithless to, to abandon,* ut in hac fabula v. 181. 301. 675. 1078.

204. 205. Legit et interpungit Matthiæus, φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται, νόσῳ Παρειμένη γε, χειρὸς ἄθλιον βάρος. Verum conjuncta habes μαραινομέναν νόσῳ infra v. 242. et exponit Scholiasta τὴν ἰσχὺν τῆς χερὸς παραλελυμένη. Probabilis est Elmsleii conjectura, intercidisse versiculum post βάρος.

206. Hipp. 1241. βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι.

207. Sic MSS. et Lascaris. κλέψαι vitiose Aldus; quod editoribus adeo arrisit, ut vocem etiam a Cantero fictam, προσαυγὰς, in textum adsumerent: et hanc quidem locutionem, κλέψαι προσαυγὰς ἡλίου, summis laudibus prosequuntur Dorvillius, Reiskius, alii: interim Musgravius e Codd. reposuit genuinam lectionem, quam conjectura assecuti erant Æm. Portus, et Duportus noster.

208. 209. Idem distichon legitur in Hecuba 415. 416. Unde Valckenaerio (ad Hipp. 682.) in hoc loco male videntur collocati: uncinis inclusit Matthiæ. Conf. Soph. Aj. 845. Καὶ τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω Πανύστατον δή, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον.

ὥστ' ἐν κακοῖσιν εὐμενεῖς παρεστάναι·
σὺ δ' εἶ παλαιὸς δεσπόταις ἐμοῖς φίλος.
ΧΟ. ἰὼ Ζεῦ· τίς ἂν πᾷ πόρος κακῶν στροφὴ ά.
γένοιτο, καὶ λύσις τύχας,
ἃ πάρεστι κοιράνοις; ἔξ-
εισί τις; ἢ τεμῶ τρίχα,
καὶ μέλανα στολμὸν πέπλων
ἀμφιβαλώμεθ' ἤδη;
δῆλα μέν, φίλοι, δῆλά γ'· ἀλλ' ὅμως
θεοῖσιν εὐχώμεσθα, θεῶν
γὰρ δύναμις μεγίστα.

214. Sic B. D. Fl. Lasc. Gaisf. et sic legisse Scholiastam patet ex verbis ἢ πῶς, ἢ ποῦ, quæ interpretatio est τοῦ πᾷ. Aldus τίς ἂν πῶς, sequentibus editionibus, donec Musgravius neque πῶς neque πᾷ recepit. Male fecit Matthiæ. edens Ὦ Ζεῦ, πῶς ἂν πόρος κακῶν. Offendit viros doctos duplex interrogatio, τίς—πᾷ. quæ tamen haud est adeo infrequens. In Soph. El. 958. Ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, εἰς τίν' ἐλπίδων Βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; jungenda esse ποῖ βλέψασα monui in Museo Critico I. p. 205. Versus, ut nunc representatur, constat e dochmio, et Trochaico penthemimeri, cujusmodi est infra v. 403.

216. πάρεστιν, et κοιράνοισιν; habent Musgr. et Gaisford. hoc Matthiæ.

217. ἔξεισίν τις, omnes præter Matthiæ. et Erfurdtium, qui hanc stropham cum antistropha descripsit ante Catalogum Lectionum in Acad. Regiomont. ann. 1812. Hunc in versibus dividendis sequor: interrogationem addidit Matthiæ.

218. Inf. 835. Μελαμπέπλους στολμούς τε.

219. ἀμφιβαλλώμεθα Lasc. Perperam Matthiæus, Wakefieldio obsecutus, ἀμφιβαλώμεθα δή; Choriambici sunt vv. 217. 218. 219.

220. Hæc usque ad v. 228. in omnibus editionibus Θεραπαίνῃ tribuuntur; at illa decesserat a scena post v. 213. Alii Hemichorio danda esse censent.

221. 222. θεοῖσιν εὐχώμεθα omnes ante Musgr. qui scripsit θεοῖς, εὐχόμεσθα, adversante, ut opinor loci sententia. Ita tamen Gaisf.

ὦ 'ναξ Παιὰν,
ἐξεῦρε μηχανάν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν,
πόριζε δὴ, πόριζε·
καὶ πάρος γὰρ τοῦδ' ἐφεῦρες· [καὶ νῦν]
λυτήριος ἐκ θανάτου γενοῦ,
φόνιόν τ' ἀπόπαυσον Ἀΐδαν.
παπαὶ φεῦ, παπαὶ φεῦ· ἰώ· ἰώ· ἀντιστρ. ά.
ὦ παῖ Φέρητος, οἷ' ἔπρα-
ξας δάμαρτος σᾶς στερηθείς.
[αἶ, αἶ] ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε,
καὶ πλέον ἢ βρόχῳ δέραν

Matth. Sequentia respiciunt Homericum Il. B. 118. *τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.* *ά δύναμις* edd. præter Matth.

224. *μηχανὰν* vertit Buchananus *remedium*; quæ interpretatio si recte se habet, idem valet ista vox, quod alibi *μῆχος*. Andr. 536. *τί δ' ἐγὼ κακῶν Μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν;* Æsch. Agam. 2. *Φρουρᾶς ἐτείας μῆχος.* Theocr. Id. II. 95. *Εἶδ' ἄγε, Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.* ad quem locum vide Toupium in Append. Not. Mallem vero accipere *μηχανήν τινα κακῶν* pro *μηχανήν τινα σωτηρίας ἐκ κακῶν*: non secus ac *πόρος κακῶν* supra v. 214. Confer etiam Hipp. 713. *Εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω.*

226. Fortasse legendum *τοῦτ'* pro *τοῦδ'*. Voces *καὶ νῦν*, quas uncinis inclusi, produnt, ni fallor, manum interpolatoris, cui obversabatur locus Sophoclis Œd. T. 162. Delevit Erfurdtius; neque eas metricæ rationes manere patientur.

228. *φοίνιον* Lasc. *Ἀΐδαν* Lasc. Ald. ut vulgo.

229. Lasc. et Ald. *παῖ. παῖ. φεῦ. φεῦ. ἰώ. ἰώ.* MSS. B. Fl. habent *παπαί.* omissis aliis interjectionibus. Inde Musgravius *παπαὶ, φεῦ, φεῦ, ἰὼ, ἰώ.* Quod dedi, habet Gaisf.

230. *οἷα πράξεις* Jacobs. Anim. p. 32.

231. *τῆς σῆς* Lasc. *σῆς* Ald. Parum abfuit quin ex emendatione reciperem *στερεὶς* pro *στερηθείς*.

232. *καὶ* Lasc. Ald. et Schol. idque metro necessarium est, non noxium, quod putabat Musgravius. Recte ille *πλέον* pro vulgato *πλεῖον*.

233. Optime illustrat Jac. Tate, advocatis Bacch. 246. *Ταῦτ' οὐχὶ*

οὐρανίῳ πελάσσαι.
τὰν γὰρ οὐ φίλαν, ἀλλὰ φιλτάταν
γυναῖκα κατθανοῦσαν ἐν
ἄματι τῷδ' ἐσόψει.
ἰδού· ἰδού·
ἅδ' ἐκ δόμων δὴ καὶ πόσις πορεύεται.
βόασον, ὦ στέναξον,
ὦ Φεραία χθὼν, [τὰν] ἀρίσταν
γυναῖκα μαραινομέναν νόσῳ

δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια, "Υβρεις ὑβρίζειν, ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος; Soph. Œd. T. 1373. οἷν ἐμοὶ δυοῖν Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα. Elmsleius ad Heracl. 247. (καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας) affert hunc locum et Arist. Ach. 125. τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; πλεῖον edd. ante Musgr. ξέρην omnes.

234. βρόχῳ οὐρανίῳ, ἀντὶ τοῦ μετεώρῳ. Schol. πελάσαι omnes præter Gaisfordium, qui e Musgravii emendatione dedit πελάζειν. Rectius Erfurdt. πελάσσαι. Geminare σ in melicis licuit. In Med. 832. ἀφυσσαμέναν, corrigente Porsono. Suppl. 58. ὅσσον. Æsch. Pers. 559. βαρίδεσσι. Soph. Œd. T. 1100. ὀρεσσιβάτα. Trach. 636. μέσσαν. Aj. 185. τόσσον. 390. ὀλέσσας. Phil. 1163. πέλασσον. Bis in senariis μέσσος habet Sophocles, Antig. 1223. 1236.

235. Subauditur μόνον, ut in Hipp. 359. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς, Ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ. Hujus ellipseos exempla videas in locis ibi a Porsono indicatis. Confert Blomfieldius Sallust. Bell. Jug. 10. *Romanos ex amicis amicissumos fecisti.*

237. Præpositionem omittit ed. Gaisford. τῷδέ γ' ὄψει Lasc. Ald. ἐπόψει Fl. ἐσόψει Musgr. ex MSS. B. D.

238. Has voces, quæ in editionibus deerant, inseruit Musgr. ex B. D.

239. ἥδ' omnes. καὶ δὴ πόσις conjicit Elmsleius. χὼ πόσις Blomf.

240. Ita Musgr. e MSS. B. D. στέναξον ὦ βόασον Lasc. στέναξον ὦ βόησον Ald. sed præstat ordo, quem dedimus.

241. Gaisford. et Matthiæ. sequuntur Musgravium emendantem ἀρίσταν τάνδε, ob metrum: sed metro ne sic quidem satisfaciunt. Equidem cum Erfurdtio delendum esse censeo articulum.

κατὰ γᾶς, χθόνιον παρ' Αΐδαν.
οὔποτε φήσω γάμον εὐφραίνειν
πλέον ἢ λυπεῖν, τοῖς τε πάροιθεν
τεκμαιρόμενος, καὶ τάσδε τύχας
λεύσσων βασιλέως, ὅστις ἀρίστης
ἀπλακὼν ἀλόχου τῆσδ', ἀβίωτον
τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει.

243. Omnes editiones κατὰ γᾶν. Dedi, postulante sententia, κατὰ γᾶς *sub terram;* neque enim assentiri possum Elmsleio jungenti ἀρίσταν κατὰ γᾶν, *optimam in terris*. In Hipp. 1363. Προὖπτον ἐς Ἅιδην στείχω κατὰ γῆς, Codex E. habet γῆν. ἅδαν Ald.

244. Parum accurate vertitur *nunquam affirmabo*, &c. Nota est formula οὔ φημι, quæ idem fere valet ac apud Latinos *nego*. Hec. 129. τὰ δὲ Κασάνδρας Λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας Πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης. Soph. Phil. 903. Οὔ φημ' ἔγωγε. Aj. 1325. Οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς Ἄμοιρον.

246. σάσδε Lasc.

247. ὃς ἀρίστης ἀμπλακὼν ἀλόχου editores, post Lascarem et Aldum, de metro parum solliciti. Dedit quidem ὅστις Musgravius e Cod. Fl. veram autem loci scripturam primus restituit Wakefieldius. Semper scripsisse Tragicos ἀπλακεῖν, ἀπλακία, ἀπλάκημα monuimus ad Hipp. 143. ubi vid. not. Siquis plura velit de his vocibus, consulat Burneium in Censura Æschyli Glasguensis, (*Monthly Review, Feb.* 1796. p. 132.) Hoc tantum monebo: ἀμπλακέων, quod legere voluit Marklandus ad Iph. A. 224. non modo in dialectum, verum etiam in linguam peccat; siquidem præsens ἀμπλακέω vel ἀπλακέω ignotum erat: ἀπλακεῖν est aoristi infinitivus. Ceterum observat Burneius, in hac fabula nullo discrimine adhibita esse ἀπλακεῖν et ἁμαρτεῖν: e. g. vv. 430. et 1102. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες. 352. Τοιᾶσδ' ἁμαρτάνοντι συζύγου σέθεν; 631. Ἐσθλῆς γὰρ (οὐδεὶς ἀντερεῖ) καὶ σώφρονος Γυναικὸς ἡμάρτηκας. 900. ἁμαρτεῖν Πιστῆς ἀλόχου. Necnon supra v. 145. Ὦ τλῆμον, οἵας οἷος ὢν ἁμαρτάνεις.

248. Phrasin Euripideam ἀβίωτος βίος videas in Hipp. 823. et locis ibi indicatis. Hos versus aliter quam vulgo prostant, divisimus: in editionibus verba τῆσδ' ἀβίωτον, et πλέον ἢ λυπεῖν v. 245. singulos monometros efficiunt.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ἅλιε, καὶ φάος ἁμέρας, στρ. β'.
οὐράνιαί τε δῖναι
νεφέλας δρομαίου—

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὁρᾷ σὲ κἀμὲ, δύο κακῶς πεπραγότας,
οὐδὲν θεοὺς δράσαντας, ἀνθ' ὅτου θανεῖ.

ΑΛ. γαῖά τε, καὶ μελάθρων στέγαι, ἀντ. β'.
νυμφίδιαί τε κοῖται
πατρίας Ἰωλκοῦ.

251. 252. Germanæ sunt locutiones Arist. Av. 697. ἀνεμώκεσι δίναις. Phœn. 165. ἀνεμώκεος δρόμον νεφέλας. Exponit Scholiasta Aristophanis δίναις· ταῖς τοῦ ἀνέμου ὠκείαις συστροφαῖς. Siquis credat Euripidem hic respexisse Anaxagorea ista dogmata de Οὐρανῷ et αἰθερίῳ ῥύμβῳ, quæ in aliis tragœdiis versibus exornavit, consulere possit disputationem Valckenaerii Diatr. c. V. p. 39. seq. Comicus Nub. 379. Euripidem, ut videtur, exagitans, Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτὰς οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι; —Ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος Δῖνος. De δίναις αἰθέρος multa habet Luzacius in Exercit. Acad. p. 100.

253. ὁρᾷ, scilicet ἥλιος.

254. θανεῖν Lasc.

256. Huc retrahenda esse opinor verba Scholiastæ ad v. 262. ὡς μαρτυρεῖ καὶ Δοῦρις ἐν τῇ ις τῶν Λακεδαιμονικῶν, ὅτι ἐν Ἰωλκῷ ἐνυμφεύθη. Ἰώλκους (l. Ἰωλκοῦ) γὰρ Πελίας ἐβασίλευσεν. Aliam tradit historiam Eudocia, Villois. Anecd. Gr. p. 21.

257. Sic Aldus. Male fecit Musgravius, quod πατρῴας e Lasc. et MSS. edidit. Alterum, etiamsi in nullo libro reperiretur, ob metrum reponendum esset: passim confunduntur hæc adjectiva. Porson. ad Hec. 79. "Mox πατρίου edidi, licet omnia exemplaria πατρῴου habeant. Cum enim Attici πάτριος et πατρῷος promiscue usurpent, cur ad licentiam poeticam, nulla necessitate cogente, provocemus?" Vid. Blomfield. ad Æsch. Pers. 929. Si cui tanti visum erit, aliter hi versus distribui poterunt: Γαῖά τε, καὶ μελάθρων| στέγαι, νυμφίδιαί τε κοῖ|ται πατρίας Ἰωλκοῦ.

ΑΔ. ἔπαιρε σαυτὴν, ὦ τάλαινα, μὴ προδῷς·
λίσσου δὲ τοὺς κρατοῦντας οἰκτεῖραι θεούς.
ΑΛ. ὁρῶ, δίκωπον ὁρῶ σκάφος· στρ. γ΄.
νεκύων δὲ πορθμεὺς,
ἔχων χέρ' ἐπὶ κόντῳ, Χάρων μ'
ἤδη καλεῖ· Τί μέλλεις;
ἐπείγου· σὺ κατείργεις τάδε·—τοῖα
σπερχόμενος ταχύνει.
ΑΔ. οἴμοι, πικράν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν
ἔλεξας. ὦ δύσδαιμον, οἷα πάσχομεν.
ΑΛ. ἄγει μ', ἄγει μέ τις—οὐχ ὁρᾷς; ἀντ. γ΄.
νεκύων ἐς αὐλὰν,

260. Addunt ἐν λίμνᾳ MSS. ὁρῶ δίκωπον σκάφος ἐν λίμνᾳ Lasc.

262. χεῖρ' Lasc. Χάρων uncinis inclusit Matthiæ. et facile quidem e glossa in textum irrepere poterat. Aliquando suspicabar legendum esse Ἔχων χεῖρ' (vel χέρας) ἐπὶ κόντῳ, μ' Ἤδη καλεῖ—et in antistr. v. 270. Ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγὲς Βλέπων πτ. Aΐ. Charontis cymbam ter in hac fabula respexit Tragicus. vid. inf. vv. 371. 451. et nulla fere imago veteribus poetis magis placuit. Plurima collegit Valckenaerius Diatr. c. XXV. p. 280. Aptissimus est locus Machonis apud Athenæum VIII. p. 341. C. a Blomfieldio indicatus; ἀλλ', ἐπεὶ Ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν μ' οὐκ ἐᾷ, Οὐκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμὸν ἀναβοᾷ, Καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος, ἧς κλύειν χρεών. Conferas notam ejusdem ad Æsch. Theb. 856.

264. Magna est in hujus versus scriptura varietas: τοιά με MS. D. et sic Matthiæ. τάδε τοι με B. τάδε τί με Fl. τάδ' ἕτοιμα Lasc. Ald. ἐπείγου σύ· κατείργεις τὰ δ' ἕτοιμ', ἃ Musgr. Edidimus quod optimum visum est, consentiente Elmsleio.

268. οὐχ ὁρᾷς; primus interrogative scripsit Matthiæus, plenius distinguens post τις· sed interrogatio est διὰ μέσου.

269. νεκύων ἐς ἴλαν conjicit Wakefieldius, et cum sequentibus contulit Hom. Il. A. 528. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγέσι
βλέπων πτερωτὸς Ἅιδας.
τί ῥέξεις; ἄφες.—οἵαν ὁδὸν ἁ δει-
λαιοτάτα προβαίνω.

ΑΔ. οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν, μάλιστ' ἐμοὶ,
καὶ παισὶν, οἷς δὴ πένθος ἐν κοινῷ τόδε.

ΑΛ. μέθετε, μέθετέ μ' ἤδη, ἐπῳδός.

270. κυαναυγὴς Noctis est epitheton Orph. Hymn. III. 3. Κλῦθι, μάκαιρα θεὰ, κυαναυγὴς, ἀστεροφεγγής. Quibus sensibus vocem κυάνεος adhibuerint Græci, videre est apud Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 83.

271. ᾅδας Ald. Addunt μέθες με B. Fl.

272. τί ῥέζεις; vulgo. Recte Lascaris habet ῥέξεις; quod nemo monuit eorum, qui editionis ejus collationem curaverunt. Formula τί ῥέξεις; est in Æsch. Theb. 101. Huc referenda sunt quæ de simili loquendi modo in τί λέξεις; dicta sunt ad Hippol. 353. ῥέξεις conjecit Tyrwhittus, et edidit Matthiæ. Haud scio an præsens ῥέζω nusquam usurparint Attici. Verba Τί ῥέξεις; ἄφες. ad Orcum loqui fingitur Alcestis. ἁ δειλαία Lasc.

274. Ita Lasc. et MSS. ἐκ δὲ τῶνδε Aldina et editiones ante Barnesium, qui tacite correxit. τῶν scil. pro τούτων. Articulum pro pronomine οὗτος vel ἐκεῖνος, sequentibus μὲν, δὲ, et γὰρ, licuit omnibus scriptoribus adhibere: quin et apud Tragicos, perinde ac alios poetas, nonnunquam sine istis additamentis in hoc usu leguntur. Hujus licentiæ exempla post alios citabo. Æsch. Prom. 245. Τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι. Theb. 181. Ἀνὴρ, γυνή τε, χὤτι τῶν μεταίχμιον. Eumen. 2. ἐκ δὲ τῆς Θέμιν. Suppl. 448. Ἢ τοῖσιν, ἢ τοῖς πόλεμον αἴρεσθαι μέγαν Πᾶσ' ἐστ' ἀνάγκη. 1055. Ὅ τι τοι μόρσιμόν ἐστιν, Τὸ γένοιτ' ἄν. Soph. Œd. T. 200. Τὸν—ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ. 1466. Ταῖν μοι μέλεσθαι. Eur. Suppl. 207. πρὸς δὲ τοῖσι—sed ibi legendum puto τοῖσδε. Ceterum meminerint tirones Horat. Carm. I. xxiv. 9. *Multis ille bonis flebilis occidit, Nulli flebilior quam tibi, Virgili.*

275. οἷς δὲ Barnes. vitio typorum.

276. Seidlerus de Dochm. p. 45. hanc epodum in antistrophica, non nimis quidem congrua, redigit, legendo μέθετέ με δὴ, et in v. 282. ἰὼ τ. τ. φάος ὁρῶτον, et delendo præpositionem in v. 279. obsequentem habet Matthiæum.

κλίνατέ μ', οὐ σθένω ποσίν·
πλησίον Ἀΐδας, σκοτία δ'
ἐπ' ὄσσοισι νὺξ ἐφέρπει.
τέκνα, τέκν', οὐκέτι δή,
οὐκέτι δὴ μάτηρ σφῷν ἐστίν.
χαίροντες, ὦ τέκνα, τόδε φάος ὁρῷτην.
ΑΔ. οἴμοι· τόδ' ἔπος λυπρὸν ἀκούω,
καὶ παντὸς ἐμοὶ θανάτου μεῖζον.
μή, πρὸς σὲ θεῶν, τλῇς με προδοῦναι,

277. Vulgo πόσι, i. e. *O marite;* vertunt tamen interpretes quasi scriptum esset ποσὶ, quod proculdubio melius est.

278. σκότια adverbialiter legere mallet Elmsleius, dividens, ut vulgo, post Ἀΐδας.

282. Vulgo interpretantur *Læti hoc lumen intuecamini:* debebant, *Vivite et valete.* participium χαίρων hanc habere potestatem jampridem monui ad Hippol. 1438. Χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε. citatis Med. 734. Phœn. 933. Soph. Trach. 821. Conf. infra v. 333. Χαίροντες εὐφραίνοισθε. 447. χαίρουσα—οἰκετεύοις. 829. Χαίρων ἴθ'. Habet φῶς Lascaris. ὁρῷτον omnes: sed præclare ostendit Elmsleius ad Arist. Acharn. 773. secundam personam dualem nunquam a tertia diversam fuisse; ὁρῷτον autem, ἤλθετον, εἴχετον, ἐποιήσατον, inventa esse Grammaticorum.

283. Potius expectasses ἀκούειν vel ἀκοῦσαι. Sed nolim vulgatum sine auctoritate sollicitare.

284. Soph. Ant. 933. Οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω Τοὔπος ἀφῖκται.

285—7. In Aldina legebatur Μὴ πρὸς τῶν θεῶν τλῇς με προδοῦναι, Ἀλλ' ἀνατόλμα. Hunc locum egregie restituit Porsonus ad Med. 325. Ipsum audias; "Hiatum tollit Musgravius, e MSS. inserendo versum, Μὴ πρὸς παίδων, οὓς ὀρφανιεῖς. Optime. Sed duo menda, quanquam levicula, restant. Vix enim credo, compositum istud apud Græcos exstare, ἀνατολμῶ. Recte ed. Lasc. Ἀλλ' ἄνα, τόλμα. Ἀλλ' ἄνα est phrasis Homerica; a Sophocle etiam usurpata Aj. 194. Præterea Tragici in ista adjurandi formula nunquam articulum addunt; Comici pro libitu vel addunt, vel omittunt, sed frequentius addunt. Cum igitur τῶν omittat Lascaris, quid planius, quam legendum esse Μὴ πρὸς σὲ θεῶν τλῇς με προδοῦναι?" Porsonum secuti

μή, πρὸς παίδων, οὓς ὀρφανιεῖς·
ἀλλ' ἄνα, τόλμα·

sunt Gaisford. Matthiæ. Hujus adjurandi formulæ, in qua pronomen σὲ inter præpositionem et nomen inseritur, satis exemplorum dedimus ad Hippol. 601. Locis a Porsono indicatis, eximendus est Alcest. 673. addendus v. 1117. Μή, πρὸς σὲ τοῦ σπείραντος ἄντομαι Διός.

Ibid. τολμᾶν et aoristus τλῆναι (nam τλῆμι et τλάω non extant) valent *sustinere,* quæ quidem significatio late se extendit. Est enim *sustinere,* (Angl. *to endure*) non obstante vel periculo, vel pudore, vel superbia, vel dolore animi, vel misericordia. I. Primæ significationis exempla sunt inf. 473. σὺ τὸν αὐτᾶς Ἔτλας πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι Ψυχᾶς ἐξ Αἴδα. 853. Ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία ψυχή τ' ἐμή. Hom. Il. Δ. 94. Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν; Æsch. Prom. 243. Ἐγὼ δ' ἐτόλμησ', ἐξερυσάμην βροτοὺς, Τὸ μὴ διαῤῥαισθέντας εἰς Αἴδου μολεῖν. sic enim legendum puto cum ed. Rob. et duobus Codd. pro τοῦ μὴ δ. In his et similibus recte vertitur *audere, to have courage.* II. *sustinere citra pudorem:* Andr. 171. Ἢ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν, Τολμᾷς ξυνεύδειν. Orest. 1541. Μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην. ubi pro σὴν mallem σ' ἂν κ. δ. III. Valet *to deign, condescend, submit;* ut v. 1. ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν. 589. Ἔτλα δὲ σοῖσι μηλονόμας Ἐν δόμοις γενέσθαι. Æsch. Prom. 1035. Τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε Πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. IV. *inducere animum,* quod Angli dicerent, *to prevail upon himself:* v. 568. τοσαύτης ξυμφορᾶς προσκειμένης, Ἄδμητε, τολμᾷς ξενοδοχεῖν; 757. Ὃς πρῶτα μὲν πενθοῦντα δεσπότην ἰδὼν, Εἰσῆλθε, κἀτόλμησ' ἀμείψασθαι πύλας. 1135. Τόλμα προτείνειν χεῖρα καὶ θιγεῖν ξένης. Hom. Od. Λ. 172. οὐδὲ ὃν υἱὸν Ἔτλη ἔσαντα ἰδεῖν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι. V. Postremi sensus exemplum noster suppeditabit versiculus, μὴ τλῇς με προδοῦναι, *do not have the cruelty to abandon me.* Med. 812. Ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι; 1322. Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος Ἔτλης τεκοῦσα. Soph. Aj. 1332. τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν, Μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν. Notæ satis longæ finem imponam, postquam monuero, apud Latinos scriptores verbum *posse* iis fere sensibus usurpari quibus apud Græcos τολμᾶν et τλῆναι. Virg. Æn. IX. 481. *tune, illa senectæ Sera meæ requies,* POTUISTI *linquere solam, Crudelis?* X. 306. *quos nulla fatigant Prælia, nec victi* POSSUNT *absistere ferro.* Plura suppeditabit Lectoris memoria.

287. ἄνα legitur etiam in Troad. 98.

σοῦ γὰρ φθιμένης, οὐκέτ' ἂν εἴην·
ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν, καὶ μή·
σὴν γὰρ φιλίαν σεβόμεσθα.
ΑΛ. Ἄδμηθ', ὁρᾷς γὰρ τἀμὰ πράγμαθ' ὡς ἔχει,
λέξαι θέλω σοι, πρὶν θανεῖν, ἃ βούλομαι.
ἐγὼ σὲ πρεσβεύουσα, κἀντὶ τῆς ἐμῆς
ψυχῆς καταστήσασα φῶς τόδ' εἰσορᾶν,
θνήσκω, παρόν μοι μὴ θανεῖν, ὑπὲρ σέθεν,
ἀλλ' ἄνδρα τε σχεῖν Θεσσαλῶν, ὃν ἤθελον,
καὶ δῶμα ναίειν ὄλβιον τυραννίδι,
οὐκ ἠθέλησα ζῆν ἀποσπασθεῖσα σοῦ
ξὺν παισὶν ὀρφανοῖσιν· οὐδ' ἐφεισάμην,
ἥβης ἔχουσα δῶρ', ἐν οἷς ἐτερπόμην.
καίτοι σ' ὁ φύσας χἡ τεκοῦσα προὔδοσαν,

289. Valckenaerius ad Phœn. 1256. vim hujus formulæ illustrat exemplis ex Euripide et Sophocle petitis; quorum duo citabimus. Soph. Œd. T. 314. Ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν. Phil. 963. ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ, Ἤδη 'στὶ, καὶ τὸ τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.

291. γὰρ deest in Lasc.

292. "Ecce illud πυκινὸν ἔπος, de quo Andromacha Il. Ω. 744. Οὐδέ τι μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗτέ κεν αἰεὶ Μεμνήμην, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα. Quin et Tacitus Vit. Agric. 45. *excepissemus certe mandata vocesque, quas penitus animo figeremus.*" J. Tate.

293. ἐγώ σε omnes. πρεσβεύουσα idem valet ac προτιμῶσα v. 156. Hæc significatio verbi πρεσβεύειν illustrata est ad Hippol. 5. Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη.

296. In constructione repetendum est e præcedentibus ἀλλὰ [παρόν μοι] σχεῖν τε ἄνδρα κ. τ. λ. Θεσσαλὸν Lasc.

300. Ita Lasc. et MSS. Aldini typothetæ vitium ἠοῦς pro ἥβης primus editorum Musgravius e textu sustulit. Ipse tamen in Supplemento Notarum revocatum voluit ἠοῦς, quod mirabilibus defendit rationibus. Habent E. P. δῶρον οἷς. Lasc. δῶρον ἐν οἷς.

καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἧκον βίου,
καλῶς δὲ σῶσαι παῖδα, κεὐκλεῶς θανεῖν·
μόνος γὰρ αὐτοῖς ἦσθα· κοὔτις ἐλπὶς ἦν,
σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φιτύσειν τέκνα·
κἀγώ τ' ἂν ἔζων, καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον,
κοὐκ ἂν μονωθεὶς σῆς δάμαρτος ἔστενες,
καὶ παῖδας ὠρφάνευες. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
θεῶν τις ἐξέπραξεν ὥσθ' οὕτως ἔχειν.

302. Gaisfordius citat in exemplum similis constructionis Herod. I. 30. τοῦτο δὲ, τοῦ βίου εὖ ἥκοντι, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν, τελευτὴ τοῦ βίου λαμπροτάτη ἐπεγένετο. Profecto non rarus est genitivus post εὖ ἥκων, apud Herodotum. V. 62. χρημάτων εὖ ἥκοντες. VII. 157. σύ τε δυνάμιός τε ἥκεις μεγάλης. ubi recte emendat εὖ ἥκεις Valckenaerius, hanc phrasim qua solet eruditione illustrans. Plura habent L. Bos. ad Lucian. Tom. II. p. 469. Wesseling. ad Herod. I. 149. Neminem vero morabitur participium ἧκον absolute positum, non aliter quam παρὸν v. 295. ἐξὸν v. 908. Exempla rei notissimæ post alios collegit Hermannus ad Viger. §. 213. cui videntur hæc participia non accusativo casu, sed nominativo magis adhibita.

305. Ita B. Cott. φυτεύσειν edd. ante Musgravium, reclamante metro: nemo enim hodie Barnesium audiet, docentem φυτεύειν primam producere. Verbum φιτύειν in vulgarius φυτεύειν fere semper mutabant librarii. Infra v. 1156. legebatur φυτεύσας. eundem errorem ex aliis tragicorum versibus sustulerunt nuperi editores: Alcestidis loca notavit Wassius Misc. Obs. II. p. 198. legens φιτεύσειν. φιτεύσας: veram autem verbi scripturam monstravit Porsonus Append. ad Toup. Tom. IV. p. 443. Fluxit a φῖτυ *planta*. vid. Blomf. in Gloss. Æsch. Prom. 241.

306. Repetitur hic versus leviter mutatus infra v. 667. ubi recte vulgo editum est ἔζων. In nostro loco omnes editiones et Etymologus M. p. 413, 8. habent ἔζην, quod barbarum est; scilicet a grammaticis inventum ad similitudinem secundæ tertiæque person. ἔζης, ἔζη. ἔζων P. et pro varia lectione E. κἀγώ γ' Etymol.

307. Copulæ repetitio displicet Valckenaerio ad Phœn. 761. cui legendum videtur Οὐκ ἄν.

εἶεν· σὺ δή μοι τῶνδ' ἀπόμνησαι χάριν·
αἰτήσομαι γάρ σ' ἀξίαν μὲν οὔποτε·
ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον·
δίκαια δ', ὡς φήσεις σύ· τούσδε γὰρ φιλεῖς
οὐχ ἧσσον ἢ 'γὼ παῖδας, εἴπερ εὖ φρονεῖς·
τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων,
καὶ μὴ 'πιγήμῃς τοῖσδε μητρυιὰν τέκνοις,
ἥτις, κακίων οὖσ' ἐμοῦ γυνή, φθόνῳ
τοῖς σοῖσι κἀμοῖς παισὶ χεῖρα προσβαλεῖ.
μὴ δῆτα δράσῃς ταῦτά γ', αἰτοῦμαί σ' ἐγώ·
ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις

310. De potestate interjectionis εἶεν vid. ad Hippol. 297. Duæ sunt in hoc versu lectionis varietates, quarum neutra male se habet. σὺ δ' ἡμῖν Aldus; σύ μοι νῦν (l. νυν) B. D. Fl. hoc edidit Matthiæ. Ego vero sequor Lascar. et Codicem E. quoniam adhiberi solet δή, ubi præcedit εἶεν. vide Hel. 767. Electr. 618. et sic emendaverat Tyrwhittus. Deinde τήνδ' pro τῶνδ' Ald. perperam. cf. Suppl. 1168. Ὑμᾶς δὲ τῶνδε χρὴ χάριν μεμνημένους Σώζειν.

311. Soph. Œd. T. 1004. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ. ubi constructio est λάβοις ἂν [ἀπ'] ἐμοῦ.

312. Habet Stobæus CXVIII. p. 601, 29. ed. Gesn. unde Fragmentis Incertis 79. Musgravius inseruit, notante Porsono Advers. p. 276. Barnesius laudat Hom. Il. I. 401. Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, κ. τ. λ.

313. τούς γε secunda Hervagiana, vitio typorum; et inde celeræ quoque edd. ante Musgr.

315. δόμωμ Lasc.

316. Eadem potestate adhibetur ἐπὶ v. 382. μὴ γαμεῖν ἄλλην ποτὲ Γυναῖκ' ἐφ' ὑμῖν. nec dissimili in Orest. 582. οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν. Med. 692. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.

317. Ion. 1027. φθονεῖν γάρ φασι μητρυιὰν τέκνοις.

320. Fragm. Ægei viii. Πέφυκε γάρ πως παισὶ πολεμία γυνὴ Τοῖς πρόσθεν ἡ ζυγεῖσα δευτέρα πόσει Ita correxit Elmsleius in Museo Critico Tom. II. p. 3. pro vulg. δευτέρῳ πόσει.

τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα.
καὶ παῖς μὲν ἄρσην πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν·
σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς κορευθήσει καλῶς;
ποίας τυχοῦσα συζύγου τῷ σῷ πατρί;
μή σοι τιν' αἰσχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα,
ἥβης ἐν ἀκμῇ σοὺς διαφθείρῃ γάμους.
οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτὲ,
οὔτ' ἐν τόκοισι σοῖσι θαρσυνεῖ, τέκνον,
παροῦσ', ἵν' οὐδὲν μητρὸς εὐμενέστερον.
δεῖ γὰρ θανεῖν με· καὶ τόδ' οὐκ εἰς αὔριον,
οὐδ' εἰς τρίτην μοι μηνὸς ἔρχεται κακὸν,

322. Post hunc sequebatur versus in omnibus edd. Ὃν καὶ προσεῖπε καὶ προσεῤῥήθη πάλιν, quem ut ex v. 196. male repetitum delevi, obsecutus Piersono Verisim. p. 68. Uncinis inclusit Matthiæ.

323. De v. κορεύεσθαι conf. notata supra ad v. 179. Fortasse legendum sit ὦ τέκνον, πῶς μοι κορευθήσει καλῶς;

324. Dicebant Attici sine ullo discrimine σύζυξ, et σύζυγος: extat prior forma infra v. 944. Idem de ἄζυξ et ἄζυγος, νεόζυξ et νεόζυγος monuit Porsonus ad Med. 1363. Constructio dativi post συζύγῳ ne pueros quidem morari potest. Correxit Reiskius τοίας pro ποίας, et in sequentibus ἤ σοι—διαφθερεῖ. et sic edidit Gaisfordius, vereor ut satis caute. Sana sunt, ut opinor, vulgata: ante μὴ διαφθείρῃ subintelligitur δέδοικα, ut in Hom. Iliad. P. 95. μή πως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί.

327. Male conjicit Wakefield. ἦ γάρ σε μήτηρ. Pari modo repetitur negativa particula vv. 89. 342. 355. et alibi.

330. Lascaris ἐς hic et in v. seq.

331. Mœris p. 152. εἰς τρίτην ἡμέραν, Ἀττικῶς. εἰς τρίτην, καθ' ἑαυτὸ μόνον, Ἑλληνικῶς. Verum utramque dicendi rationem Atticis in usu fuisse patet e nota Piersoni ad Mœrin. In his respici videtur mos apud Athenienses notus, ut qui capite damnati essent, intra triduum cicutam biberent. Auctor apud Stobæum I. p. 19. Gesn. de Socrate; καὶ τριῶν ἡμερῶν αὐτῷ δοθεισῶν, τῇ πρώτῃ ἔπιεν, καὶ οὐ προσέμεινε τῆς τρίτης ἡμέρας τὴν ἐσχάτην ὥραν, παρατηρεῖν εἰ

ἀλλ' αὐτίκ' ἐν τοῖς οὐκέτ' οὖσι λέξομαι.
χαίροντες εὐφραίνοισθε· καὶ σοὶ μὲν, πόσι,
γυναῖκ' ἀρίστην ἐστὶ κομπάσαι λαβεῖν,
ὑμῖν δὲ, παῖδες, μητρὸς ἐκπεφυκέναι.
ΧΟ. θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐχ ἅζομαι·
δράσει τάδ', ἤνπερ μὴ φρενῶν ἁμαρτάνῃ.
ΑΔ. ἔσται τάδ', ἔσται, μὴ τρέσῃς· ἐπεί σ' ἐγὼ
καὶ ζῶσαν εἶχον, καὶ θανοῦσ' ἐμὴ γυνὴ
μόνη κεκλήσει, κοὔτις ἀντὶ σοῦ ποτε
τόνδ' ἄνδρα νύμφη Θεσσαλὶς προσφθέγξεται·

ἐστὶν ἥλιος ἐπὶ τῶν ὀρῶν, ἀλλ' εὐθαρσῶς τῇ πρώτῃ.

332. μηκέτις οὖσι Fl. vitiose pro μηκέτ' οὖσι, quod legit Scholiasta, explicans per νεκροῖς: sed vera sunt vulgata. λέξομαι idem valet ac λεχθήσομαι, quod verbo monuisse sat erit, siquidem futura ejus formæ passive significantia copiose tractavimus ad Hippol. 1458.

333. Vid. notata ad v. 282.

336. οὐχ ἅζομαι Barnesius pro vulg. οὐ χάζομαι, observans ita legisse Scholiastam, qui exponit per οὐκ εὐλαβοῦμαι, citatque Hom. Il. E. 830. μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα. Legitur quidem in Orest. 1114. Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι. verum utrobique scribendum esse οὐχ ἅζομαι censent Heathius et Elmsleius ad Heracl. 600. (δυσφημεῖν γὰρ ἅζομαι θεάν.) quibus omnino assentior; et hoc quidem diserte agnoscit Hesychius v. οὐχ ἅζομαι· οὐ σέβομαι, οὐκ ἐντρέπομαι. rectius tamen interpretatur Schol. οὐκ εὐλαβοῦμαι. Quin et in suspicionem cadit verbum χάζεσθαι cum infinitivo adhibitum sensu *recusandi* vel *detrectandi*: alio quidem exemplo apud tragicos caret; in Homericis autem est *recedere*.

338. μὴ τρέσῃς hic et alibi apud Euripidem absolute positum esse monet Porsonus ad Phœn. 1093.

339. Wakefield. apposite laudat Virg. Æn. IV. 28. *Ille meos, primus qui me sibi junxit, amores Abstulit; ille habeat secum, servetque sepulcro.*

340. μούνη Lasc.

341. τόνδ' ἄνδρα pro ἐμέ. Notissimæ circumlocutionis exempla habes in hac tragœdia vv. 706. 735. 1103. 1113. Simpliciter τῷδε pro ἐμοὶ, 752. 1109. Necnon

οὐκ ἐστὶν οὕτως οὔτε πατρὸς εὐγενοῦς,
οὔτ᾽ εἶδος ἄλλως ἐκπρεπεστάτη γυνή.
ἄλις δὲ παίδων· τῶνδ᾽ ὄνησιν εὔχομαι
θεοῖς γενέσθαι· σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα.
οἴσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τὸ σὸν,
ἀλλ᾽ ἔς τ᾽ ἂν αἰὼν οὑμὸς ἀντέχῃ, γύναι,
στυγῶν μὲν ἥ μ᾽ ἔτικτεν, ἐχθαίρων δ᾽ ἐμὸν
πατέρα· λόγῳ γὰρ ἦσαν, οὐκ ἔργῳ, φίλοι.
σὺ δ᾽, ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα

utebantur feminæ hoc loquendi more; Æsch. Agam. 1447. Κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος. (scil. 'μοῦ.) Soph. Trach. 305. τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.

342. Heracl. 410. ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς. eadem locutio in ista fabula 491. 514.

343. ἐκπρεπεστάτη edd. omnes, probante Valckenaerio ad Phœn. 171. εὐπρεπεστάτη MSS. B. D. Fl. Legitur in Tro. 987. Ἦν οὑμὸς υἱὸς κάλλος ἐκπρεπέστατος. contra in Hec. 273. Ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη: ubi tamen alterum probare videtur Porsonus ad v. 564. observans sæpe confundi εὐτρεπὴς, εὐπρεπὴς, ἐκπρεπής. Wakefieldius edidit ἄλλων pro ἄλλως, et illud quidem defendit Blomfieldius ad Æsch. Pers. 189. sed sana sunt, ut opinor, vulgata. Pleonastice ponitur ἄλλως, ut in Soph. Phil. 947.

345. De verbo ὠνήμεθα videndus Valck. ad Theocr. Adon. 55. p. 362. A.

346. τὸ σὸν Lasc. Ceteri τόδε. Significatur annuum luctus spatium infra quoque v. 443. Quænam apud veteres legitima tempora lugendi fuerint parentibus, propinquis, conjugibus, diligenter quæsivit Kirchmannus De Fun. Rom. IV. c. 10.

347. αἰὼν vita, hic et infra v. 490. Hesych. αἰών· ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ τῆς ζωῆς χρόνος. valet idem pluries apud nostrum. Citat Blomfieldius in Gloss. ad Æsch. Prom. 887. inter alia hujus significationis exempla, Homer. Il. X. 58. φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.

349. Porson. ad Phœn. 512. "λόγος et ἔργον quoties opponantur, præsertim a Tragicis, nemo ignorat." Nostro similis est locus Orest. 281. Τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε, τοῖς δ᾽ ἔργοισιν οὔ.

350. τὰ φίλτατα. conferas quæ

ψυχῆς, ἔσωσας· ἆρά μοι στένειν πάρα,
τοιᾶσδ' ἁμαρτάνοντι συζύγου σέθεν;
παύσω δὲ κώμους, ξυμποτῶν θ' ὁμιλίας,
στεφάνους τε, μοῦσάν θ', ἣ κατεῖχ' ἐμοὺς δόμους.
οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν βαρβίτου θίγοιμ' ἔτι,
οὔτ' ἂν φρέν' ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν

dicta sunt ad Hippol. 969. et citatis adjicias Electr. 576.

351. ἆρα vertendum est *nonne*, uti infra v. 787. ἆρα τὸν ξένον Στυγῶ δικαίως, ἐν κακοῖς ἀφιγμένον; Soph. Aj. 277. Ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; Æsch. Choeph. 295. Τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι; 493. Ἆρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ; Aristoph. Av. 797. Ἆρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον; In his exemplis, interrogatio est ejusmodi, ut affirmans responsio sequi debeat. vid. Herman. ad Vig. §. 294. Schaefer. Mel. Crit. p. 89. Tragicos tamen ἆρα vel ἆρ' οὐ pro arbitrio usurpare auctor est Porsonus Præf. ad Hec. p. xi.

353. Aristoph. Plut. 1040. Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν· φαίνεται· Στέφανόν γε τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται. ubi de κῶμος quædam habet Hemsterhusius.

354. Similis est usus τοῦ κατέχειν in Tro. 555. Φονία δ' ἀνὰ πτόλιν Βοὰ κατεῖχε Περγάμων Ἕδρας. Æsch. Pers. 432. οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ Κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα. Hom. Il. Π. 78. οἱ δ' ἀλαλητῷ Παν πέδιον κατέχουσι.

356. Ita B. D. et Schol. ἐξάροιμι mendose edd. ante Musgr. Wakefieldius conjecit ἐξάραιμι, et hoc mallet Elmsleius, propter aoristum θίγοιμι præcedentem, observans in Soph. Aj. 469. pro εὐφράναιμι Aldinam exhibere εὐφράνοιμι. Eligat igitur lector. Significat vero ἐξαίρειν idem fere ac ἐπαίρειν, scil. *excitare, impellere*, hic et in Hippol. 322. Τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν; quod nos ibi monuimus.

Ibid. Tibiæ e loto Libyco (hoc est, Africano) paratæ meminit Noster in Iph. A. 1036. Τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Λίβυος—; Tro. 544. Λίβυς τε λωτὸς ἐκτύπει. Helen. 169. ἔχουσαι τὸν Λίβυν λωτόν. Herc. F. 683. Παρά τε χέλυος ἑπτατόνου Μολπὰν, καὶ Λίβυν αὐλόν. Citat Barnesius Theophrast. Περὶ Φυτῶν Lib. iv. ἐν Λιβύῃ δὲ ὁ λωτὸς πλεῖστος καὶ κάλλιστος. Ceterum λακεῖν, quod frequenter apud Tragicos dicitur de canentibus vaticinia, nunc significat *cantare ad tibiam:* Phœn. 799. λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει Μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοί. Videas Spanhemium ad Callim. H. in Dian. 243.

αὐλόν· σὺ γάρ μου τέρψιν ἐξεῖλου βίου.
σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν
εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται·
ᾧ προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας,
ὄνομα καλῶν σὸν, τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις
δόξω γυναῖκα, καίπερ οὐκ ἔχων, ἔχειν·
ψυχρὰν μὲν, οἶμαι, τέρψιν· ἀλλ' ὅμως βάρος
ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν· ἐν δ' ὀνείρασι
φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν· ἡδὺ γὰρ φίλος

358. τὸ σὸν δέμας Lasc. Confer Nostri Andromedam, Fragm. XXIX. παρθένου τ' εἰκῶ τινα Ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τεχνασμάτων, Σοφῆς ἄγαλμα χειρός. Ita legendum est pro vulg. τειχισμάτων. εἰκῶ pro εἰκόνα Musgr.

361. οὔνομα Lasc.

363. ψυχρὰν τέρψιν. hujus accusativi rationem exposui supra ad v. 7. Simillimus est locus Helenæ v. 35. καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν, Κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων. Ceterum οἶμαι interjectum est διὰ μέσου, quod licet haud raro factum sit, editores fefellit. Vim hujus vocis ex sequentibus percipiet lector, sive verterit, *I suppose*, sive, quod sensum propius attingit, *no doubt*, cum nonnulla ironiæ significatione. Infra v. 581. Καὶ τῷ μὲν, οἶμαι, δρῶν τάδ' οὐ φρονεῖν δοκῶ. Med. 312. σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἕδρας τάδε. Heracl. 512. 968. Χρῆν δ' αὐτὸν, οἶμαι, τῇδ' ἀπιστῆσαι χθονί. Jamdudum, ut opinor, sententiam mutavit Vir doctissimus, qui in nostro versu pro οἶμαι emendabat οἶδα.

364. Hesychius, ἀπαντλοίην ἄν· ἐπικουφίσαιμι ἄν. Euripidis locum respexit, observante H. Stephano Thes. I. p. 467. H. ὀνείρασιν Lasc.

365. εὐφρένοις Lasc. solito errore. φίλοις Codices et edd. Ald. Lasc. Hervag. 1. φίλον Hervag. 2. et sic sequentes. Musgravius e conjectura dedit φίλος, quod post Gaisfordium et Matthiæum recepi. Hunc loquendi modum adamasse Euripidem dixi ad Hippol. 445. Conferre possis Med. 1090. δι' ἀπειροσύνην Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν Παῖδες τελέθουσ'. Fragm. Danaæ vi. 6. Καὶ ξυννεάζων ἡδὺ παῖς νέῳ πατρί. Fragm. Phryxi xi. Γυνὴ γὰρ ἐν κακοῖσι καὶ νόσοις πόσει Ἥδιστόν ἐστι. Mallet Elmsleius φίλους: qui tamen legerit citata, quorum numerus nullo negotio augeri possit, mecum, ni fallor, Musgravii lectionem amplectetur.

κἀν νυκτὶ λεύσσειν, ὅντιν' ἂν παρῇ χρόνον.
εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν,
ὥς τὴν κόρην Δήμητρος, ἢ κείνης πόσιν
ὕμνοισι κηλήσαντά σ' ἐξ Ἀΐδου λαβεῖν,
κατῆλθον ἄν· καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων,
οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων
ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον.
ἀλλ' οὖν ἐκεῖσε προσδόκα μ', ὅταν θάνω,
καὶ δῶμ' ἑτοίμαζ', ὡς ξυνοικήσουσά μοι.
ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις

366. *χ' ὅντιν' ἂν π. χ.* Jacobsius Anim. p. 34. *παρῇς* Wakefield.

367. *γλῶττα* omnes ante Wakef. Huic germanus est locus Iph. A. 1211. *Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον, Πείθειν ἐπᾴδουσ' ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας Κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὓς ἐβουλόμην, Ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον.* ubi nostra indicat Barnesius. Conferas quoque Med. 543. *Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος.* Videtur proverbiale fuisse *Ὀρφέως μέλος.* Valckenaerius Diatr. p. 261. C. cum hoc dicto comparat Eurip. ap. Athen. XV. init. *τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος.*

368. *ὥστ' ἢ κόρην* leg. Reisk.

369. Ita Lasc. *κηλήσαντ' ἂν* Aldina cum reliquis edd. vett. Correxit Canterus. Hesych. *κηλεῖ· πραΰνει, θέλγει, πείθει.*

371. Ita B. D. E. Fl. Lasc. *αὖ* pro *ἂν* vitiose Ald. reponendum esse *ἂν* monuit Valckenaerius ad Phœn. 404. et reposuit Musgravius. Charon infra v. 451. *ὅς τ' ἐπὶ κώπᾳ Πηδαλίῳ τε γέρων Νεκροπομπὸς ἵζει.* Vid. ad v. 262.

372. *ἔσχον.* "Recte infertur verbum plurale, sive duo singularia nomina conjunguntur, sive disjunguntur." Porsonus ad Hec. 88. hæc citans. Hecubæ locus est, *Ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχὰν, ἢ Κασάνδραν ἐσίδω, Τρῳάδες, Ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;*

373. Vulgo interpretantur, *expecta me illic, dum moriar:* debebant, *expecta me illuc venturum, quum moriar.*

374. Electr. 1144. *νυμφεύσει δὲ κἀν Ἀΐδου δόμοις Ὧιπερ ξυνεῦδες ἐν φάει.*

375. Schol. *ἐντελοῦμαι γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς σόροις σὺν σοὶ ἐμὲ θάψαι.* Citat Wakefieldius Orest. 1051. *Καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἓν, κέδρου τεχνάσματα.* "De Cedro Scholiastes

σοὶ τούσδε θεῖναι, πλευρά τ' ἐκτεῖναι πέλας
πλευροῖσι τοῖς σοῖς· μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.
ΧΟ. καὶ μὴν ἐγώ σοι πένθος, ὡς φίλος φίλῳ,
λυπρὸν ξυνοίσω τῆσδε· καὶ γὰρ ἀξία.
ΑΛ. ὦ παῖδες, αὐτοὶ δὴ τάδ' εἰσηκούσατε
πατρὸς λέγοντος, μὴ γαμεῖν ἄλλην ποτὲ

Nicandri Θηριακοῖς. Ἡ κέδρος τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ποιεῖ, τὸ νοτερὸν καὶ τὸ ῥευστικὸν ἐξωθοῦσα· ὅθεν καὶ Νεκρῶν Ζωὴν ἔνιοι αὐτὴν ἐκάλεσαν. Plinius Lib. xxiv. cap. 5. *Cedrus magna, quam Cedrelatem vocant, dat picem, quæ Cedria vocatur. Defuncta corpora incorrupta ævis servat, viventia corrumpit; mira differentia, cum vitam auferat spirantibus, defunctis pro vita sit.* Huic Cedriæ inesse vim ξηραίνειν καὶ ἄσηπτα φυλάττειν τὰ τεθνεῶτα μόρια, Galenus scribit Lib. vii. Simpl. Medic. quam Dioscorides φυλακτικὴν τῶν νεκρῶν σωμάτων appellavit Lib. I. de Cedro." Hæc *Kirchmannus De Fun. Rom.* I. 8. Conferendus etiam Noster Tro. 1141. Ἀλλ' ἀντὶ κέδρου, περιβόλων τε λαΐνων, Ἐν τῇδε θάψαι παῖδα.

376. In Aldina legitur corrupte et violato metro, Σοὶ, τάσδε θεῖναι πλευρὰς, ἐκτεῖναι πέλας. Aliorum opiniones, qui hæc verba vel defenderunt vel emendarunt, memorare supersedeo. Euripidis enim versum certissime restituit Jo. Piersonus Verisim. p. 69. et ita scriptum in omnibus Codicibus et ed. Lasc. invenit Musgravius. Quanta crux librariis esset πλευρὰ, ostendit Porsonus ad Hec. 820. et Orest. 217. allatis quibusdam Tragicorum locis, in quibus hæc pluralis forma obliterata erat. Videndus est etiam Elmsleius ad Heracl. 824. Suspicatur ille vocabula πλευραὶ, πλευρὰς, πλευραῖς in Tragicorum scriptis ubique vitiosa esse. Ceterum conjecit Marklandus ταῖσδε et πλευρά τ', veritati proxime. Ediderat Barnesius Σοὶ τἀμὰ θεῖναι πλερὰ, συνθεῖναι πέλας — partim ex ingenio, partim e Libro Heinsio-Scaligerano, quo utebatur.

377. Aristoph. Acharn. 893. μηδὲ γὰρ θανών ποτε Σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης. Nostri loci parodiam esse observavit Brunckius.

381. εἰσακούσατε Lasc.

382. Conjecit Marklandus legendum ποτ' ἂν vel inserendum σφ' ante ἄλλην. Verum hujus nihil opus; illud, ut opinor, solœcum esset: γαμεῖν est infinitivus futuri.

γυναῖκ' ἐφ' ὑμῖν, μήδ' ἀτιμάσειν ἐμέ.
ΑΔ. καὶ νῦν γέ φημι, καὶ τελευτήσω τάδε.
ΑΛ. ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.
ΑΔ. δέχομαι φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χερός.
ΑΛ. σύ νυν γενοῦ τοῖσδ' ἀντ' ἐμοῦ μήτηρ τέκνοις.
ΑΔ. πολλή μ' ἀνάγκη, σοῦ γ' ἀπεστερημένοις.
ΑΛ. ὦ τέκν', ὅτε ζῆν χρῆν μ', ἀπέρχομαι κάτω.
ΑΔ. οἴμοι, τί δράσω δῆτα σοῦ μονούμενος;
ΑΛ. χρόνος μαλάξει σ'· οὐδέν ἐσθ' ὁ κατθανών.
ΑΔ. ἄγου με σύν σοι, πρὸς θεῶν, ἄγου κάτω.
ΑΛ. ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν.

Conferas Helen. 842. Τί φής; θανεῖσθαι, κοὔποτ' ἀλλάξειν λέχη;—Ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν δεξιᾶς ἐμῆς θίγε: Ψαύω, θανόντος σοῦ τόδ' ἐκλείψειν φάος.

383. Conf. v. 316. et ibi notata.

384. Noster Electr. 1057. Καὶ νῦν γέ φημι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι, τέκνον.

385. De anapæstis senarios tragicos inchoantibus vid. Mus. Crit. I. p. 63. ἐπὶ τοῖσδε recte Melancthonis versio, *hac conditione.*

387. Primus edidi σύ νυν. Ceteri omnes habent νῦν: quod sane haud mirum est, siquidem eandem scripturam etiam contra metrum editiones vulgatæ frequentissime exhibent: vid. v. 151. Wakef. laudat Hom. Il. Z. 429. Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, Ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. Hos quidem versus dulcissimos imitati sunt multi; dubito autem an huc respexerit Euripides.

388. πολλή γ' ἀνάγκη omnes edd. Sed invenuste repetitur γε. et lectio, quam ex emendatione dedi, responsioni melius convenit. Testis est, post Brunckium, Porsonus ad Med. 1008. promiscue usurpari πολλή μ' ἀνάγκη, πολλή γ' ἀνάγκη, et πολλή 'στ' ἀνάγκη.

389. ζῆν μ' ἐχρῆν Lasc. Ald. quod metrum aperte vitiat. Primus correxit Musgravius e MSS. B. D. χρὴ Fl. et Schol. qui exponit, νέαν οὖσαν δηλονότι.

391. Χρόνος μαλάξει iterum legitur infra 1104. et Orest. 1198. Καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἢν πολὺς παρῇ, Χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον.

393. Soph. Ant. 547. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

ΑΔ. ὦ δαῖμον, οἵας ξυζύγου μ' ἀποστερεῖς
ΑΛ. καὶ μὴν σκοτεινὸν ὄμμα μου βαρύνεται.
ΑΔ. ἀπωλόμην ἄρ', εἴ με δὴ λείψεις, γύναι.
ΑΛ. ὡς οὐκ ἔτ' οὖσαν, οὐδὲν ἂν λέγοις ἐμέ.
ΑΔ. ὄρθου πρόσωπον· μὴ λίπῃς παῖδας σέθεν.
ΑΛ. οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ'· ἀλλὰ χαίρετ', ὦ τέκνα.
ΑΔ. βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον. ΑΛ. οὐδέν εἰμ' ἔτι.
ΑΔ. τί δρᾷς; προλείπεις; ΑΛ. χαῖρ'. ΑΔ. ἀπωλόμην τάλας.
ΧΟ. βέβηκεν, οὐκ ἔτ' ἐστὶν Ἀδμήτου γυνή.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

ἰώ μοι τύχας· μαῖα δὴ κάτω   στροφή.

395. Lasc. vitiose καὶ μὴμ, et in v. seq. ἀπολώμην, λείψῃς. Quin et Barnesius, typothetæ incuria, λείψει. quod ne in sequentibus repeteretur, monuit Musgravius: vitium tamen illud solita religione servavit Beckius.

399. Οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ'. Idem hemistichium Hippol. 324. Deinde χαιρέτω τέκνα Lasc. Ald. et edd. ante Musgr. qui e Codd. B. D. Fl. correxit. Pariter emendavit Porsonus Hippol. 1097.

400. βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον. Eadem verba in Heracl. 226. quod ibi notat Elmsleius.

401. προλείπεις μ' Fl. χαῖρε Lasc.

403. ἰώ μοι μοι τύχας, μαῖα δὲ Lasc. Elmsl. forte legendum putat ἰὼ ἰὼ τ. Vox μαῖα, nutricis magis propria, nunc pro *matre* adhibetur. Vid. not. ad Hippol. 243. Quam inconstans esset usus talium appellandi formularum, patebit e verbis Eustathii ad Il. Ξ. p. 971, 34. ed. Rom. περὶ δέ γε τήθης καὶ μάμμης, οὕτω φασί τινες. Τήθην οἱ Ἕλληνες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μήτερα· οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν· μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν τὴν μήτερα καλοῦσιν· ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα· μαῖαν δὲ, ὡς ἡμεῖς, τὴν ὑπὸ Ἰώνων ὀμφαλητόμον (scil. *obstetricem*). Idem ad Odyss. Τ.

βέβακεν, οὐκέτ' ἐστὶν, ὦ
πάτερ, ὑφ' ἁλίῳ·
προλιποῦσα δ' ἁμὸν
βίον ὠρφάνισεν τλάμων.
ἴδε γὰρ, ἴδε βλέφαρον, καὶ
παρατόνους χέρας.
ὑπάκουσον, ἄκουσον, ὦ
μᾶτερ, ἀντιάζω σ'·
ἐγώ σ', ἐγὼ, μᾶτερ,
νῦν γε καλοῦμαι, ὁ σὸς ποτὶ σοῖσι πί-
τνων στόμασιν νεοσσός—

p. 1871, 41. (v. 482. Μαῖα, *τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ* Τῷ *σῷ ἐπὶ μαζῷ.) τοιαύτη γὰρ ἡ κυρίως μαῖα, κατὰ μήτερα τρέφουσα.*

404. *βέβηκεν* omnes præter Lasc.

406. Omnes etiam *ἀμὸν*, de qua forma vide Blomfield. Gloss. ad Æsch. Theb. 413. Non raro quidem a Nostro usurpatur, postulante metro: nescio autem an rectius in hoc loco reponenda sit communis forma *ἐμόν*. Quum tamen desint verba antistrophica, satius duxi nihil novare.

407. *ὠρφάνισσε* Barnesius sine causa, et lectore non consulto.

408. "Metro melius conveniret *ἴδε γὰρ δή.*" *Musgr.* Satis conveniunt vulgata: duæ breves syllabæ respondent longæ *μοι* in antistr. v. 421.

409. *χεῖρας* Lasc.

411. Addidi *σ'*, ut vitetur hiatus, quo caret versus antistrophicus.

413. *νῦν γε* omittit Lascaris. Has voces cum Elmsleio suspicor interpolatas esse metri gratia. *προσπιτνῶν* Ald. *πιτνῶν* Lasc. D. Fl. Musgr. Matth. *πιτνὼν* Gaisf. Vid. v. 103. Non displiceret *ποτὶ σοῖς προπίτνων.*

414. *νεοσσοὺς* de *liberis* dicere amabant Tragici. Vid. Androm. 442. Ἦ *καὶ νεοσσὸν τόνδ' ἀπὸ πτερῶν σπάσας*; Iph. A. 1248. Ὁ *μὲν νεοσσός ἐστιν, ἡ δ' ηὐξημένη.* Heracl. 240. Herc. F. 224. 982. Citat Wakefield. Æsch. Choeph. 498. Καὶ *τῆσδ' ἄκουσον λοισθίου βοῆς, πάτερ,* Ἰ*δὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ.* Conferas etiam Nostri Tro. 746. Herc. F. 72.

ΛΔ. τὴν οὐ κλύουσαν, οὐδ' ὁρῶσαν· ὥστ' ἐγὼ
καὶ σφὼ βαρείᾳ ξυμφορᾷ πεπλήγμεθα.

ΕΥ. νέος ἐγὼ, πάτερ, λείπομαι φίλας ἀντ.
μονόστολός τε ματρός· ὦ
σχέτλια δὴ παθὼν
ἐγὼ ἔργα * *
* * * * * * * *
σύ τε μοι, ξύγκασι κούρα,
ξυνέτλας· ὦ πάτερ,
ἀνόνατ', ἀνόνατ' ἐνύμ-
φευσας, οὐδὲ γήρως
ἔβας τέλος ξὺν τᾷδ',

415. ταύτην δὴ καλεῖς τὴν οὔτε κλύουσαν, οὔτε ὁρῶσαν. Schol.

418. μονόστολος. Ita vocem exponit Scholiasta. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μονοστελλομένων πλοίων. μονόστολος οὖν ἀντὶ τοῦ ἔρημος. Noster Phœn. 754. μονοστόλου δορός. Ceterum constructio verborum eadem in Med. 51. Πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει; utrobique genitivus pendet a verbo λείπεσθαι.

419. Suppl. 1074. σχέτλια τάδε παθών. ubi fallitur Marklandus corrigens σχέτλιε et τόδε.

420. Hiatum primus detexit Canterus: ex ingenio suppleverunt Barnesius et Wakefieldius.

421. σύ τ' ἐμοὶ omnes præter Lasc. Matth. κούρα recte Musgr. ex P. et Lasc. Aldus ceterique κόρα, unde vox συγκασικόρα irrepsit in H Steph. Thes. Tom. II. p. 86. C. Noster Iph. T. 800. Ὦ ξυγκασιγνήτη τε, κἀκ ταὐτοῦ πατρὸς Ἀγαμέμνονος γεγῶσα. Scholiasta citat synonyma, συνόμαιμε, συναδελφέ.

422. Seidler. de Dochm. p. 103. delet ὦ, ob strophicum. Mallem legere ξύντλας abjecto augmento, vel participium ξυντλᾶσ', quod verisimilius est.

423. ἀνόνητ' ἀνόνητ' vulgo. Dorismum restituit Matthiæus. Adverbialem hujus vocabuli usum illustravi ad Hippol. 1140. q. v. ἀνόνητον γάμον est in Orest. 1515.

425. Conferendum est Med. 916. Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος Μολόντας. Scilicet τέλος ἥβης — γήρως, diceremus Angli, *the period of youth, the period of old age.* σὺν τῷδ' Lasc.

ἔφθιτο γὰρ πάρος, οἰχομένας δὲ σοῦ,
μᾶτερ, ὤλωλεν οἶκος.

ΧΟ. Ἄδμητ', ἀνάγκη τάσδε συμφορὰς φέρειν·
οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν,
γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες· γίγνωσκε δὲ,
ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται.

ΑΔ. ἐπίσταμαί γε, κοὐκ ἄφνω κακὸν τόδε
προσέπτατ'· εἰδὼς δ' αὔτ' ἐτειρόμην πάλαι.
ἀλλ', ἐκφορὰν γὰρ τοῦδε θήσομαι νεκροῦ,
πάρεστε, καὶ μένοντες, ἀντηχήσατε

428. Corrupte ἀνάκη et συμορὰς Lascaris.

429. Eadem fere repetit Chorus infra v. 916. Τλᾶθ'· οὐ σὺ πρῶτος ὤλεσας Γυναῖκα. 954. Τί νέον τόδε; πολλοὺς Ἤδη παρέλυσεν θάνατος δάμαρτος. Usitatissimum illud consolationis genus attigi ad Hippol. 836. allegans Brunckii notam ad Soph. Electr. 153. Alia exempla habet Valckenaerius Diatr. p. 179. B. C. Nostrum locum attulit Scholiasta ad Hippolytum, citans οὐ γάρ τοι, solenni vitio. Vid. Blomfield. ad Æsch. Theb. 222.

430. ἤμπλακες Lasc. Ald. ceterique præter Gaisf. ἤμαρτες Schol. ad Hipp. 836. Vide notata supra ad v. 247.

431. Ita loquitur infra v. 798. Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται. Androm. 1272. Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν Ψῆφος κέκρανται, κατθανεῖν ὀφείλεται. ut recte edidit Gaisfordius. Wakefieldius confert Hor. A. P. 63. *Debemur morti nos nostraque.*

432. ΑΔ. deest in Ald. Herv. 1.

433. Soph. Aj. 282. Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; ubi Brunckius contra librorum consensum edidit προσέπτετο. Utramque formam Atticis adhibitam esse docet Porsonus ad Med. 1. In Tragicis vero πτάσθαι præfert Elmsleius ad Soph. Œd. T. 17. cum alteram formam nonnisi duobus in locis exhibeant libri.

434. Suidas, ἐκφοράν· ταφήν· ἐκ τοῦ ἐπὶ μνήματος ἐκφέρεσθαι. Eandem habet glossam Hesychius, sed corruptam. Vox in hoc sensu legitur apud Æschylum Theb. 1026. Aristoph. Plut. 1008. Eccles. 926. Verbum ἐκφέρειν pro *sepelire* infra v. 732. Ἀλλ' οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις; Notissima sunt in hoc usu apud La-

παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ.
πᾶσιν δὲ Θεσσαλοῖσιν, ὧν ἐγὼ κρατῶ,
πένθους γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω,
κουρᾷ ξυρηκεῖ, καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ.
τέθριππά τε ζεύγνυσθε, καὶ μονάμπυκας

tinos *efferre*, et *elatio*. Locutionem τάφον θέσθαι habet Sophocles Œd. T. 1447.

436. Παιὰν de quovis hymno, etiam qui Diis infernis accinebatur, dictum est, notante Abreschio ad Æsch. Choeph. 149. (Παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας.) ubi versum Alcestidis citat Scholiasta. Dixit igitur Æschylus Theb. 866. Αΐδῃ τ' Ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν. Agam. 654. Πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐριννύων. Noster Tro. 578. Τί παιᾶν' ἐμὸν στενάζεις; In his vero et similibus credo per euphemismum dictum esse: certe nonnunquam inter Pæanas et luctuosas nænias distinguunt Poetæ: vid. Stanl. ad Æsch. Choeph. 149. Citant Viri docti Hom. Il. I. 158. Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος, ἠδ' ἀδάμαστος. ad quem locum Scholiasta Venetus et Eustathius conferunt Fragm. Æschyli Niobæ, Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, Οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις, Οὐδ' ἐστὶ βωμὸς, οὐδὲ παιωνίζεται.

438. πένθος omnes præter Gaisfordium, qui sequitur Valckenaerium ad Phœn. 375. citantem πένθους ex Codice Florentino; recte, ut opinor. Conferas constructiones locorum quæ sequuntur: Phœn. 1723. Ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς. Andr. 655. Τοῦ σοῦ τε παιδὸς αἵματος κοινουμένην. Cycl. 296. Ὧν καὶ σὺ κοίνου. 630. ὡς ἂν τῆς τύχης κοινώμεθα. Idem Codex habet θέλω pro λέγω.

439. MS. apud Valck. μελαγχίμοις πέπλοις, per errorem, ut videtur, ex loco Phœnissarum (382. Pors.) σὲ δέρκομαι Κάρα ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχίμους Ἔχουσαν. Inde vero κάρᾳ ξυρηκεῖ legendum suspicatur Blomfieldius: observans tamen vulgatum defendere Tro. 141. Κουρᾷ ξυρηκεῖ πενθήρει. (ubi ξυρ. e nostro versu irrepsisse putat Hermannus.) infra v. 528. κουρᾷ πενθίμῳ. 834. κουρὰν βλέπεις, Μελαμπέπλους στολμούς τε. De hac notissima veterum consuetudine multa dedit Kirchmannus de Fun. Rom. II. 13. 14.

440. Aliam lectionem τέθριππά θ' οἳ ζεύγνυσθε habent B. D. Fl. Wakefieldii ἐκζεύγνυσθε vox nihili est. Spanhemius ad Call. Hymn. in Del. 113. notat equos singulares dictos fuisse κέλητας, et μονίππους, et ἀεθλίους, et μονάμπυκας, Pindarum vero tres equestres ἀγῶνας designasse Olymp. V. 15. Ἵπ-

πώλους σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην.
αὐλῶν δὲ μὴ κατ' ἄστυ, μὴ λύρας κτύπος
ἔστω, σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας.
οὐ γάρ τιν' ἄλλον φίλτερον θάψω νεκρὸν
τοῦδ', οὐδ' ἀμείνον' εἰς ἔμ'. ἀξία δέ μοι
τιμῆς, ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ' ἐμοῦ μόνη.

ΧΟ. ὦ Πελία θύγατερ, χαί- στροφὴ ά.
ρουσά μοι εἰν 'Αΐδα δόμοισιν
τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις.

ποις, ἡμιόνοις τε, μοναμπυκίᾳ τε. scilicet quadrigis, bigis, et equis singularibus. μονάμπυξ occurrit in Nostri Suppl. 586. 680.

441. Kirchmann. de Fun. Rom. II. p. 190. advocat Persas apud Herodotum Masistium lugentes: locus est Lib. IX. 24. ἀπικομένης δὲ τῆς ἵππου ἐς τὸ στρατόπεδον, πένθος ἐποιήσαντο Μασιστίου πᾶσά τε ἡ στρατίη καὶ Μαρδόνιος μέγιστον, σφέας τε αὐτοὺς κείροντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια, οἰμωγῇ χρεώμενοι ἀπλέτῳ. Idem fecisse Thebanos mortuo Pelopida, et Alexandrum ob luctum Hephæstionis, auctor est Plutarchus Tom. I. p. 296. C. 704. E.

443. Vid. supr. v. 346.

445. Libenter reposuerim τῆσδ' pro τοῦδ'. Deinde ἀξία δέ μοι τιμῆς vertendum, *digna quæ a me honorem accipiat*, ad mentem Porsoni, Hec. 313. (Ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι.) ubi advocat hunc locum, et Arist. Acharn. 633. Pac. 918. Addit Elmsleius (ad Acharn.) Plut. 877. πολλοῦ γ' ἄξιος Ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεός ἐσθ', ὅτι Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. Non dissimilia sunt infr. 1079. ἀξία δέ μοι σέβειν. Suppl. 1233. Heracl. 316. δ' ἐμοὶ pro δέ μοι olim corrigebat Porsonus Advers. p. 222.

447. Vulgo Πελίου. Primus restitui Doricam formam, quæ extat in Pind. Pyth. IV. 239.

448. ἐν 'Αΐδα δόμοισι Lasc. Ald. et sic vulgo. Præpositionem omisit Musgravii typographus. Recte Wakef. εἰν, quod adhibuit Noster in Iph. A. 768. Tro. 821. et sic Markland. Nunc vero imitatur Homerum Iliad. Ψ. 179. Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν 'Αΐδαο δόμοισι. observante Wakefieldio. Vid. ad v. 282. 'Αΐδας δόμοις B. D. Fl.

449. ἱκετεύοις Aldus: emendavit Duportus οἰκετεύοις, quod exhi-

ἴστω δ' Ἀΐδας ὁ μελαγχαίτας
θεὸς, ὅς τ' ἐπὶ κώπᾳ
πηδαλίῳ τε γέρων
νεκροπομπὸς ἵζει,
πολὺ δὴ, πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν
λίμναν Ἀχεροντίαν πο-
ρεύσας ἐλάτᾳ δικώπῳ.
πολλά σε μουσοπόλοι μέλ- ἀντιστρ. ά.
ψουσι καθ' ἑπτάτονόν τ' ὀρείαν

bent Codd. D. Fl. P. et amplectuntur nuperi editores. οἰκετεύεις Lasc. Hesychius οἰκετεύεται· συνοικεῖ. Nescio an alibi reperiatur verbum; proprie valet, *esse e familia*. Epitheton ἀνήλιος de inferis adhibetur etiam v. 868. et Herc. F. 607.

450. Ἀΐδης omnes. De constructione conferas observata supra ad v. 151. In hoc versu subintelligendum est ἴστω δεξάμενος, aut aliquid ejusmodi.

453. Charon ψυχοπομπὸς vocatur v. 371. Videas etiam notata ad v. 262.

454. Alterum δὴ omittit Lasc.

455. Ἀχεροντείαν Lasc. Ceteri Ἀχεροντίαν, præter Scholiastam qui Ἀχερουσίαν. In Herc. F. 838. vulgatur Ὡς ἂν πορεύσας δι' Ἀχερούσιον πόρον Τὸν καλλίπαιδα στέφανον αὐθέντῃ φόνῳ—unde liquet subaudiendum esse διὰ in nostro loco, et in Soph. Trach. 560. Ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς Μισθοῦ 'πόρευε χερσίν. Scribitur Ἀχερούσιος etiam in Æsch. Ag. 1169. Contra Ἀχερόντιος Herc. F. 770. Arist. Ran. 471. et hoc, ut opinor, magis poeticum est. Callim. Fragm. 110. Ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον.

456. δυκώπῳ Lasc.

457. μουσοπόλοι sunt *Poetæ*, interpretante Valckenaerio ad Phœn. 1505. Cum his versibus conferre possis Heracl. 777. seq.

458. ἑπτάτονος χέλυς, ἀντὶ τοῦ, ἡ ἑπτάχορδος Schol. et sic Hesych. Horatius lyram suam compellat Carm. III. xi. 3. *testudo, resonare septem Callida nervis.* Habet Noster χέλυος ἑπτατόνου etiam in Herc. F. 683. et ἑπτατόνου λύρας Iph. T. 1129. in Ione vero v. 881. τᾶς ἑπταφθόγγου κιθάρας. Pindarus Pyth. II. 129. ἑπτακτύπου φόρμιγγος. Nem. V. 43. Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον Χρυσέῳ πλά-

χέλυν, ἐν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις,
Σπάρτᾳ, κύκλος ἁνίκα Καρνείου
περινίσσεται ὥρᾳ
μηνὸς ἀειρομένας
παννύχου σελάνας,
λιπαραῖσί τ' ἐν ὀλβίαις Ἀθάναις.

κτρῳ διώκων. Si quid cognoscere cupiat lector de historia lyræ seu testudinis, hauriat velim ex prolixa dissertatione Spanhemii ad Callim. Hymn. in Del. 253. Habet οὐρείαν Schol.

459. ἀπὸ γὰρ χελώνης ὀρεινῆς ἡ λύρα ἐστίν. Schol. Hymnus Homericus in Merc. 42. ὀρεσκῴοιο χελώνης. Deinde κλείοντες hactenus editum est. Elmsleius auctor fuit scribendi κλέοντες, quæ forma nusquam, quod sciam, in editionibus veterum hodie extat: credo tamen Atticos adhibituros fuisse κλέω, non secus ac θέω, πλέω, πνέω, quorum productæ formæ θείω, πλείω, πνείω aliquoties apud Ionicos poetas leguntur. Hic certe metrum flagitat κλέοντες, et in Iph. A. 1047. κλέουσαι. vocabulum autem agnoscunt Etymol. M. p. 517, 48. p. 520, 31. et Zonaras p. 1221. hujus verba sunt, κλέω· δοξάζω. παρὰ τὸ κλέος, κλέω καὶ κλείω. Passivum κλέομαι extat in Odyss. N. 299. Ceterum ἄλυροι ὕμνοι videntur Valckenaerio ad Phœn. 1034. esse *carmina lugubria, threni.*

460. Σπάρτα κύκλος Lasc. Ald. et reliquæ edd. vett. Correctum est Σπάρτᾳ primum in ed. H. Steph. an. 1567. Edidit Barnesius Σπάρτᾳ κυκλὰς—ὥρα, ex emendatione Scaligeri, probantibus Musgravio, ceterisque præter Matthiæum; et hoc libenter reciperem, si modo constaret phrasin κυκλὰς ὥρα Euripideæ poesi tribuendam esse: parum enim ad rem facit, quod citant ex Nonno et Hymnis Orphicis. Editum defendit Iph. A. 717. Ὅταν σελήνης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος. Ceterum Καρνεῖα festa in honorem Apollinis Spartæ celebrata, septimo die mensis Carneï incipiebant, sexto decimo terminabantur. Plurima veterum loca has ferias spectantia indicarunt Meursius Græc. Fer. p. 178. Spanhemius ad Call. H. in Apoll. 72. 78. Dukerus ad Thuc. V. 54. et Barnesius.

461. περινείσεται Musgr. et Matthiæ. ex MS. E. vid. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 98. Blomfield. Gloss. ad Æsch. Prom. 540. ὥρα vulgo: ὥρᾳ P. et Matth. ὥρας Abresch. Misc. Obs. V. p. 84.

463. ὅτε γὰρ πανσέληνός ἐστι, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς φέγγει. Schol.

464. λιπαραὶ, Athenarum epitheton perquam frequentatum.

τοίαν ἔλιπες θανοῦσα
μολπὰν μελέων ἀοιδοῖς.
εἴθ' ἐπ' ἐμοὶ μὲν εἴη, στροφὴ β'.
δυναίμαν δέ σε πέμψαι
φάος ἐξ Ἀΐδα τερέμνων,
Κωκυτοῦ τε ῥεέθρων,
ποταμίᾳ νερτέρᾳ τε κώπᾳ.
σὺ γάρ, ὦ μόνα, ὦ φίλα γυ-

sonabat *præstantes*, vel *splendidæ*, interprete Spanhemio ad Callim. H. in Del. 155. et 164. Noster quidem Tro. 801. Λιπαραῖσι κόσμον Ἀθάναις. Pind. Nem. IV. 29. λιπαρᾶν εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν. et sic Isthm. II. 30. Idem apud Schol. Aristoph. Acharn. 637. Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθᾶναι. et apud Schol. Nub. 299. λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι. Hujus tituli amorem aperte ridet Aristophanes, Acharn. 639. Εἰ δέ τις ὑμῶν ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας, Ηὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφυῶν τιμὴν περιάψας. et in Eq. 1329. Hæc loca, cum aliis quibusdam eodem facientibus, indicaverunt, præter Spanhemium, Wesselingius Probab. p. 42. Wyttenbach. Bibl. Crit. III. i. p. 50. Schneider. ad Fragm. Pind. Tom. III. p. 74. ed. Heyn.

467. Idem est votum Herculis infra 1091.

469. ᾄδου Lasc. Ἀΐδου Aldus et sequentes. Ἀΐδα recte Matthiæ. Deinde τεράμνων edd. omnes. De hac voce videas quæ notavimus ad Hippol. 538. τέρεμνα· οἰκήματα Hesych. Supprimitur εἰς post πέμπειν infra quoque v. 495.

470. Ita cum Matthiæo edendum judicavi, ex MSS. B. D. Fl. rescripto tantum ῥεέθρων pro ῥείθρων. Versus est Pherecrateus. Καὶ Κωκυτοῖο ῥείθρων E. P. Lasc. Καὶ Κωκυτοῖο ῥεέθρων Ald. Versum suspectum habet Hermannus ad Orphic. p. 724. cum nihil habeat in antistropha cui respondeat. Verum lacunam esse post v. 482. mutila constructio ostendit.

472. ὦ φίλα γυναικῶν, pro ὦ φιλτάτα. Hanc constructionem attigit Porsonus Præf. ad Hec. p. 54. afferens ex Theocrito φίλ' ἀνδρῶν. ex Callimacho (Fragm. 131.) πρηεῖα γυναικῶν. ex Aristoph. Ran. 1081. ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν. Istis adjicias Heracl. 567. ὦ τάλαινα παρθένων. Quin et in Hippol. 849. leguntur eadem verba ὦ φίλα γυναικῶν. Nescio unde ediderit Schaeferus σὺ γάρ, ὦ φίλα, ὦ φίλα γυναικῶν.

ναικῶν, σὺ τὸν αὑτᾶς
ἔτλας πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι
ψυχᾶς ἐξ Ἀΐδα· κούφα σοι
χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, γύναι· εἰ δέ τι
καινὸν ἕλοιτο πόσις λέχος, ἦ μάλ' ἐ-
μοί γ' ἂν εἴη στυγη-
θεὶς τέκνοις τε τοῖς σοῖς.
μάτερος οὐ θελούσας ἀντιστρ. β'.
πρὸ παιδὸς χθονὶ κρύψαι
δέμας, οὐδὲ πατρὸς γεραιοῦ
* * * * * * *
ὃν ἔτεκον δ', οὐκ ἔτλαν ῥύσασθαι

473. σύ γε τὸν σαυτᾶς vulgo, invito metro. Delevi γε, quod omittunt MSS. B. D. Fl. et edidi αὑτᾶς. Ita fere Erfurdtius in Animad. ad Eurip. Catalogo Prælectionum in Acad. Regiomont. ann. 1811. habendarum præmissis; nisi quod ille αὐτᾶς. Vide Elmsleium ad Soph. Œd. T. 138. et ad Heracl. 144.

474. Admetus dicitur supra 46. Δάμαρτ' ἀμείψας. Vertit Buchananus, *Sola reperta es, conjugis Orco Quæ mutata anima animam eriperes.* Hic et duo proxime præcedentes versiculi sunt Ionici a Majore.

475. Ἀΐδα B. D. Fl. ᾄδα Lasc. ᾄδαο Ald. Deinde conf. Tibull. II. iv. 49. *Et, bene, discedens dicet, placideque quiescas, Terraque secura sit super ossa levis.* Multa hujusmodi precationis exempla congessit Kirchmann. Fun. Rom. p. 353.

476. Omnes editiones ante Matthiæ. exhibent ἐπάνω πέσειε. sed vox πέσειε barbara est. Seidlerus ad Tro. 305. emendat ἐπάνω πέσοι, ὦ γύναι, non male. Edidit Matthiæ. ἐπάνωθεν πέσοι, γύναι ex tribus Codicibus B. D. Fl. Rectius ἐπάνωθε Erfurdt. quem in his versibus dividendis fere secutus sum.

482. Hic quoque versum desiderari notavit Canterus. Præter defectum antistrophæ, notabis hiatum in fine versus, et interruptam syntaxin.

483. Ita B. D. Fl. Matth. ὃν ἔτεκον οὐκ Lasc. Ceteri cum Aldo ὃν ἔτεκον, κοὐκ—. Suspectum

σχετλίω, πολιὰν ἔχοντε
χαίταν· σὺ δ' ἐν ἥβᾳ
νέᾳ προθανοῦσα φωτὸς οἴχει.
τοιαύτας εἴη μοι κύρσαι
ξυνδυάδος φιλίας ἀλόχου· τὸ γὰρ
ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος· ἦ γὰρ ἐ-
μοί γ' ἄλυπος δι' αἰ-
ῶνος ἂν ξυνείη.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ξένοι, Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονὸς,

habeo ῥύσασθαι, cujus prima producta metro strophico male respondet.

484. σχετλίῳ et ἥβα Lasc. σχετλίῳ Ald. mendose.

486. νέᾳ νέου π. φ. οἴ. edd. Secutus sum MSS. B. D. qui huncce chorum emendatius quam libri impressi repræsentant: nollem enim νέᾳ pro voce monosyllaba habere cum Seidlero de Dochm. p. 50. Siquis præferat νέου, non repugno.

487. εἴη με κυρῆσαι edd. MSS. Tantum P. habet μοι superscripto ε. Proposuit εἴη μέ τοι κύρσαι Musgravius, μοι κύρσαι Erfurdt. Elmsl. Hoc metri gratia recepi, et nullus dubito quin sic scripserit Euripides, qui hanc aoristi formam plerumque usurparit. Med. 1360. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. Ion. 1105. Νόθου παιδὸς ἔκυρσεν. Melanippæ Fr. X. Μετρίων λέκτρων, μετρίων δὲ γάμων Μετὰ σωφροσύνης Κύρσαι θνητοῖσιν ἄριστον.

488. Hactenus editum est φίλας. Sed φιλίας habent B. D. Fl. quod metro necessarium esse viderunt Erfurdt. Seidler. Occurrit φιλίας ἀλόχου infra 897. τὸ γὰρ pro vulgato τοῦτο γὰρ Erfurdtio debemus.

489. ἐν βιότῳ Erfurdt. Matthiæ. ex Codd. B. D. et Scholiasta: sic quoque Fl. nisi quod librarii incuria dedit ἐν βιότου. Lasc. Ald. et reliqui ἔν γε βίῳ.

490. ἄλυτος, vitium typographicum editionis Æm. Porti. repeti curavere P. Stephanus, Barnes. Beck. Kuinoel. Wakefield. Wagner. et fortasse alii. De significatione v. αἰὼν vid. not. ad v. 347.

492. Suidas κωμῆται· οἱ γείτονες·

Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιγχάνω;
ΧΟ. ἔστ' ἐν δόμοισι παῖς Φέρητος, Ἡράκλεις.
ἀλλ' εἰπὲ, χρεία τίς σε Θεσσαλῶν χθόνα
πέμπει, Φεραῖον ἄστυ προσβῆναι τόδε;
ΗΡ. Τιρυνθίῳ πράσσω τίν' Εὐρυσθεῖ πόνον.
ΧΟ. ποῖ καὶ πορεύει; τῷ ξυνέζευξαι πλάνῳ;
ΗΡ. Θρῃκὸς τέτρωρον ἅρμα Διομήδους μέτα.

κώμη γὰρ ἡ γειτονία. et mox, κωμήτας οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀμφόδου καὶ τόπου ἔλεγον. Non aliter Hesychius et Photius.

493. κιχάνω Lasc. Ald. quod aperte metrum vitiat. Restituit Atticam formam κιγχάνω Gaisfordius, exscribens Eustath. ad Od. E. p. 1525, 10=209, 25. In Hippol. 1442. primus edidi κιγχάνει, et nihil habeo quod ibi notatis adjiciam.

495. Ita Gaisf. Matth. ex MSS. B. D. Ceteri habent πόλιν pro χθόνα.

496. Ita Schol. Lasc. probante Tyrwhitto. Ceteri Φεραίων.

497. Dicitur Hercules in Herc. F. 388. Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ. Mycenis enim regnavit Eurystheus. Monuit Elmsleius ad Heracl. 164. Herculem et Eurystheum promiscue Argivos et Tirynthios a tragicis appellari. Vid. infr. vv. 507. 576. 854. Consulenda est etiam insignis ejusdem nota ad Heracl. 188.

498. καὶ ποῖ omnes edd. Dedi de meo ποῖ καὶ—Conf. v. 850. Ποῦ καί σφε θάπτει; 1068. Ποῦ καὶ τρέφοιτ' ἂν δωμάτων νέα γυνή; hoc ordine scriptas esse voculas nemo, ut opinor, dubitabit, perlecta Porsoni nota ad Phœn. 1373. ubi contra omnes edd. quæ Καὶ πῶς πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος—; dedit Vir magnus e Codd. nonnullis Πῶς καὶ—; "Eo nomine καὶ πῶς vitiosa est lectio, quod objicientis fere est vel contradicentis, ut modo 1367. Sensus est, *Dic præterea, quomodo.* Ita solet copula interrogativa τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος postponi. Hec. 519. Πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι; 1055. ποῖ καί με φυγᾷ Πτώσσουσι μυχῶν; Alc. 846. (850.) Ποῦ καί σφε θάπτει; Aristoph. Pac. 1288. τοῦ καί ποτ' εἶ;" Deinde προσέζευξαι MSS. B. Fl. Eadem est varietas Hipp. 1387. οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης, ubi similia quædam indicavimus.

499. Vide nos supra ad v. 66. Contulit Barnesius Herc. F. 380. Τεθρίππων τ' ἐπέβα, Καὶ ψαλίοις ἐδάμασε πώλους Διομήδεος, αἳ φονίαισι φάτναις Ἀχάλιν' ἐθόαζον Κά-

ΧΟ. πῶς οὖν δυνήσει; μῶν ἄπειρος εἶ ξένου;
ΗΡ. ἄπειρος· οὔπω Βιστόνων ἦλθον χθόνα.
ΧΟ. οὐκ ἔστιν ἵππων δεσπόσαι σ' ἄνευ μάχης.
ΗΡ. ἀλλ' οὐδ' ἀπειπεῖν τοὺς πόνους οἷόν τε μοι.
ΧΟ. κτανὼν ἄρ' ἥξεις, ἢ θανὼν αὐτοῦ μενεῖς.
ΗΡ. οὐ τόνδ' ἀγῶνα πρῶτον ἂν δράμοιμ' ἐγώ.
ΧΟ. τί δ' ἂν κρατήσας δεσπότην πλέον λάβοις;
ΗΡ. πώλους ἀπάξω κοιράνῳ Τιρυνθίῳ.
ΧΟ. οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις.
ΗΡ. εἰ μή γε πῦρ πνέουσι μυκτήρων ἄπο.
ΧΟ. ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις.

θαιμα σῖτα γέννσι, χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυστράπεζοι. Apollodorus II. 5. 8. p. 179. Ὄγδοον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρᾳκὸς ἵππους εἰς Μυκήνας κομίζειν. ἦν δὲ οὗτος Ἄρεος καὶ Κυρήνης, βασιλεὺς Βιστόνων ἔθνους Θρᾳκίου καὶ μαχιμωτάτου. κ. τ. λ.

503. ἀπειπεῖν μ' ἦν πόνους Lasc. Ald. et sequentes. Solus Gaisfordius ex B. Fl. τοῖς πόνοις. Accusativum vero edidi, cum significet ἀπειπεῖν *to renounce*, ut infra 753. ἀπειπεῖν—τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν. Herc. F. 1354. Ὧν οὔτ' ἀπεῖπον οὐδέν. Eundem sensum exprimit Suppl. 342. Οὐκ οὖν ἀπαυδᾶν δυνατόν ἐστί μοι πόνους. Contra ἀπειπεῖν cum dativo est *deficere*. de qua signif. vid. Blomfield. ad Æsch. Theb. 840.

504. κτανὰν—θανὰν Aldina, et reliquæ edd. vett. præter Lasc. In margine Brubachianæ proposita sunt κτανεῖν, θανεῖν. Recte emendarunt Canterus et Miltonus. Interrogatio in fine versus male addita est in Aldina, unde plerasque edd. occupavit: delendam monuit Markl. delevit Matth. post Wakef.

505. Jacobs. Anim. p. 41. male, ut opinor, et contra sensum legit ἀγῶν' ἄτρωτον. Tantundem valet Herculis responsio, ac Thesei in Suppl. 572. ubi ΚΗΡΥΞ, Ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδυνευτέον. ΘΗ. Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους.

506. Vid. omnino ad v. 72.

508. εὐμαρές· εὐχερὲς, ῥᾴδιον, ἀσφαλές. Hesych.

510. Schol. ἀρταμοῦσιν· μαγείρουσιν. ἄρταμος γὰρ λέγεται ὁ μάγειρος. Pariter alii Grammatici.

ΗΡ. *θηρῶν ὀρείων χόρτον, οὐχ ἵππων, λέγεις.*
ΧΟ. *φάτνας ἴδοις ἂν αἵμασιν πεφυρμένας.*
ΗΡ. *τίνος δ' ὁ θρέψας παῖς πατρὸς κομπάζεται;*
ΧΟ. *Ἄρεος, ζαχρύσου Θρῃκίας πέλτης ἄναξ.*
ΗΡ. *καὶ τόνδε τοὐμοῦ δαίμονος πόνον λέγεις,*
(σκληρὸς γὰρ ἀεὶ, καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται)

Hesychium v. ἀρταμοῦσιν· ἐσθίουσιν, huc respicere censent VV. DD. Vid. Blomfield. Gloss. ad Æsch. Prom. 1059. ubi inter alia citatur Schol. ad Oppian. Hal. 622. διαρταμέοντες· διακόπτοντες. ἄρταμος, πᾶς σφαγεὺς καὶ φονεύς· κυρίως δὲ ὁ μάγειρος, ὁ κατὰ ἄρθρα τέμνων.

512. Plurale vocis αἷμα restituit Musgravius Nostro Phœn. 1517. Porsonus Æschylo Choeph. 64. Vid. ejus Advers. p. 159. Decies fere apud Nostrum extat. Hanc fabulam attigere Q. Calaber VI. 245. Ovid. Her. IX. 67. 89. Met. IX. 194. ubi nostrum locum, ut videtur, respicit. *Quid? quod Thracas equos, humano sanguine pingues, Plenaque corporibus laceris præsepia vidi, Visaque dejeci, dominumque ipsosque peremi?*

514. Ἄρεως Lasc. Schol. et sic Tyrwhittus: sed recte Ἄρεος, quod in Heracl. 276. El. 950. metrum postulat. Conjunxit, ut videtur, Scholiasta Ἄρεος ζαχρύσου: falsum eum esse ostendit locus Rhesi 370. τὰν ζάχρυσον Πηλεΐδα προβαλοῦ κατ' ὄμμα πέλταν. Idem, πέλτη ἀσπίς ἐστιν ἴτυν μὴ ἔχουσα. De vocibus a ζα compositis omnino consulendus Blomfieldius Gloss. ad Æsch. Pers. 321. Θρᾳκίας fere omnes. Ceterum dicitur πέλτης ἄναξ, ut κώπης ἄναξ de *remige*, Æsch. Pers. 384. Wakefieldius comparat Ovidianum, *clypei dominus septemplicis Ajax.*

515. Interrogationis nota post λέγεις, in secundam Hervagii editionem semel admissa, per ceteras propagata est, unde sensus loci pæne excidit; tollendam vidit Marklandus, nemo vero editorum ante Matthiæum sustulit. Sequens versus, qui διὰ μέσου est, rationem reddit, cur conveniret hic labor Herculis fortunæ.

516. αἶπος exponit Hesych. κάματος· ἢ ὑψηλὸς τόπος. Hæc vero primaria est significatio, cum ab αἰπὺς fluxerit. Theocr. VII. 148. Νύμφαι Κασταλίδες, Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι. Apoll. R. II. 507. Μυρτώσιον αἶπος. Sin autem recte editur αἶπος, scribi etiam oportebat in Phœn. 865. αἶπυς ἐκβαλὼν ὁδοῦ. et corrigendus erat Eustathius Il. Γ. p. 381, 19=288, 39. quem citavit Valckenaerius in Phœn. Εὐριπίδης ἆπος οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη.

εἰ χρή με παισὶν, οἷς Ἄρης ἐγείνατο,
μάχην ξυνάψαι, πρῶτα μὲν Λυκάονι,
αὖθις δὲ Κύκνῳ, τόνδε δ' ἔρχομαι τρίτον
ἀγῶνα πώλοις δεσπότῃ τε συμβαλῶν.
ἀλλ' οὔτις ἐστὶν ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον
τρέσαντα χεῖρα πολεμίων ποτ' ὄψεται.

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Ἄδμητος ἔξω δωμάτων πορεύεται.

ΑΔ. χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσέως τ' ἀφ' αἵματος.

ΗΡ. Ἄδμητε, καὶ σὺ χαῖρε, Θεσσαλῶν ἄναξ.

517. Sic B. D. P. Lasc. οὐ Ald. Herv. 1. Brub. ἢ Herv. 2. et sequentes. ἢ χρῆν conj. Markl. εἰ reposuit Musgr. πᾶσιν pro παισὶν edidit Wakefield.

518. An Lycaonis, filii Martis, alibi mentio fiat, necne, haud scio.

519. Hoc certamen attigit Herc. F. 391. Κύκνον δὲ ξενοδαίκταν Τόξοις ὤλεσεν, Ἀμφαναίας οἰκήτορ' ἄμικτον. Historia fuse narrata est ap. Hesiod. Scut. 327. ad fin. Vid. Heyn. Obss. ad Apoll. p. 170.

520. συμβαλὼν Ald. sequentibus plerisque edd. etsi monent Portus, Heathius, aliique, postulari participium futuri. Primus editorum correxit Kuinoel. συμβαλῶν: et, ne auctoritatem desideres, scias ita plane legi in Lasc. Notum est solere Græcos verbis motum significantibus participia futurorum subjungere. Exempla videas apud Valck. ad Theocr. Adon. p. 308. C. et ad Phœn. 1082.

521. τόκον pro γόνον P. Hunc versum cum sequente omittit Lasc.

522. Nescio unde πολεμίαν Matthiæus; verum similis est varietas in Med. 778.

523. Quid valeat ὅδε, monstratum est supra ad v. 137. τῆσδε deest in Lasc.

525. Copulam, quam neque MSS. neque veteres edd. agnoscunt, habent Canterus et editores eum secuti, præter H. Steph. Wakef. Matth. Ita certe legit Schol. notans Περσέως Ἠλεκτρύων, (οὗ) Ἀλκμήνη, ἧς Ἡρακλῆς. In Theocr. Id. XXIV. 72. appellatur Alcmena Περσήϊον αἷμα. Hunc igitur versum citat Blomfieldius ad Æsch. Prom. 140. in exemplum pleonasmi, cujusmodi sunt Hipp. 10. Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος, Ἱππόλυτος. Iph. T. 238. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος.

ΑΔ. θέλοιμ' ἄν· εὔνουν δ' ὄντα σ' ἐξεπίσταμαι.
ΗΡ. τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις;
ΑΔ. θάπτειν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω νεκρόν.
ΗΡ. ἀπ' οὖν τέκνων σῶν πημονὴν εἴργοι θεός.
ΑΔ. ζῶσιν κατ' οἴκους παῖδες, οὓς ἔφυσ' ἐγώ.
ΗΡ. πατήρ γε μὴν ὡραῖος, εἴπερ οἴχεται.
ΑΔ. κἀκεῖνος ἔστι, χὴ τεκοῦσά μ', Ἡράκλεις.
ΗΡ. οὐ μὴν γυνή γ' ὄλωλεν Ἄλκηστις σέθεν;
ΑΔ. διπλοῦς ἐπ' αὐτῇ μῦθος ἔστι μοι λέγειν.
ΗΡ. πότερα θανούσης εἶπας, ἢ ζώσης πέρι;
ΑΔ. ἔστιν τε, κοὐκ ἔτ' ἔστιν· ἀλγύνει δέ με.

527. θέλοιμ' ἂν, scilicet χαίρειν. Idem lusus est in voce χαῖρε, Hec. 430. ubi Polyxena dicit Χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμή. respondet Hecuba, Χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε. et Phœn. 627. ΠΟ. Μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. ΙΟ. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον. quæ non interrogative sed εἰρωνικῶς dicta esse arbitror. Hæc loca, cum quibusdam aliis, notavit Valcken. ad Phœnissas, addens particulam post εὔνουν, qua carebant editiones.

528. τί χρῆμα, sub. διὰ, *quare?* Sic Hec. 971. Heracl. 633. 646. 709. Herc. F. 1179. Electr. 831. Ceterum πρέπεις recte interpr. *insignis es.* Profuerit comparare v. 1069. ὡς ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει. Hel. 1220. ὡς ἐσθῆτι δυσμόρφῳ πρέπει. Æsch. Choeph. 8. τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις Στείχει γυναικῶν, φάρεσιν μελαγχίμοις Πρέπουσα; 15. πένθει λυγρῷ Πρέπουσαν. 22. Πρέπει παρῇς φοινίοις ἀμυγμοῖς.

529. Ita P. Lasc. μέλλων Aldus et edd. ante Barnes.

530. Aldini typothetæ erratum πημονὸν in septem minimum editionibus recusum est. Correxit Portus.

534. Vertas, *Surely your wife Alcestis is not dead?* uti recte V. D. *Quarterly Rev.* IX. p. 354. Eandem potestatem habent οὐ μὴν —γε infra v. 674. Ἄλκιστις Lasc. Markland. male delebat interrog.

535. Sic Musgr. ex B. D. Fl. αὐτὴν Lasc. Ald.

536. ζώσης ἔτι B.

537. Vid. ad Hipp. 1037. ἀλγύνει τέ με Lasc. ἀλγύνει τ' ἐμὲ Ald. δέ με Matth. quod prætuli.

ΗΡ. οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ'· ἄσημα γὰρ λέγεις.
ΑΔ. οὐκ οἶσθα μοίρας ἧς τυχεῖν αὐτὴν χρεών;
ΗΡ. οἶδ' ἀντὶ σοῦ γε κατθανεῖν ὑφειμένην.
ΑΔ. πῶς οὖν ἔτ' ἔστιν, εἴπερ ᾔνεσεν τάδε;
ΗΡ. ἆ, μὴ πρόκλα' ἄκοιτιν· εἰς τόδ' ἀναβαλοῦ.
ΑΔ. τέθνηχ' ὁ μέλλων, χὠ θανὼν οὐκ ἔστ' ἔτι.
ΗΡ. χωρὶς τό τ' εἶναι, καὶ τὸ μὴ, νομίζεται.
ΑΔ. σὺ τῇδε κρίνεις, Ἡράκλεις, κείνῃ δ' ἐγώ.

538. Hipp. 344. *Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ' ἃ βούλομαι κλύειν.*

540. *ἀποκατθανεῖν* in ed. Herv. 1. irrepsit, et usque ad P. Steph. permansit: vitium illud reciderunt Henr. Stephanus et Miltonus. *ὑφειμένην, se ipsam summisisse:* minus accurate vertunt *pollicitam.*

541. Vid. not. ad v. 2.

542. Arridet Elmsleio conjectura Wakefieldii *εἰς τότ' ἀναβαλοῦ.* et sic fortasse legendum esset, si *εἰς τότε, ἐκ τότε,* et similia confirmari possent exemplis ex istius ævi scriptoribus. Ita certe locuti sunt Arrianus, Lucianus, et alii recentiores. vid. Interpretes ad Lucian. T. III. p. 571. Legendum conjicit Elmsl. etiam in Helen. 1605. et Herc. F. 951. *Καί τις τότ' εἶπεν,* pro vulg. *τόδ'.* ut supra v. 36.

543. *ὁ μέλλων.* idem hujus participii usus notatur v. 50. Altera versiculi clausula legitur in Codd. B. D. et Fl. *κοὐκέτ' ἔσθ' ὁ κατθανών.* sequente Matthiæo: difficile est eligere; rectius tamen, ut videtur, simplex participium *θανὼν* simplici verbo *τέθνηκε* respondet: nec venusta esset repetitio ejusdem terminationis *ὁ κατθανὼν* v. 546. tantillo spatio interjecto. Post *τέθνηχ'* male interpungunt plerique, secuti Canterum. *θανὼμ* Lasc. et *τῶμ* v. 580. solenni vitio.

544. Plenius dixit Tro. 628. *Οὐ ταὐτὸν, ὦ παῖ, τῷ βλέπειν τὸ κατθανεῖν· Τὸ μὲν γὰρ οὐδὲν, τῷ δ' ἔνεισιν ἐλπίδες.*

545. Suppl. 466. *Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τἀντία.* (corrigente Porsono Advers. p. 234. pro *τἀναντία.*) ad quem locum Marklandus citat proverbium ex Eueno ap. Stob. LXXX. *Καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ, λόγος ὡς ὁ παλαιὸς, Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε.* Soph. Aj. 1038. *Ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα, Κεῖνός τ' ἐκείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε.* ubi MS. *τἀκείνου.* Lege igitur *Κεῖνος τὰ κείνου.* Adjicit Porsonus Suid. v. *Θεόπομπος. Εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἑτέρως, κρατείτω τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἐμὲ δὲ μὴ ἐνοχλείτω.*

ΗΡ. τί δῆτα κλάεις; τίς φίλων ὁ κατθανών;
ΑΔ. γυνή· γυναικὸς ἀρτίως μεμνήμεθα.
ΗΡ. ὀθνεῖος, ἤ σοι ξυγγενὴς γεγῶσά τις;
ΑΔ. ὀθνεῖος· ἄλλως δ' ἦν ἀναγκαία δόμοις.
ΗΡ. πῶς οὖν ἐν οἴκοις σοῖσιν ὤλεσεν βίον;
ΑΔ. πατρὸς θανόντος, ἐνθάδ' ὠρφανεύετο.
ΗΡ. φεῦ. εἴθ' εὕρομέν σ', Ἄδμητε, μὴ λυπούμενον.
ΑΔ. ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑποῤῥάπτεις λόγον;
ΗΡ. ξένων πρὸς ἄλλην ἑστίαν πορεύσομαι.
ΑΔ. οὐκ ἔστιν, ὦ 'ναξ· μὴ τοσόνδ' ἔλθοι κακόν.
ΗΡ. λυπουμένοις ὀχληρὸς, εἰ μόλοι, ξένος.
ΑΔ. τεθνᾶσιν οἱ θανόντες. ἀλλ' ἴθ' εἰς δόμους.
ΗΡ. αἰσχρὸν δὲ παρὰ κλάουσι θοινᾶσθαι φίλοις.

548. ὀθνεῖος. ἀλλογενὴς, ξένος, ἀλλότριος. Ἰσαῖος καὶ Πλάτων. Photius. Fallitur Etymologus M. p. 616, 9. credens ὀθνεῖον dictum esse pro νοθεῖον, a νόθος scilicet, cui longe alia est significatio. Habemus inf. v. 662. Γυναῖκ' ὀθνείαν. et Apoll. Rh. I. 869. σὺν ὀθνείῃσι γυναιξίν. Est igitur adjectivum ex eo genere quod attigi supra ad v. 125. et ad Hipp. 437.

549. ἄλλως valet *aliam ob causam*. Conjicit Blomfieldius ἀλλ' ὧς, vel ἀλλ' ὧδ'.

551. Vide ad v. 166.

552. Exclamatio extra versum. Vide notam ad Hipp. 1081.

553. "Hesychius. ὑποῤῥάπτεις λόγους. συντίθης. Ubi ne quis variam lectionem Alcest. 548. (ed. Musgr.) sibi fingat, deleat σ male repetitam, et υ in similem literam ν mutet." Hæc Porsonus ad Phœn. 1521. oblique tangens Wakefieldium, qui ex Hesychio edidit τούσδ' ὑπ. λόγους.

554. Ita P. Lasc. Musgr. Matth. ut emendat Tyrwhittus. ξένων πρὸς ἄλλων B. D. Fl. Wakef. Gaisf. quod ex glossemate profectum putat Lobeckius ad Soph. Aj. 7. ξένου πρὸς ἄλλην Aldus.

558. Αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι. edd. occupante secundam sedem pyrrichio: ultima enim syllaba vocis παρὰ ante κλ. brevis manet. vid. Porson. ad Orest. 64. Optima sanandi metri ratio visa est, ut

ΑΔ. χωρὶς ξενῶνές εἰσιν, οἷ σ' εἰσάξομεν.
ΗΡ. μέθες με, καί σοι μυρίαν ἕξω χάριν.
ΑΔ. οὐκ ἔστιν ἄλλου σ' ἀνδρὸς ἑστίαν μολεῖν.
ἡγοῦ σὺ, τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους
ξενῶνας οἴξας· τοῖς τ' ἐφεστῶσιν φράσον,
σίτων παρεῖναι πλῆθος· ἐν δὲ κλείσατε
θύρας μεσαύλους· οὐ πρέπει θοινωμένους

inseramus δὲ, cum sit objicientis oratio. Idem proponit Erfurdtius ad Soph. Aj. 1109. p. 628. vel Αἰσχρὸν τὸ παρὰ κλ. Conjicit Elmsl. Αἰσχρόν τι π. κλ. Jac. Tate Αἰσχρὸν φίλοις κλάουσι θοινᾶσθαι πάρα. Deinde habent θοινᾶσθαι ξένοις Lascaris, Aldus, ceterique præter Musgr. Wakef. et Gaisf. Hi reposuerunt ex B. Fl. φίλοις, quod sine damno abesse non potest. παρακλαίουσι Lasc.

559. οἷς σ' εἰσάξομεν Aldus. Edidit Wakefieldius οἷ σ' ex B. D. Fl. Lasc. et sic emendaverant Reiskius et Tyrwhittus. ἐσάξομεν Lasc. Matth.

560. Herc. F. 1351. εἶμι δ' εἰς πόλιν Τὴν σὴν, χάριν τε μυρίων δώρων ἔχω. Correxit Porsonus μυρίαν, hunc versum allegans.

562. Æsch. Choeph. 710. Ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων.

563. ἐφεστῶσι vulgo. Solus Gaisfordius metro consuluit.

564. κλῄσατε edd. omnes. Prætuli formam, quam antiquiorem esse judico, ut συγκλείσεις Hipp. 500. ubi vid. not.

565. Mœris p. 264. μέταυλος, ἡ μέση τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ τῆς γυναικωνίτιδος θύρα, Ἀττικῶς. μέσαυλος, Ἑλληνικῶς. Contra Eustathius ad Hom. Il. Λ. p. 862, 15. Ἀττικοὶ μὲν τὴν μέσην θύραν μέσαυλόν φασι· μάλιστα μὲν οὖν τὴν μέσην δυοῖν αὐλαῖν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ἣν καὶ μέταυλον αὐτός φησι. Harpocratio v. μέταυλος, citat Lysiam Ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους Φόνου. p. 20. ed. Reisk. ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐψόφει ἡ μέταυλος θύρα, καὶ ἡ αὔλειος. ibi Taylorus, "μέταυλος apud Atticos erat janua trium media, quarum prima αὔλειος, ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας, ut loquitur Suidas, anticum sc. vestibulum seu atrium claudens: extrema παράθυρος, posticum nempe. Hor. Ep. I. 5. 31. *Atria servantem postico falle clientem.*" Verum sibi parum constant Grammatici. Etym. M. p. 581, 6. et Zonaras p. 1345. v. μεσαύλιος. (leg. μέσαυλος.) Ἀττικῶς δὲ τὴν μέσην τοῦ πυλῶνος καὶ τῆς αὐλῆς, ἢ τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ γυναικωνίτιδος. Nunc certe loquitur de foribus ex aula

κλύειν στεναγμῶν, οὐδὲ λυπεῖσθαι ξένους.
ΧΟ. τί δρᾷς; τοσαύτης ξυμφορᾶς προσκειμένης,
Ἄδμητε, τολμᾷς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ;
ΑΔ. ἀλλ' εἰ δόμων σφε καὶ πόλεως ἀπήλασα
ξένον μολόντα, μᾶλλον ἄν μ' ἐπῄνεσας;
οὐ δῆτ', ἐπεί μοι ξυμφορὰ μὲν οὐδὲν ἂν
μείων ἐγίγνετ', ἀξενώτερος δ' ἐγώ·
καὶ πρὸς κακοῖσιν, ἄλλο τοῦτ' ἂν ἦν κακὸν,
δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροξένους.
αὐτὸς δ' ἀρίστου τοῦδε τυγχάνω ξένου,

in interiores ædium partes ferentibus. Citat Blomfieldius locum Plutarchi apprime huc facientem, in Vita Arati c. 26. *τοὺς μὲν δορυφόρους καὶ φύλακας ἔξω παρεμβάλλειν ἐκέλευεν ἐν τῷ περιστύλῳ, τοὺς δ' οἰκέτας* ΌΠΟΤΕ ΔΕΙΠΝΗΣΕΙΑΝ *τάχιστα πάντας ἐξελαύνων, καὶ τὴν μέταυλον ἀποκλείων, μετὰ τῆς ἐρωμένης αὐτὸς εἰς οἴκημα κατεδύετο μικρὸν ὑπερῷον.* et Schneider. in Epimetro ad Xenoph. Mem. p. 279.

567. Omnes habent *προκειμένης*. Quod dedi, timide proposuerat Wakefieldius. Frequentissime permutantur *προς* et *προ* in verbis compositis; et hoc vix opus est ut exemplis confirmem; notandum tamen quod in Hipp. 974. (*Τὸ δ' ἄρσεν αὐτοὺς ὠφελεῖ προσκείμενον.*) exhibet MS. Fl. *προκείμενον*: et inf. 849. *Κακοῦ τοσούτου δώμασιν προσκειμένου,* Lascaris et Aldus *προκειμένου.*

568. Quæ vis sit verbo *τολμᾷς*, ostendimus supra ad v. 285. Deinde Wakef. "*τί μῶρος εἶ;* Sic Virg. Ecl. X. 22. *Galle, quid insanis? inquit.*" Sine causa igitur Reiskius et Musgravius *ἢ μῶρος εἶ;*

569. Nihil ad hunc locum facit, quod citat Stiblinus, Ovid. Trist. V. vi. 13. *Turpius ejicitur quam non admittitur hospes.*

572. *ἐγίνετ'* Lasc. Ald.

573. Similia dicit infra v. 1058. *Ἀλλ' ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ἦν προσκείμενον, Εἴπερ πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὡρμήθης ξένου.*

574. *κεκλῆσθαι* Lasc. quod recepto non deterius est.

575. Conferas Hom. Il. Z. 224. *Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσῳ Εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι.*

ὅταν περ Ἄργους διψίαν ἔλθω χθόνα.
ΧΟ. πῶς οὖν ἔκρυπτες τὸν παρόντα δαίμονα,
φίλου μολόντος ἀνδρὸς, ὡς αὐτὸς λέγεις;
ΑΔ. οὐκ ἄν ποτ᾽ ἠθέλησεν εἰσελθεῖν δόμους,
εἰ τῶν ἐμῶν τι πημάτων ἐγνώρισε.
καὶ τῷ μὲν, οἶμαι, δρῶν τάδ᾽, οὐ φρονεῖν δοκῶ,
οὐδ᾽ αἰνέσει με· τἀμὰ δ᾽ οὐκ ἐπίσταται
μέλαθρ᾽ ἀπωθεῖν, οὐδ᾽ ἀτιμάζειν ξένους.

ΧΟ. ὦ πολύξεινος, καὶ ἐλεύθερος στροφὴ ά.
ἀνδρὸς ἀεί ποτ᾽ οἶκος,

576. Homerus Il. Δ. 171. *Καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.* Hesiodus apud Eustath. p. 461, 6. *Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον.* Spanhemius ad Call. Lav. Pall. 46. allegat Æsch. Suppl. 32. *Πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ᾽ ἐν ἀσώδει θεῖναι.* quod de regione Argiva dictum est. Pausan. II. p. 112. *θέρους δὲ αὖά σφισιν ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ.* Plura apud ipsum videas.

577. Valck. ad Hipp. 809. "Mortem Alcestidis *τὸν παρόντα δαίμονα* *præsens infortunium*, vocat Chorus in Alc. 561. (ed. Barnes.) *Sors tristis*, sive *fortuna mala*, seu *calamitas*, quæ nobis obtingit non sine Numine, frequenter dicitur *δαίμων*, ut Homero sic aliis; Sophocli Œd. Col. v. 1333. *τὸν αὐτὸν δαίμον᾽ ἐξειληχότες* sunt *eandem malam fortunam sortiti*. Soph. Stobæi p. 579, 1. *Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα.* Grotius p. 458. *Malum quod urget spargere in vulgus cave.*" Ibidem citantur hujus fabulæ vv. 956-7-8.

581. *τῷ* pro *τινὶ* accipiunt Heath. Markl. De *οἶμαι* mediæ orationi interjecto, dictum est ad 363.

584. *πολύξενος* edidit, non monito lectore, Barnesius, contra metri rationes et librorum auctoritatem; hoc fecit, ut opinor, ob *φιλόξενος* vv. 825. 846. 874. *ἐχθρόξενος* v. 574. et similia. Verum Ionicas formas in choris tragicis certe adhibere licuit. Extat *ἄξεινος* Andr. 795. Iph. T. 218. *Πολυξείνη* in Hec. 75. Quin in senariis quoque nonnunquam *ξεῖνος* tragicos usurpasse observatum est. Vid. Pors. Præf. ad Hec. p. xii.

σέ τοι καὶ ὁ Πύθιος
εὐλύρας Ἀπόλλων
ἠξίωσε ναίειν·
ἔτλα δὲ σοῖσι μηλονόμας
ἐν δόμοις γενέσθαι,
δοχμιᾶν διὰ κλιτύων
βοσκήμασι σοῖσι συρίζων
ποιμνίτας ὑμεναίους.
ξὺν δ' ἐποιμαίνοντο, χαρᾷ μελέ- ἀντ. ά.
ων, βαλιαί τε λύγκες,

586. χ'ὠ Πύθιος Lasc.

587. εὐλύρας epitheton est Apollinis in Aristophanis Thesm. 969. Idem et χρυσολύρας appellatur Thesm. 315. Valckenaerius ad Phœn. 120. (ubi λευκολόφας,) notat compositis hujus formæ delectari Euripidem, hinc allegatis εὐλύρας et μηλονόμας, ἱππονώμας Hipp. 1397. et χρυσοκόμας, epith. Apollinis, locis ad Hipp. indicatis.

588. ἠξίωσε *dignatus est*. Confer Andr. 659. Καὶ ξυντράπεζον ἀξιοῖς ἔχειν βίον. Æsch. Prom. 223. De variis hujus verbi significationibus alias erit dicendi occasio.

589. Animadvertat lector non jam domum Admeti, sed ipsum hominem compellari. Videas observata ad v. 285. de ἔτλα.

590. ἐν νόμοις infeliciter conjecit Piersonus Verisim. p. 70.

591. κλυτείων Schol. mendose scilicet pro κλειτύων. De metro et sensu vocis κλιτὺς egimus ad Hippol. 227. Ceterum Scholiastæ explicatio in ed. Barnes. sic legitur; κλ. τῶν ἀνακεκλιμένων καὶ πλαγίων ὀργάδων. sed Arsenius dedit ὀργῶν: lege igitur, unius literulæ mutatione, ὀρέων. Vid. Hesych. in voce.

593. "ποιμνίτας. Ita MS. B. et ed. Lasc. eadem analogia qua ὁπλίτης, ὁρίτης, χωρίτης, δενδρίτης. ed. Ald. ποιμνήτας." *Musgr.* Ælianus Nat. An. XII. 44. ab eodem indicatus, recte citat ποιμνίτας.

595. Usus vocis βαλιὸς illustratur ad Hippol. 218. Quum vero grammatici ibi allegati dupliciter exponant, scil. καταστικτὸς, ποίκιλος, vel ταχὺς, monendum est, priorem interpretationem nostro loco convenire; juxta Virgiliana, Georg. III. 264. *Quid* LYNCES *Bacchi* VARIÆ, *et genus acre luporum?* Æn. I. 323. *ma-*

ἔβα τε λιποῦσ' Ὄθρυ-
ος νάπαν λεόντων
ἁ δαφοινὸς ἴλα·
χόρευσε δ' ἀμφὶ σὰν κιθάραν,
Φοῖβε, ποικιλόθριξ
νεβρὸς, ὑψικόμων πέραν
βαίνουσ' ἐλατᾶν σφυρῷ κούφῳ,
χαίρουσ' εὔφρονι μολπᾷ.
τοιγὰρ πολυμηλοτάταν στροφὴ β'.

culosæ tegmine lyncis. Idem Ecl. VIII. 3. *quorum stupefactæ carmine lynces.*

596. ἔβα δὲ Lasc. Ald. ἔβα τε Wakef. Matth. ex conjectura Musgravii.

598. Hom. Il. B. 308. Ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. ubi Schol. δαφ. πυῤῥὸς κατὰ νῶτα, ἢ ὁ ἄγαν φόνιος. Ambiguam istam v. δαφοινὸς significationem plerique veteres grammatici memorarunt. Etym. M. p. 250, 21. Δαφοινός. ὁ πυῤῥὸς, ἢ ἐρυθρὸς, ἢ μέλας. et rursus, ὁ ἄγαν φόνιος, παρὰ τὸ δᾶ et φόνος. Homerus quidem Il. K. 23. Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος. Λ. 474. ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες. Æschylus autem Prom. 1058. δαφοινὸς ἀετός. In nostro versu, sive vertas, *leonum fulva cohors,* ut vulg. interpr. seu *cruenta,* certe neutra interpretatio incommoda erit.

599. ἐχόρευσε edd. Sed scribendum ob metrum antistrophicum, χόρευσε, non elisa syllaba propter præcedentem ἴλα, quod putabat Wakefieldius, sed abjecto augmento: hanc enim licentiam in melicis sibi permiserunt tragici. Infr. v. 614. δέξατο. Habes in una Phœnissarum cantilena v. 650. δίκε. 658. τέκετο. 686. δεῖξεν. 693. κτίσαν. 699. κτήσαντο. Alia congessit Hermannus ad Hec. p. xxiv. "ἀμφὶ σὰν κιθάραν minus usitatum quam ὑπὸ vel πρός. verum conf. Phœn. 1042. Ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν." J. Tate.

601. πέραν ἐλατᾶν. De hac locutione nugantur aliqui. Recte quoad sensum Buchananus; *Pernici pede deserens Abietum alticomum nemus.*

604. Epith. Homericum Il. B. 605. Ὀρχομενὸν πολύμηλον. Pind. Pyth. IX. 11. τόθι νιν πολυμάλον Καὶ πολυκαρποτάτας Θῆκε δέσποιναν χθονός.

ἑστίαν οἰκεῖ, παρὰ καλλίναον
Βοιβίαν λίμναν· ἀρότοις δὲ γυᾶν,
καὶ πεδίων δαπέδοις ὅρον,
ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν
ἱππόστασιν, αἰθέρα
τὰν Μολοσσῶν τίθεται,
πόντιον δ' Αἰγαῖον ἐπ' ἀκτὰν

605. οἰκεῖς omnes. Dedi οἰκεῖ ob sequentia τίθεται, κρατύνει. sic conj. Markl. Ald. περί. Nuperi editores παρὰ ex E. Fl. Lasc. Respexit, ut videtur, Homerum Il. B. 711. a Barnesio laudatum, Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο, παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην, Βοίβην, καὶ Γλάφυρας, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκὸν, Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἕνδεκα νηῶν Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη. Stiblinus advocat Strab. IX. (p. 430. B. ed. Casaub.) Plin. IV. 8.

606. γύαν Lasc. γυιὰν Ald. et sic vulgo. γυᾶν correxit Barnesius. Hic locus Viros doctos misere exercuit. Alii contortis verborum inversionibus struere laborant; alii ut corrupta et desperata relinquunt. Solus interpretum Wakefieldius, quod mireris, recte cepit: *arationibus jugerum, et camporum planis spatiis fines, circa solis occiduam stationem, axem Molossorum sibi statuit.* Ne posthac in hisce verbis hæreatur, sensus in lingua vernacula exhibendus est: *He makes the clime of the Molossians the limit to his domain (his tillage and his plains.) on the west.* Observat Spanhem. ad Call. H. in Dian. 176. γύη apud veteres de *arvo* seu agro ad arandum apto dictum esse: unde ἀρώσιμοι γύαι a Sophocle Ant. 569. et ab Euripide Phœn. 679. βαθυσπόρους γύας. Apoll. Rh. I. 796. Πυροφόρους ἀρόωσι γύας. Æsch. Prom. 377. Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας.

608. Recte Schol. τὴν δύσιν, ὅπου ὁ ἥλιος κατὰ κνέφας ἵστησι τοὺς ἵππους καὶ καταλύει.

610. τὸν Wakefield. sed nesciebat ille nonnunquam feminine usurpari αἰθήρ. Androm. 1229. λευκὴν αἰθέρα. Electr. 991. φλογερὰν αἰθέρ'. Fragm. Inc. cxxxii. ἐκ βαθείας—αἰθέρος. In his et aliis exemplis masculina epitheta metrum respueret.

611. Vulgo πόντιόν τ'. sed bene Reiskius; "δὲ lege ob præcedens μὲν: ibi quidem ab occasu Thessaliæ posita dixerat, hic autem ab

ἀλίμενον Πηλίου κρατύνει.
καὶ νῦν δόμον ἀμπετάσας, ἀντιστρ. β΄.
δέξατο ξεῖνον νοτερῷ βλεφάρῳ,
τᾶς φίλας κλάων ἀλόχου νέκυν ἐν
δώμασιν ἀρτιθανῆ· τὸ γὰρ
εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ.
ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ
πάντ' ἔνεστιν σοφίας.
πρὸς δ' ἐμᾷ ψυχᾷ θράσος ἧσται,
θεοσεβῆ φῶτα κεδνὰ πράξειν.

oriente sita describit." Deinde Αἰγαίων' conjecit Musgravius, ediderunt Wakef. et Gaisf.

612. ἀλιμένου emendat Reiskius; frustra, ut opinor. Tro. 1. Ἥκω λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος Πόντου. Constat versiculus e Cretico et Trochaico hemiolio: idem metri genus habes v. 471.

613. δόμων Lasc.

614. Ita Fl. Lasc. Matth. δέξετο P. δέξεται Aldus cum reliquis. ξένον Lasc.

615. φιλίας P. Lasc.

617. αἰδῶ interpretantur *pudorem*, satis negligenter. Valet *reverentiam erga alios*, ut in Suppl. 911. Τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ καλῶς αἰδῶ φέρει. Αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἠσκήσας ἀνὴρ Κακὸς κεκλῆσθαι. De re notissima lectorem non morabor: observabit in hoc sensu αἰδεῖσθαι infra 839. 873. Lucian. Tom. I. p. 866, 45. ἴση γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια καὶ χρηστότης.

620. θάρσος Lasc. Ald. Primus ob metrum correxit Barnesius. Alterum revocavit Musgravius. Falsi sunt siqui opinantur θράσος in malo tantum sensu adhiberi. θάρσος et θράσος non minus synonyma sunt, quam κάρτος et κράτος, καρδία et κραδία, quod notavi ad Soph. Electr. 479. (*Mus. Cr.* I. p. 76.) Ὕπεστί μοι θράσος. Noster Suppl. 609. τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει. ubi contulit ista Markl.

621. Recte ad sensum Buchanan. *Et mentem bona spes habet Successura homini pio Omnia recte.* Longe aliter vulgo interpretantur. Dictum est κεδνὰ πράξειν pro κεδνῶς vel καλῶς πράξειν. Omnino conferenda sunt Orest. 531. Θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα. Iph. A. 346. πράσσοντα μέγαλα. Electr. v. ult. εὐδαίμονα πράσσει. In

ΑΔ. ἀνδρῶν Φεραίων εὐμενὴς παρουσία,
νέκυν μὲν ἤδη πάντ' ἔχοντα πρόσπολοι
φέρουσιν ἄρδην εἰς τάφον τε, καὶ πυράν.
ὑμεῖς δὲ τὴν θανοῦσαν, ὡς νομίζεται,
προσείπατ' ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν.
ΧΟ. καὶ μὴν ὁρῶ σὸν πατέρα γηραιῷ ποδὶ
στείχοντ', ὀπαδούς τ' ἐν χεροῖν δάμαρτι σῇ
κόσμον φέροντας, νερτέρων ἀγάλματα.

eodem sensu κεδνὸς adhibetur Tro. 678. οὐδὲ κλέπτομαι φρένας, Πράξειν τι κεδνόν. Æsch. Choeph. 699. Κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων. Ea vox usum habet non minus late patentem quam ἀγαθὸς vel ἐσθλός. Dicta sunt κεδνὸς ἄναξ, κεδνὸς ἑταῖρος, κεδνὴ ἄλοχος, κεδνὴ παρθένος, κεδνὴ ἀμφίπολος, κεδνοὶ τοκεῖς, κεδνὰ τέκνα, κεδνοὶ λόγοι, κεδνὰ ἤθεα, κεδνὴ χάρις, κεδνὰ πράγματα, κεδνὴ τύχη, κεδνὴ ἀγγελία, &c.

622. Conf. v. 212.

623. Hunc Euripidis locum respexisse Platonem in Menexeno opinatur Vir doctus J. Tate. Initium est Orat. Fun. Ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἵδ' ἔχουσι τὰ προσήκοντά σφισιν αὐτοῖς· ὧν τυχόντες πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν, προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων. λόγῳ δὲ δὴ τὸν λειπόμενον κόσμον ὅ τε νόμος προστάττει ἀποδοῦναι τοῖς ἀνδράσι, καὶ χρή.

624. πρὸς τάφον τε καὶ πύραν MSS. edd. Alteram lectionem ἐς τάφον, quam porrigit Eustathius ad Il. Θ. p. 707, 37. præfert Blomfieldius Gloss. Æsch. Prom. 1087. recte, mea quidem sententia. Confer v. 844. Λέγων θυραῖον κῆδος εἰς τάφον φέρειν.

625. ὡς νομίζεται, de ritibus funebribus dictum quoque v. 99.

626. Ita Soph. Ant. 807. Τὰν νεάταν ὁδὸν Στείχουσαν. Trach. 876. Βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην Ὁδῶν ἁπασῶν. Ceterum morem compellandi mortuos in pompa funebri, et valedicendi, tetigit Noster Suppl. 773. Αἵδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυρρόους, Φίλους προσαυδῶν. 804. Προσαυδῶ σε τὸν θανόντα. ubi fallitur Marklandus. Verba, quibus Alcestin Chorus alloquitur, habemus infra v. 757. seq.

629. Malebat Wakefield. νερτέρων τ', propter Herc. F. 702. Χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις Κοσμεῖσθε σῶμα καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν. Sed aliquantum diversa est ratio nostri loci; nam κόσμος νεκύων, qui in Herc. F. 442. est φθι-

ΦΕΡΗΣ.

ἥκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων, τέκνον·
ἐσθλῆς γὰρ, (οὐδεὶς ἀντερεῖ) καὶ σώφρονος
γυναικὸς ἡμάρτηκας· ἀλλὰ ταῦτα μὲν
φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα.
δέχου δὲ κόσμον τόνδε, καὶ κατὰ χθονὸς
ἴτω· τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεὼν,
ἥτις γε τῆς σῆς προὔθανε ψυχῆς, τέκνον,
καί μ' οὐκ ἄπαιδ' ἔθηκεν, οὐδ' εἴασε σοῦ
στερέντα γήρᾳ πενθίμῳ καταφθίνειν.
πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέστατον βίον
γυναιξὶν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.
ὦ τόνδ' ἐμὸν σώσασ', ἀναστήσασα δὲ
ἡμᾶς πίτνοντας, χαῖρε, κἀν Ἀΐδου δόμοις

μένων ἔνδυμα, non peplos tantum, sed et capitis involucra complectitur. Vid. Herc. F. 526. 562.

630. συγκάμνειν in eodem usu habet Æsch. Prom. 421. σοῖσι πήμασι συγκάμνουσι θνητοί. Frequentius usurpatur συναλγεῖν.

632. Vid. supr. 428. seq.

638. Omnes, præter Matthiæum, καταφθινεῖν, quæ vox nihili est. Portus notavit infinitivum esse futuri; penultimam enim præsentis φθίνειν produci: sed cogitabat ille de versibus Homericis, ubi φθίνειν semper spondeus est, quod alicubi monuit Clarkius: contra apud Atticos penultimam semper corripit. Observata est eadem quantitatis diversitas in verbo φθάνειν. Lascaris πενθήμῳ, et v. 642. κὴν ᾄδου.

638. Confert J. Tate Med. 416. Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν Στρέφουσι φᾶμαι, inquit Chorus Mulierum.

641. ὦ τόνδε μὲν σώσασ' Matth.

642. πιτνοῦντας omnes. Sequentia interpunxit Wakef. χαῖρε κἀν Ἀΐδου δόμοις. Εὖ σοι γένοιτο. et ita quidem Blomfieldius, propter v. 447. χαίρουσά μοι εἰν Ἀΐδα δόμοισιν. Præstare tamen videtur

εὖ σοι γένοιτο. φημὶ τοιούτους γάμους
λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον.
ΑΔ. οὔτ' ἦλθες εἰς τόνδ' ἐξ ἐμοῦ κληθεὶς τάφον,
οὔτ' ἐν φίλοισι σὴν παρουσίαν λέγω.
κόσμον δὲ τὸν σὸν οὔποθ' ἥδ' ἐνδύσεται·
οὐ γάρ τι τῶν σῶν ἐνδεὴς ταφήσεται.
τότε ξυναλγεῖν χρῆν σ', ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ.
σὺ δ' ἐκποδὼν στὰς, καὶ παρεὶς ἄλλῳ θανεῖν
νέῳ γέρων ὢν, τόνδ' ἀποιμώζεις νεκρόν;
οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατὴρ,
οὐδ' ἡ τεκεῖν φάσκουσα, καὶ κεκλημένη

vulgaris distinctio; eandem exprimit sententiam infra v. 760. *εἰ δέ τι κἀκεῖ Πλέον ἔστ' ἀγαθοῖς, τούτων μετέχουσ' Ἀΐδου νύμφῃ παρεδρεύοις.* Barnesius laudat Isidor. Pelusiot. IV. epist. 125. *Πῶς δὲ Εὐριπίδης, ὃν σοφὸν εἶναι ὁρίζετε, ἔφη, Κἀν ᾅδου δόμοις εὖ σοι γένοιτο.*

644. *λύει* pro *λυσιτελεῖ*, interpretante Hesychio, ut in Med. 566. vel quod plene dictum in Soph. Œd. Tyr. 316. *τέλη λύει.* Exempla indicantur ad Hipp. 443. Observat Schaefer. ad Bos. Ellips. p. 376. ed. Oxon. varia esse adjectiva ad quæ non raro subaudiendum est verbum substantivum; nominatim, *ἄξιος, δυνατὸς, ἕτοιμος, ἱκανὸς, πρόθυμος.* Inter alia exempla, allegat hunc versum. Vid. vv. 445. 1079. Interpretantur *οὐκ ἄξιον* *non expedit.*

650. Ita *ἄλλου* infr. v. 682.

651. *ἀποιμώζῃ* Lasc. cum MSS. B. D. Fl. *ἀποιμώξεις* Ald. quorum neutrum se recte habet. Frequentata erant *οἰμώζω* et *οἰμώξομαι*, dubito autem an unquam usurparint Attici activam futuri formam *οἰμώξω*. De hoc genere verborum vide ad v. 158. Dedit Matthiæ. *ἀποιμώξει*, quod haud improbo; sententiæ tamen magis accommodatum videtur præsens, quod edidi, probante Elmsleio. Ceterum incredibilis est quorundam lapsus interpretantium *τόνδε νεκρὸν* *hunc mortuum*, scil. *ipsum.*

652. "Dicitur *τόδε σῶμα* δεικτικῶς pro *ἐγὼ*, ut sæpe alias et Heracl. 90. 529." Barnes.

653. In hoc loco Euripidem ex Æschyl. Eumen. 661. profecisse judicat Abreschius.

μήτηρ μ' ἔτικτε· δουλίου δ' ἀφ' αἵματος,
μαστῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρα.
ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθὼν, ὃς εἶ·
καί μ' οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι.
ἦτ' ἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ,
ὃς, τηλίκοσδ' ὢν, κἀπὶ τέρμ' ἥκων βίου,
οὐκ ἠθέλησας, οὐδ' ἐτόλμησας θανεῖν
τοῦ σοῦ πρὸ παιδός· ἀλλὰ τήνδ' εἰάσατε
γυναῖκ' ὀθνείαν, ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα
πατέρα τ' ἂν ἐνδίκως ἂν ἡγοίμην μόνην.
καίτοι καλόν γ' ἂν τόνδ' ἀγῶν' ἠγωνίσω,
τοῦ σοῦ πρὸ παιδὸς κατθανών. βραχὺς δέ σοι
πάντως ὁ λοιπὸς ἦν βιώσιμος χρόνος·
κἀγώ τ' ἂν ἔζων, χἥδε τὸν λοιπὸν χρόνον,

655. λάθρᾳ Ald. Confert J. Tate Phœn. 31. Μαστοῖς ὑφεῖτο.

658. ἦτ' ἄρα πάντων Lasc. Aldus, et sic vulgo. Rectius ἦτ' ἄρα, scil. ἦτοι ἄρα, non elisa dipthongo ante longam vocalem, quod putavit Heathius, sed crasi facta cum α brevi. Hoc plures post Porsonum monuerunt. Vide nos ad Hippol. 443. Elmsleius nostrum versum citans ad Heracl. 597. scribit ἁπάντων. Struitur verbum cum genitivo quasi esset διαπρεπέστατος εἶ. Sic etiam Hom. Il. M. 104. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.

659. Ald. ὅθ' ἡλικός τ'. Legit Duportus ὁ τηλίκοσδ'. Valckenaerius ad Hipp. 480. εἰ τηλίκοσδ'. Veram scripturam vidit Reiskius, et restituit Musgravius ex MSS. omnibus et Lasc.

662. Vid. ad v. 548.

663. πατέρα τέ γ' ἐνδίκως editiones omnes; sed γέ τε nunquam conjungere Atticos docet Porsonus ad Med. 863. Quod edidi, conjecit Elmsleius ad Soph. Aj. 469. (*Mus. Cr.* I. p. 361.) Quam proni essent Tragici ad geminandum ἂν, omnibus fere doctis indoctisque notum. Vid. notata ad Hippol. 482.

664. Suppl. 427. Ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω.

667. ἔζων recte Lasc. Ald. Vide

κοὐκ ἂν μονωθεὶς ἔστενον κακοῖς ἐμοῖς.
καὶ μὴν ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐδαίμονα,
πέπονθας· ἥβησας μὲν ἐν τυραννίδι,
παῖς δ' ἦν ἐγώ σοι τῶνδε διάδοχος δόμων,
ὥστ' οὐκ ἄτεκνος κατθανὼν ἄλλοις δόμον
λείψειν ἔμελλες ὀρφανὸν διαρπάσαι.
οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ', ὡς ἀτιμάζων τὸ σὸν
γῆρας θανεῖν προὔδωκά σ', ὅστις αἰδόφρων
πρός σ' ἦν μάλιστα· κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν
τοιάνδε καὶ σὺ χἡ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην.
τοιγὰρ φυτεύων παῖδας οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις.

supra ad 306. ubi idem fere versiculus. ἔζην Wakef. Gaisf. Matth.

669. Haud scio an rectius legeretur χρῆν.

671. δόμον in hoc versu, et δόμων in sequente mendose exhibent Lasc. Ald. Herv. 1. Voces transposuit Herv. 2.

673. διαρπάσειν MSS. Lasc. Sed recte adhibetur aoristus, ut in Med. 1056. Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.

674. Habent omnes editi ἀτιμάζοντα σὸν Γ. θ. προὔδωκας. Quod dedi servatur in tribus MSS. B. D. Fl. et scholio: conferat lector constructionem in Soph. El. 552. Ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ', ὡς ἄρξασά τι Λυπηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο. et aliis quibusdam locis apud Elmsl. in Med. 452. (*Mus. Cr.* II. p. 18.) Credo mutatæ lectioni ortum dedisse librarium legentem προὔδωκας pro προὔδωκά σ'. inde certe orta est Scholiastæ explicatio, τὸ γὰρ ἀτιμάζων ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζοντα.

675. αἰδόφρων legitur etiam in Soph. Œd. Col. 237. Extetne alibi, nescio: sed composita hujus formæ amabant Tragici, apud quos invenies ἀλκίφρων, σιδηρόφρων, δαΐφρων, βυσσόφρων, κυνόφρων, et similia.

677. ἠλλαξάτην editiones fere omnes, recte. Vide notata ad v. 282. Solus Gaisfordius sequitur Valckenaerium ad Phœn. 1310. emendantem ἠλλάξατον.

678. De usibus verbi φθάνειν multa multi: primus vero phrasin οὐκ ἂν φθάνοις, adjuncto participio præsentis, recte explicuit Elmsleius

οἵ γηροβοσκήσουσι, καὶ θανόντα σε
περιστελοῦσι, καὶ προθήσονται νεκρόν·
οὐ γάρ σ' ἔγωγε τῇδ' ἐμῇ θάψω χερί·
τέθνηκα γὰρ δὴ τοὐπί σ'· εἰ δ' ἄλλου τυχὼν
σωτῆρος αὐγὰς εἰσορῶ, κείνου λέγω
καὶ παῖδά μ' εἶναι, καὶ φίλον γηροτρόφον.
μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν,
γῆρας ψέγοντες, καὶ μακρὸν χρόνον βίου·
ἣν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδ' εἷς βούλεται

ad Heracl. 721. (φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας.) vertens Latine, *non prævenies occasionem;* Anglice, *You have no time to lose in putting on the armour;* vel si mavis, *You cannot make too much haste.* Exempla hujus formulæ congessere Viri docti. Orest. 925. 930. 1567. Οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλεῖθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς. Iph. T. 244. χερνίβας δὲ καὶ κατάργματα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Tro. 456. Arist. Plut. 485. Οὐκ ἂν φθανοίτην τοῦτο πράττοντ'. 874. Σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις. 1133. ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις. Eccl. 118. Herod. VII. 162. οὐκ ἂν φθάνοιτε τὴν ταχίστην ὀπίσω ἀπαλλασσόμενοι.

679. Confer Med. 1028. Ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι.

682. τοὐπί σ'. i.e. τὸ ἐπί σε, ut recte Barnesius. Monet Porsonus ad Orest. 1338. hanc phrasin interpretationem quidem duplicem recipere, *quod in tua potestate est,* et, *quod ad te attinet;* occurrere autem in Hec. 518. Ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοὐπί σ'. Rhes. 397. Soph. Ant. 889. et alibi.

683. Infra v. 885. Οὔτε γὰρ αὐγὰς χαίρω προσορῶν. Andr. 936. Βλέπουσ' — αὐγάς. Helen. 1389. Οὔ φησιν αὐγὰς εἰσορᾷν.

685—689. Hos quatuor versus habet Stobæus cxviii. p. 601, 10. Gesn. Videtur Euripides respexisse notissimam illam Æsopi fabulam a Stiblino citatam: Euripidem imitatur Lycophron apud Stobæum p. 601, 36. Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν μὲν ᾖ πρόσω τὸ κατθανεῖν, Ἅιδης ποθεῖται τοῖς δεδυστυχηκόσιν· Ὅταν δ' ἐφέρπῃ κῦμα λοίσθιον βίου, Τὸ ζῆν ποθοῦμεν· οὐ γάρ ἐστ' αὐτοῦ κόρος. ibi editur ἀλλ' ἡνίκα μέν.

687. ἂν δ' ἐγγὺς Stobæus. οὐδεὶς vulgo. Cum Gaisfordio sequor

θνήσκειν, τὸ γῆρας δ' οὐκέτ' ἔστ' αὐτοῖς βαρύ.
ΧΟ. παύσασθ'· ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορά·
ὦ παῖ, πατρὸς δὲ μὴ παροξύνῃς φρένα.
ΦΕ. ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα,
κακοῖς ἐλαύνειν, ἀργυρώνητον σέθεν;
οὐκ οἶσθα Θεσσαλόν με, κἀπὸ Θεσσαλοῦ
πατρὸς γεγῶτα, γνησίως ἐλεύθερον;
ἄγαν ὑβρίζεις, καὶ νεανίας λόγους

Porsonum divisim scribentem οὐδ' εἷς, in Suppl. Præf. Hec. p. xxxiii. "Alia sunt, quæ huic regulæ non vere officiant, tantum ex perversa orthographiæ ratione officere videantur. In hanc classem referenda puto exempla, ubi οὐδεὶς inter quartum pedem et quintum dividatur. Soph. Œd. Col. 1022. Eur. Phœn. 775. Alc. 682. Herc. F. 1341. (sc. ed. Musgr.) Sed in his vocibus Atticam scribendi rationem esse divisim, οὐδ' εἷς, οὐδ' ἕν, colligo ex hoc, quod sæpe particulam ἂν interponunt inter οὐδ' et εἷς. Attici etiam circa posteriora Aristophanis tempora οὐδὲ εἷς et μηδὲ εἷς plene scripta usurpare cœperunt, Epicharmi exemplum fortasse secuti." Greg. Corinth. Dial. Att. §. 16. καὶ τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν Ἀττικόν ἐστι. ubi vide notata, p. 55. ed. Schaef.

688. θανεῖν pro θνήσκειν Matthiæ. quo auctore, nescio.

690. ὦ παῖ suspectum habet Elmsleius: et facile quidem ex versiculo proxime sequenti adsumi potuit. Potius expectasses Ὦ ἄναξ, πατρὸς δὲ μὴ π. φ.

691. αὐχῶ. vid. supra 95. et Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 710. Hunc locum contulit Blomfieldius in nova Callimachi editione, ob similem syntaxin, cum Hymn. in Jov. 4. Πῶς καί νιν, Δικταῖον, ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον; quem in interpungendo sequor. Huc respexit Aristophanes Av. 1244. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα, Ταυτὶ λέγουσα, μορμολύττεσθαι δοκεῖς; observantibus ibi Viris doctis.

692. Wakefield. laudat Andr. 31. Κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι. Recte vertit Buchan. κακοῖς *probris*. qua significatione gaudet infra 721. Med. 467. Hipp. 928. Valcken. ad Phœn. 1715. reposuit ἐλαύνων e Cod. Fl. sed eum falsum esse locus Aristophanis hinc expressus satis demonstrat.

693. ἀπὸ Lasc. omisso κ.

695. Ita B. D. recte. Ἄγαν μ' ὑ. editi: sed solebant librarii literam

ῥίπτων ἐς ἡμᾶς, οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει.
ἐγὼ δέ σ' οἴκων δεσπότην ἐγεινάμην,
κἄθρεψ', ὀφείλων οὐχ ὑπερθνήσκειν σέθεν·
οὐ γὰρ πατρῷον τόνδ' ἐδεξάμην νόμον,
παίδων προθνήσκειν πατέρας, οὐδ' Ἑλληνικόν·
σαυτῷ γὰρ, εἴτε δυστυχὴς εἴτ' εὐτυχὴς,
ἔφυς· ἃ δ' ἡμῶν χρῆν σε τυγχάνειν, ἔχεις.
πολλῶν μὲν ἄρχεις, πολυπλέθρους δέ σοι γύας
λείψω· πατρὸς γὰρ ταῦτ' ἐδεξάμην πάρα.
τί δῆτά σ' ἠδίκηκα; τοῦ σ' ἀποστερῶ;
μὴ θνῆσχ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐδ' ἐγὼ πρὸ σοῦ.
χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;

post ἄγαν interpolare, nescientes ultimam hujus vocis produci; (vid. Soph. Œd. T. 439.) et frequentius dicitur ὑβρίζειν εἴς τινα, quam ὑβρίζειν τινά. Usurpatur νεανίας adjective in Hel. 211. 1578. et alibi: nunc valet *audax*, *fortis*, *vehemens*.

696. Æsch. Prom. 319. Εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους Ῥίψεις, ubi phrasin λόγους ῥίπτειν exemplis illustrat Blomfield. Deinde conferendum est Heracl. 374. εἰ πόλιν ἥξεις, Οὐχ οὕτως ἃ δοκεῖς κυρήσεις. ibi Elmsleius exponit οὐχ οὕτως *non impune*, *non illæsus*, nostrum locum afferens. Ceterum βάλλειν pari sensu legitur in Soph. Trach. 942. Ὡς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ.

698. ὀφείλω Lasc. ὀφείλω δ' B. D. Fl. ὑπερθνήσκων Ald. Correxit Reiskius ὑπερθνήσκειν, quod exhibent Lasc. et MSS. ὀφέλλειν et ὑπερθνήσκειν conj. Markland.

701. Elmsleius forte scribendum putat εἴτε δυστυχεῖς, εἴτ' εὐτυχεῖς.

703. ἀρχὰς conj. Wakef. sine causa. γυίας Aldus: tacite correxit Barnesius. Vid. supra ad v. 606.

706. Conf. notata ad v. 341.

707. Hunc versum Euripidi imputat Aristophanes Thesm. 194. parodiam dedit in Nub. 1415. Κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; observante ibi Scholiasta. Interrogationem, quæ erat post φῶς, sustulit Wakef. Arrianus Epictet. II. 22. ἐρεῖς τὰς φωνὰς τὰς τοῦ Ἀδ-

ἦ μὴν πολύν γε τὸν κάτω λογίζομαι
χρόνον, τὸ δὲ ζῇν σμικρὸν, ἀλλ᾽ ὅμως γλυκύ.
σύ γ᾽ οὖν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν,
καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην,
ταύτην κατακτάς· εἶτ᾽ ἐμὴν ἀψυχίαν
λέγεις, γυναικὸς, ὦ κάκισθ᾽, ἡσσημένος,
ἣ τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου;
σοφῶς δ᾽ ἐφεῦρες, ὥστε μὴ θανεῖν ποτε,
εἰ τὴν παροῦσαν κατθανεῖν πείσεις ἀεὶ

μήτου πατρός· Χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ᾽ οὐ χαίρειν δοκεῖς; Θέλεις βλέπειν φῶς, πατέρα δ᾽ οὐ θέλειν δοκεῖς; Ultimum versum ab Arriano per lusum additum judicat Barnesius. Noster Orest. 1537. Πᾶς ἀνὴρ, κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.

708. καὶ μὴν πολύν γε Elmsl. De his particulis consulas Blomfieldii Gloss. ad Æsch. Prom. 1018.

709. μικρὸν Lasc.

711. ζῇς edd. ante Matthiæ.

713. Ita Lasc. Ald. Herv. 1. Brubach. cum MSS. In secunda Hervagiana legitur ψέγεις pro λέγεις. Inter recentiores λέγεις primus reposuit Wagnerus. Quod ad constructionem attinet, confer Hec. 1242. γυναικὸς, ὡς ἔοιχ᾽, ἡσσώμενος Δούλης. Hipp. 724. πικροῦ δ᾽ ἔρωτος ἡσσηθήσομαι. 980. Εἰ γὰρ παθών γε σοῦ τάδ᾽ ἡσσηθήσομαι. Suppl. 705. δεξιοῦ δ᾽ ἡσσώμενον Φεύγει τὸ κείνων.

714. Valcken. ad Phœn. 1637. "Vim juvenes animadvertant articuli, sæpius, apud Tragicos præsertim, inservientis irrisioni, quam exprimit indignatio: regia puella nostro loco: σὲ τὸν νεωστὶ κοίρανον. Æsch. Prom. 980. Σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον— Soph. Aj. 1228. Electr. 1445. Ant. 441. Eur. Med. 273. Mordaci sale pater ad Admetum in Alcesti, *uxor*, ait, τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου. ad Helenam Electra in Orest. 86. Σὺ δ᾽ ἡ μακαρία—." Ceterum interrogative lego, hic et in v. 718. nec aliter Matthiæ.

715. Edd. quædam negligenter σοφῶς δὲ ἐφεῦρες, et v. 713. κάκιστ᾽.

716. Ita Wakefieldius et recentiores, ex MS. Fl. Ceteri πείσειας ἄν. Valet τὴν παροῦσαν ἀεὶ γυναῖκα, *uxorem quæ pro tempore fuerit.* Hic usus vocis ἀεὶ omnibus satis notus est, etsi frequentius inter articulum et participium interpo-

γυναῖχ' ὑπὲρ σοῦ· κᾆτ' ὀνειδίζεις φίλοις
τοῖς μὴ θέλουσι δρᾷν τάδ', αὐτὸς ὢν κακός;
σίγα· νόμιζε δ', εἰ σὺ τὴν σαυτοῦ φιλεῖς
ψυχὴν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς
ἐρεῖς, ἀκούσει πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακά.
ΧΟ. πλείω λέλεκται νῦν τε καὶ τὰ πρὶν κακά.
παῦσαι δὲ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακοῤῥοθῶν.
ΑΔ. λέγ', ὡς ἐμοῦ λέξαντος· εἰ δ' ἀλγεῖς κλύων
τἀληθὲς, οὐ χρῆν σ' εἰς ἔμ' ἐξαμαρτάνειν.
ΦΕ. σοῦ δ' ἂν προθνήσκων μᾶλλον ἐξημάρτανον.
ΑΔ. ταὐτὸν γὰρ ἡβῶντ' ἄνδρα καὶ πρέσβυν θανεῖν;

nitur, ut in Hec. 1172. ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται. Herod. VI. 58. φάμενοι τὸν ὕστατον αἰεὶ ἀπογενόμενον βασιλήων, τοῦτον δὴ γενέσθαι ἄριστον. et sic passim: alio tamen ordine Æschylus Prom. 973. Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί. ubi recte interpretatur Butlerus, *unumquemque regnantem.* vid. ibidem Blomfield. Noster Orest. 879. Ἤλεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεὶ, Διχόμυθα. Electr. 1268. Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται, Νικᾷν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί. i. e. *unumquemque reum.* Aristophanes Vesp. 1318. περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί. Hunc Græcismum sumpsit Cicero in Verr. V. 12. *omnes Siceliæ semper prætores,* citatus a Valcken. ad Theocriti Adon. p. 197. C.

717. ὀνειδιεῖς legit Vir doctus (*Quart. Rev.* Tom. IX. p. 356.)

720. Ita Lasc. Ald. Brubach. et H. Steph. εἰς ἡμᾶς prima Hervagii; quæ menda reliquas occupavit, ante Barnesianam. Emendaverat Grotius Excerpt. p. 939. Exempla similis sententiæ citat V. D. (*Quart. Rev.* Tom. IX. p. 364.) Hom. Il. Y. 250. Ὁπποῖόν εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Hesiod. Op. 721. Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις. Alcæi Fragm. ap. Procl. (82.) Terent. Andr. V. iv. 17. *Si mi perget quæ volt dicere, ea quæ non volt audiet.*

721. κακὰ *probra,* ut supra v. 692. Poetam nunc ludere in voce κακὸς notat Porsonus ad Phœn. 1245.

724. λέγοντος Fl. λέξοντος conjecit Reiskius, edidit Wakefieldius. Markland. ad Iph. T. 955. ὡς σ' ἐμοῦ 'λέγξαντος, ex Schol. sed hæc sunt interpretantis verba.

ΦΕ. ψυχῇ μιᾷ ζῆν, οὐ δυοῖν, ὀφείλομεν.
ΑΔ. καὶ μὴν Διός γε μείζονα ζῴης χρόνον.
ΦΕ. ἀρᾷ γονεῦσιν, οὐδὲν ἔκδικον παθών;
ΑΔ. μακροῦ βίου γὰρ ᾐσθόμην ἐρῶντά σε.
ΦΕ. ἀλλ' οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις;
ΑΔ. σημεῖα τῆς σῆς, ὦ κάκιστ', ἀψυχίας.
ΦΕ. οὔτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὤλετ'· οὐκ ἐρεῖς τόδε.
ΑΔ. φεῦ. εἴθ' ἀνδρὸς ἔλθοις τοῦδέ γ' εἰς χρείαν ποτέ.
ΦΕ. μνήστευε πολλὰς, ὡς θάνωσι πλείονες.
ΑΔ. σοὶ τοῦτ' ὄνειδος· οὐ γὰρ ἤθελες θανεῖν.
ΦΕ. φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον.
ΑΔ. κακὸν τὸ λῆμα, κοὐκ ἐν ἀνδράσιν, τὸ σόν.
ΦΕ. οὐκ ἐγγελᾷς γέροντα βαστάζων νεκρόν.

728. Vertit Gatakerus ad M. Ant. p. 60. *Unam agere vitam, non duas, nobis datur.*

729. Ita Matthiæ. Ceteri μείζον' ἂν ζώοις χρόνον, præter Lasc. qui ζώης. Quoniam vero imprecantis est oratio, delendum esse ἂν monuere plures; primus autem, ni fallor, Vir ingeniosus in Museo Critico Tom. I. p. 272. recte vertens, *I wish then you may live for ever, and have your fill of life.*

732. Vide supra ad v. 434.

733. Ita versum restituit Musgravius ex MSS. et Lasc. In Aldina legebatur Σημεῖά γ' ὦ κάκιστε ταῦτ' ἀψυχίας.

734. οὔτι Lasc. et Aldus. οὔτοι, quod metro et sensui necessarium est, Musgr. reposuit ex B. Fl. Schol. Vid. Blomf. ad Æsch. Theb. 222.

735. φεῦ. exclamatio extra metrum, hic et infra 1121. Vid. ad Hipp. 1081.

738. θεὸς pro *sole* sæpenumero dicitur, plerumque sine articulo. Orest. 1023. φέγγος εἰσορᾷν θεοῦ Τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα. Suppl. 208. ubi confert Barnesius ejus fabulæ v. 469. et Med. 353. Indicat Wakefieldius Soph. Trach. 145. θάλπος θεοῦ. Ceterum pro φίλον in fine versiculi legendum esse suspicor βλέπειν. Noster Iph. A. 1218. ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν.

739. Confer infra v. 748.

ΑΔ. θανεῖ γε μέντοι δυσκλεὴς, ὅταν θάνῃς.
ΦΕ. κακῶς ἀκούειν οὐ μέλει θανόντι μοι.
ΑΔ. φεῦ, φεῦ· τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλέων.
ΦΕ. ἥδ' οὐκ ἀναιδής· τήνδ' ἐφεῦρες ἄφρονα.
ΑΔ. ἄπελθε, καί με τόνδ' ἔα θάψαι νεκρόν.
ΦΕ. ἄπειμι· θάψεις δ' αὐτὸς ὢν αὐτῆς φονεύς.
δίκας δὲ δώσεις σοῖσι κηδεσταῖς ἔτι·
ἦ τἄρ' Ἄκαστος οὐκέτ' ἔστ' ἐν ἀνδράσιν,
εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται.
ΑΔ. ἔῤῥοις νυν αὐτὸς, χἠ ξυνοικήσασά σοι·
ἄπαιδε παιδὸς ὄντος, ὥσπερ ἄξιοι,

741. *γε μέντοι certe tamen* vertit Hermannus ad Viger. §. 337.

743. πλέον vulgo. Dedi ex Lasc. πλέων, quod Atticum est. Vide Pierson. ad Mœr. p. 294. Soph. Electr. 607. ἀναιδείας πλέαν.

744. Non deterius esset ἡ δ' οὐκ ἀναιδής. et ita, sive consilio sive casu, Barnesius.

747. δίκας τε Lasc. probante Tyrwhitto. De variis usibus v. κήδεσται conf. interpretes ad Hesych. et Thom. Mag. Hic subjicit, εὕρηται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς γυναικὸς ἀδελφοῦ, παρ' Εὐριπίδῃ, ἐν Ἑκάβῃ. (v. 828.)

748. ἦτ' ἆρ' fere omnes: sed de hac crasi locutus sum ad v. 658. Phrasis εἶναι ἐν ἀνδράσιν est supra v. 739. Or. 1542. Andr. 592. et alibi.

749. Fallitur Portus exponens δι' αἷμα. Dicebant Græci passim τιμωρεῖσθαι φονέα et τιμωρεῖσθαι φόνον: nec raro conjunctim, ut hic, et in loco gemello Cycl. 691. Εἰ μή σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην. Valckenaerius hæc citans ad Hipp. 480. observat, perperam legi ἢ 'μῆς ἀδελφῆς apud Etym. M. p. 45, 32. Versum omnino deesse in MS. Etymologi olim Dorvilliano monet Gaisfordius.

750. ἔῤῥου Ald. ἔῤῥοις reposuit Musgravius ex B. D. Fl. et Lasc. prout jusserat Valckenaerius ad Hipp. 973. observans, quod exhibent Lexicographi, ἔῤῥομαι niti voce in hoc loco perverse scripta. ἔῤῥου Lasc. in marg. νῦν plerique, ex secunda Hervagii edit.

751. Habet Noster in Andr. 613. παίδων ἄπαιδας. 715. et Suppl. 35. ἄπαιδας τέκνων. Ibid. 11. lego sine distinctionis nota, ἀμφὶ γὰρ πύλας

γηράσκετ᾽· οὐ γὰρ τῷδ᾽ ἔτ᾽ εἰς ταὐτὸν στέγος
νεῖσθ᾽. εἰ δ᾽ ἀπειπεῖν χρῆν με κηρύκων ὕπο
τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀπεῖπον ἄν.
ἡμεῖς δὲ (τοὐν ποσὶν γὰρ οἰστέον κακὸν)
στείχωμεν, ὡς ἂν ἐν πυρᾷ θῶμεν νεκρόν.

ΧΟ. ἰώ. ἰώ. σχετλία τόλμης·

Κάδμου θανόντων ἑπτὰ γενναίων τέκνων Ἄπαιδές εἰσιν. et similia passim occurrunt. Vim autem locutionis ἄπαιδε παιδὸς ὄντος persentient tirones, si meminerint Horatiani, *Pauper Opimius argenti positi intus et auri*. Blomfieldius legendum putat Κἄπαιδε παιδὸς ὄντες, ὥσπερ ἄξιοι.

752. Ita legendum ex emendatione doctissimi Elmsleii. Habent edd. οὐ γὰρ τῷδ᾽ ἴτ᾽ εἰς ταὐτὸ στέγος. Νεῖσθ᾽. præter Matth. qui τῷδέ γ᾽. De τῷδε pro ἐμοὶ vide ad v. 341. ταὐτὸν usitatius est quam ταὐτὸ, quod notavimus ad Hipp. 1173.

753. "νεῖσθε *ibitis*, præsens pro futuro, quod in hoc verbo solenne est. Vide Dammium Lex. Hom. v. νέομαι, p. 872. Hesychium v. νεῖται, &c. νέομαι *eo* vel *ibo*. νεόμενος Noster El. 723. νεῖσθαι Soph. Ant. 33. νέονται Xenoph. Cyrop. IV. i. 11." *Elmsleius*. Vide eundem ad Heracl. 959. de confusis χρὴ et χρῆν. Illud in hoc versu legebatur ex Aldina. Musgravius χρῆν ex P. Lasc. et ita Markl.

754. Wakefieldius infelici conjectura ἀπείπομαι. Non intellexit ille ἀπεῖπον ἂν, quod valet *renuntiassem*. Conferas v. 503. et quæ ibi notata sunt.

755. Noster Tro. 938. Οὔπω με φήσεις αὐτὰ τἀν ποσὶν λέγειν. Eadem phrasis in Andr. 397. Iph. T. 1312. In Electr. 641. παρέσται δ᾽ ἐν πόσει θοίνην ἔπι. quod tentarunt multi. Legendum conjicio ἐν ποσίν.

757. Ita B. D. Lasc. et recentiores Wakef. Gaisf. Matth. Ceteri cum Aldo ὦ σχετλία τόλμης, γενναία. In his verbis, licet planissima sit constructio, lapsi sunt interpretes. Cum σχετλία τόλμης quivis fere juvenum non monitus comparabit Hipp. 1405. Ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ. Soph. Œd. T. 1347. Δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον. et sexcenta alia ejusdem structuræ: necnon Latinorum imitationes; Virg. Æn. IV. 529. *infelix animi Phœnissa*. XI. 73. *læta laborum*. 416. *Ille mihi ante alios fortunatusque laborum, Egregiusque animi.*

ὦ γενναία, καὶ μέγ' ἀρίστη,
χαῖρε· πρόφρων σε χθόνιός θ' Ἑρμῆς,
Ἅιδης τε δέχοιτ'· εἰ δέ τι κἀκεῖ
πλέον ἔστ' ἀγαθοῖς, τούτων μετέχουσ'
Ἅιδου νύμφῃ παρεδρεύοις.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πολλοὺς μὲν ἤδη, κἀπὸ παντοίας χθονὸς
ξένους μολόντας οἶδ' ἐς Ἀδμήτου δόμους,
οἷς δεῖπνα προὔθηκ'· ἀλλὰ τοῦδ' οὔπω ξένου
κακίον' εἰς τήνδ' ἑστίαν ἐδεξάμην.
ὃς πρῶτα μὲν, πενθοῦντα δεσπότην ὁρῶν,

758. γενναία deest in D. ὦ deest in Ald. sequor Lasc. et sic Gaisf. Matth. Infra v. 924. Τῆς μέγ' ἀρίστης. Fluxit ab Hom. Il. B. 82. ὃς μέγ' ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 194-5.

760. ἐκεῖ non raro dictum est de loco inferorum. Exempla cuivis in mentem venient: Hec. 422. Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Med. 1069. Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ.

760. 761. εἴ τι—τούτων. Conferri potest Theocr. Idyll. VIII. 39. κἤν τι Μενάλκας Τᾷδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. Similis constructionis plurima videas exempla in nota Porsoni ad Hipp. 78. ubi singulare ὅστις refertur ad plurale οὗτοι. Vid. supra ad v. 642.

762. Ita B. D. Fl. προσεδρεύοις Lasc. Ald. et edd. ante Musgravium. Hæc locutus Chorus, orchestra relicta, funus Alcestidis in elatione comitatur. Absentiæ Chori, postquam semel ingressus esset scenam, paucissima sunt in tragœdiis superstitibus exempla. Id vero factum hic et in Ajace Sophocleo, v. 814. occasionem dat nobilibus Herculis et Ajacis orationibus, quas in vacua auditorum scena loqui oportebat. In Æschyli Eumen. Chorum abscedere e scena, actione nondum absoluta, postulat fabulæ istius œconomia.

εἰσῆλθε, κἀτόλμησ' ἀμείψασθαι πύλας·
ἔπειτα δ' οὔτι σωφρόνως ἐδέξατο
τὰ προστυχόντα ξένια, συμφορὰν μαθών·
ἀλλ' εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὤτρυνεν φέρειν.
ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβὼν,
πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ,
ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλὸξ

768. *ἀμείψασθε* Lasc. Vid. supra ad. v. 285.

771. Insanam Herculis voracitatem notarunt veteres, quorum loca servavit Athenæus X. p. 411. B. ubi versus Epicharmi emendatiores, quam Barnesius, dedit Porsonus Advers. p. 115. Conferre possis Callim. Hymn. in Dian. 146. *τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἥρως Ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδεγμένος εἴ τι φέρουσα Νεῖαι πῖον ἔδεσμα.* Aristoph. Ran. 549. Vid. Spanhem. ad H. in Dian. 160.

772. Ita omnes præter Lasc. qui corrupte dedit *δ' ἐχείρεσι*. Dubito autem annon rectius esset *Ποτήριον δ' ἐν χερσὶ κ. λ.* Scholiasta certe habet *Ποτῆρα δ' ἐν χερσὶ*, et suspecta est in dialogo poetica forma *χείρεσσι*. Sophocles quidem Ant. 1297. habet senarium *Ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον*, sed eum choricis versiculis interjectum. Vocem *ποτὴρ* non alibi vidisse memini, præter Cycl. 151. Erat *κισσύβιον* rusticum poculum, cujus descriptionem videas apud Athenæum XI. p. 476. F. citantur ibi Homerus Odyss. I. 346. *Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.* Euripides in Andromeda, *Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος.* Conferas Etymologum M. p. 515, 33. Bentleium ad Callim. Fragm. CIX. Valckenaerium ad Theocr. Id. I. 27. Noster in Cycl. 389. *Σκύφος τε κίσσου παρέθετ' εἰς εὖρος τριῶν Πήχεων, βάθος δὲ τεσσάρων ἐφαίνετο.*

773. *μελαίνης μητρός· τῆς ἀμπέλου. ὁ γὰρ μέλας οἶνος ἰσχυρότερός ἐστι.* Schol. Euripidem respexisse putat Abreschius Æsch. Pers. 620. *Ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο Ποτὸν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε.* Astydamas apud Athen. I. p. 40. B. *οἰνομήτορ' ἄμπελον.* citante Blomfieldio in Glossario ad Persas. In explicando *εὔζωρον* parum sibi constant lexica: quum vero *ζωρὸν* sit *ἄκρατον*, interpreteris *εὔζωρον μέθυ*, *vinum meraco uvæ succo bene conditum.* consulas autem Athenæum X. p. 423. D. E. F. et ibi interpretes.

οἴνου· στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις,
ἄμουσ' ὑλακτῶν· δισσὰ δ' ἦν μέλη κλύειν·
ὁ μὲν γὰρ ᾖδε, τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν
οὐδὲν προτιμῶν, οἰκέται δ' ἐκλάομεν
δέσποιναν· ὄμμα δ' οὐκ ἐδείκνυμεν ξένῳ
τέγγοντες· Ἄδμητος γὰρ ὧδ' ἐφίετο.
καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἐν δόμοισιν ἑστιῶ
ξένον, πανοῦργον κλῶπα καὶ λῃστήν τινα·
ἡ δ' ἐκ δόμων βέβηκεν, οὐδ' ἐφεσπόμην,
οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ', ἀποιμώζων ἐμὴν

775. *μυρσίνοις* B. D. E. Fl. Lasc. Ald. ceterique veteres. *μυρσίνης* Canterus cum recentioribus, recte: conf. supra ad v. 173. ubi similis est varietas. Citat Stiblinus Hor. Carm. II. vii. 23. *quis udo Deproperare apio coronas Curatve myrto?* Addas I. xxxviii. 6. *neque te ministrum Dedecet myrtus, neque me sub arcta Vite bibentem.*

776. Hercules apud Nostrum Fragm. Inc. cxlvii. *Κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν, Ἄμουσ' ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν.* quæ ex satyrico dramate desumpta esse videntur.

778. Confer loca citata ad Hipp. 48. (*τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακόν.*)

779. Quod ad structuram attinet, vide supra v. 155. *πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις Πόσιν προτιμῶσ', ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν;* Orest. 792. *ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος—;* et ibi laudatum a Porsono Iph. A. 406. *Δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς;* Adde Med. 548. *Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς.* Herod. VIII. 118. *Ἄνδρες Πέρσαι, νῦν τις διαδεξάτω ὑμέων βασιλῆος κηδόμενος· ἐν ὑμῖν γὰρ οἶκε ἐμοὶ εἶναι ἡ σωτηρία.* Soph. Aj. 471. *γέροντι δηλώσω πατρὶ, Μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.*

783. Ita Wakef. Matth. Ceteri perperam *ἤδ' ἐκ δόμων.* Recte versum citaverat Valckenaerius ad Phœn. 1733. defendens germanam locutionem, *Ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νεκύς.*

784. Morem istum tollendi manus in luctu funereo Noster attigit Suppl. 772. *Ἀλλ' εἶεν· αἴρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς, Ἅιδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους, Φίλους προσαυδῶν.* ubi corrigit Elmsleius, partim

δέσποιναν, ἣ 'μοὶ πᾶσί τ' οἰκέταισιν ἦν
μήτηρ· κακῶν γὰρ μυρίων ἐῤῥύετο,
ὀργὰς μαλάσσουσ' ἀνδρός. ἆρα τὸν ξένον
στυγῶ δικαίως, ἐν κακοῖς ἀφιγμένον;

ΗΡ. οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;
οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον
εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρῳ φρενί.
σὺ δ', ἄνδρ' ἑταῖρον δεσπότου παρόνθ' ὁρῶν,
στυγνῷ προσώπῳ καὶ ξυνωφρυωμένῳ
δέχει, θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων.
δεῦρ' ἔλθ', ὅπως ἂν καὶ σοφώτερος γένῃ.

cum Marklando, 'Αλλ' εἶμ', ἐπαρῶ χεῖρ'. Utrobique significatur mortuorum salutatio.

785. ἥ μοι omnes, præter Wakefieldium, qui ἥ 'μοι.

787. ἆρα, *nonne*, ut supra v. 351. ubi hanc formulam exemplis illustravimus. Inutilis igitur correctio est, ἆρ' οὐ τὸν ξένον, quæ juveni Porsono excidit, Advers. p. 222. Vid. Præf. ad Hec. p. xi. ἐν κακοῖς pro σὺν κακοῖς dictum videtur Hermanno ad Vig. §. 389.

789. σεμνὸς idem valet infra v. 816. Hipp. 92. (Μισεῖν τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.) ubi laudatus est Suidas de sensibus hujus adjectivi. Neminem morabitur locutio σεμνὸν βλέπειν, cujus generis sunt Hom. Il. Γ. 342. Δεινὸν δερκόμενοι. Eur. Cycl. 550. καλὸν βλέπω. Fragm. Melanipp. xxv. ὀξὺ βλέπει. Participium vero πεφροντικὸς adjectivi vice adhibetur. In hoc Græcismo imitando Latini pluralia adjectiva videntur prætulisse. Lucretius V. 34. *Asper, acerba tuens, immani corpore serpens.* Virg. Æn. VI. 467. *torva tuentem Lenibat dictis animum.*

791. De voce εὐπροσήγορος vide ad Hippol. 94.

793. Jul. Poll. II. 50. καὶ μὴν παρὰ τοῖς τραγῳδοῖς τὸ συνοφρυῶσθαι (leg. συνωφρυῶσθαι) ἐπὶ τῶν λυπουμένων. legitur quoque participium infra v. 816. Soph. Trach. 871. Hor. Sat. II. ii. 125. *Explicuit vino contractæ seria frontis.* συνοφρυωμένῳ Lasc.

795. Herc. F. 189. κλύων νυν τἀπ' ἐμοῦ, σοφὸς γενοῦ.

τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας, ἣν ἔχει φύσιν;
οἶμαι μεν, οὔ· πόθεν γάρ; ἀλλ' ἄκουέ μου.
βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται·
κοὐκ ἔστιν αὐτῶν, ὅστις ἐξεπίσταται
τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται·
τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς, οἷ προβήσεται,
κἄστ' οὐ διδακτὸν, οὐδ' ἁλίσκεται τέχνῃ.

796. Non admodum frequens est forma *οἶδας* pro communi *οἶσθα*. Philemon Athenæi IV. p. 175. D. corrigente Porsono Advers. p. 73. *Νάβλας δὲ τί ἐστ'; οὐκ οἶδας, ὦ 'μβρόντητε σύ; Μὰ Δί', οὔ: τί φῄς; οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν οὖν Οἶδας ἀγαθὸν σύ γ'.* Oraculum apud Herod. IV. 157. *Αἴ τυ ἐμεῦ Λιβύην μηλοτρόφον οἶδας ἄμεινον Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.* Extat etiam Hom. Od. A. 337. sed in fine versiculi. Ceterum Scholiasta poetam reprehendit, quod heroa vinosum philosophantem induxerit: verissime autem observat Wakefieldius, esse qui tum maxime serios et *ἀρεταλόγους* agant, cum inebrientur.

797. "*Δοκῶ μὲν οὔ.* Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 107. C. *δοκῶ μὲν* Suppl. 771. Hel. 923." *Porson.* Advers. p. 222. et ita fortasse legendum sit. sed *οἶμαι μὲν* simili formulæ inservit infr. 810. De *πόθεν γάρ;* cum vi negationis, conferas notata supra ad v. 95. Locum Plutarchi, qui hunc versum cum quinque sequentibus habet, primus indicavit Stiblinus.

798. Conferas v. 431. Soph. El. 1173. *Πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.*

799. *κοὐκ ἔστι θνητῶν* vulgo, ut Stobæus p. 599, 48. Gesn. Ego vero prætuli lectionem, quam servavit Plutarchus; idem fecere Wakefield. et Matthiæ. *οὐκ ἔστι* et *ὅτις* Lasc.

800. Anacreon. XV. 9. *Τὸ σήμερον μέλει μοι· Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;* Callim. Ep. XV. *Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον;* Stiblinus dedit Horatiana Carm. IV. vii. 17. *Quis scit an adjiciant hodiernæ crastina summæ Tempora Dii superi?* Est *ἡ αὔριον* etiam in Soph. Œd. T. 1090. Trach. 947. Plenius in Œd. Col. 567. *τῆς ἐς αὔριον ἡμέρας.*

801. *τὰ τῆς τύχης* legit Elmsleius ad Soph. Œd. T. 977. *οὗ προβήσεται* Lasc.

802. Hor. Carm. III. xxix. 29. *Prudens futuri temporis exitum Caliginosa nocte premit Deus.*

ταῦτ' οὖν ἀκούσας, καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα,
εὔφραινε σαυτὸν, πῖνε, τὸν καθ' ἡμέραν
βίον λογίζου σὸν, τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης.
τίμα δὲ καὶ τὴν πλεῖστον ἡδίστην θεῶν
Κύπριν βροτοῖσιν· εὐμενὴς γὰρ ἡ θεός.
τὰ δ' ἄλλ' ἔασον ταῦτα, καὶ πιθοῦ λόγοις
ἐμοῖσιν, εἴπερ ὀρθά σοι δοκῶ λέγειν·
οἶμαι μέν. οὔκουν, τὴν ἄγαν λύπην ἀφεὶς,
πιεῖ μεθ' ἡμῶν, τάσδ' ὑπερβαλὼν πύλας,
στεφάνοις πυκασθείς; καὶ σάφ' οἶδ', ὅθ' οὕνεκα
τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν

I. ix. 13. *Quid sit futurum cras, fuge quærere, et Quem sors dierum cunque dabit, lucro Adpone, nec dulces amores Sperne, puer, neque tu choreas.* II. xvi. 25. *Lætus in præsens animus quod ultra est Oderit curare.* Stibl.

804. *καθ' ἡμέραν* in Hec. 321. Plena est locutio *καθ' ἑκάστην ἡμέραν*, quod monuit Bosius Ellips. ubi vid. Schaefer. p. 86. ed. Oxon.

806. Wakefieldius infeliciter corrigebat *τὸ πλεῖστον*. Exempla duplicis superlativi dedimus ad Hippol. 487. *ἡδύστην* Lasc.

808. *πάντα* pro *ταῦτα* conjicit Marklandus, fortasse recte. Deinde omnes editiones *πείθου*: sed alterum præferendum, ubicunque per metrum licet; quod alicubi monuit Elmsleius. Exemplaria servant *πιθοῦ* infra 1120. 1128.

811. *πίῃ* D. E. Fl. P. Lasc. probante Musgravio. *πίῃς* Aldus et seqq. edd. *πιεῖ* primus restituit Wakefieldius, sententiam interrogative efferens; recte. "De hac voce consulendus Athenæus X. p. 446. E. F." *Gaisf.* Deinde *ὑπερβαλὼν τύχας* Lasc. Ald. et editiones, donec Musgravius, Cantero obsecutus, dedit *πύλας* ex MSS. B. D. ut infra 845. Utrumque agnoscit Schol. Musgravium secuti sunt nuperi editores, præter Wakef. qui ex ingenio *πτύχας* edidit.

812. De v. *πυκάζεσθαι* consulas Valck. ad Herod. VII. 197. Blomf. Gloss. ad Æsch. Theb. 137.

813. *τοῦ ξυνεστῶτος φρενῶν.* Dixit Noster *ξύστασις φρενῶν* Hippol. 987. ubi videas observata. Constructionem tetigit Porsonus ad Med. 442.

μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου.
ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεών·
ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ ξυνωφρυωμένοις
ἅπασίν ἐστιν, ὥς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ,
οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφορά.
ΘΕ. ἐπιστάμεσθα ταῦτα· νῦν δὲ πράσσομεν
οὐχ οἷα κώμου καὶ γέλωτος ἄξια.
ΗΡ. γυνὴ θυραῖος ἡ θανοῦσα· μὴ λίαν
πένθει, δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπόται.
ΘΕ. τί ζῶσιν; οὐ κάτοισθα τἀν δόμοις κακά;
ΗΡ. εἰ μή τι σός με δεσπότης ἐψεύσατο.
ΘΕ. ἄγαν ἐκεῖνος ἔστ' ἄγαν φιλόξενος.
ΗΡ. οὐ χρῆν μ' ὀθνείου γ' οὕνεκ' εὖ πάσχειν νεκροῦ;

814. De v. πίτυλος vide nos ad Hippol. 1462. et Blomfield. Gloss. ad Æsch. Theb. 855. Scholiast. μεταστήσει σε τοῦ κλαίειν ἡ συνεχὴς φορὰ τοῦ ποτηρίου.

818. Habet Aldus ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος. et hoc vitium retinent ante Musgr. editores, anapæstorum, ut opinor, amore capti. Emendavit Piersonus Verisim. p. 64. Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, quod confirmant omnes MSS. et Lasc. Martial. *Non est vivere sed valere vita.*

819. Supra v. 230. οἷ' ἔπραξας. Soph. Œd. T. 1402. Οἷ' ἔργα δράσας ὕμιν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν Ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις; Vid. supr. ad v. 621.

823. Interrogationem in fine versus addidit Wakef.

824. Conjicit Elmsleius εἰ μή γε σός με δ. ἐ. allegans v. 509. Herc. F. 517.

825. ἄγαν γ' vulgo. γ' delevit Matthiæ. recte, me quidem judice. φινόξενος Lasc.

826. Aldus et sequentes editores, de metro ac sensu parum solliciti, pro hoc versu lectoribus apponunt Οὔκουν· ὀθνείου γὰρ οὕνεκ' εὖ πάσχει νεκροῦ. Barnesius ἕνεκα. Tandem Musgravius e MSS. B. D. Fl. et ed. Lasc. verba poetæ restituit. Sententia interpretes latuit: valet *Quínam is nimium hospitalis est? Nonne decebat me bene tractari, quantum attinet ad funus peregrinum?* hoc est, *funere peregrino non obstante?* Dixissent no-

ΘΕ. ἦ κάρτα μέντοι καὶ λίαν οἰκεῖος ἦν.
ΗΡ. μῶν ξυμφοράν τιν' οὖσαν οὐκ ἔφραζέ μοι;
ΘΕ. χαίρων ἴθ'· ἡμῖν δεσποτῶν μέλει κακά.
ΗΡ. ὅδ' οὐ θυραίων πημάτων ἄρχει λόγος.
ΘΕ. οὐ γάρ σε κωμάζοντ' ἂν ἠχθόμην ὁρῶν.
ΗΡ. ἀλλ' ἦ πέπονθα δείν' ὑπὸ ξένων ἐμῶν;
ΘΕ. οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις,
πένθος γὰρ ἡμῖν ἐστὶ, καὶ κουρὰν βλέπεις,
μελαμπέπλους στολμούς τε. ΗΡ. τίς δ' ὁ
κατθανών;
μῶν ἢ τέκνων τις φροῦδος, ἢ γέρων πατήρ;
ΘΕ. γυνὴ μὲν οὖν ὄλωλεν Ἀδμήτου, ξένε.

strates, sententia paullum inversa, *Ought I to be ill treated on account of a stranger's death?* Pariter adhibetur οὕνεκα in Sophocl. Electr. 786. νῦν δ' ἐκηλά που, Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν. et alibi. χρῆ Lasc. ὀθνείου γ' οὕνεκ' εἰ πάσχει Markl.

827. λίαν θυραῖος ἦν Lasc. Matth. contra mentem loquentis, ut mihi videtur. λίαν γ' οἰκεῖος ἦν Aldus cum ceteris omnibus. Omisi γ', ut inutile additamentum, et forsan a librario profectum, qui nesciebat λίαν ultimam producere.

828. τὴν οὖσαν. conj. Markland.

829. χαίρων ἴθ', *vade et vale.* Vide supra not. ad v. 282. Deinde legebatur ἡμῖν δὲ δεσποτῶν μέλει κακά. Importunam particulam, qua carent B. D. E. Fl. primus editorum ejecit Musgravius.

831. Edidit Matthiæus οὐ γάρ τι κωμάζοντ' ἂν ἠχθόμην σ' ὁρῶν, quo auctore, nescio.

832. Interrogationem, quæ in ceteris edd. servatur, sustulere P. Steph. Barnes. Wakef. probante Valckenaerio ad Hipp. 932. Nollem factum: exempla formulæ ἀλλ' ἦ—; dedimus in nota ad locum Hippolyti (v. 936.) Vide tamen Iph. A. 847.

833. Ita B. D. Lasc. δόμους ceteri omnes. Lectionem, quam prætuli, defendit Aristoph. Pac. 272. κἀν δέοντι τῇ πόλει. De locutione ἐν δέοντι adeas notata ad Hipp. 927.

834. ὑμῖν Lasc. Vide vv. 217-8-9.

ΗΡ. τί φῄς; ἔπειτα δῆτά μ' ἐξενίζετε;
ΘΕ. ᾐδεῖτο γάρ σε τῶνδ' ἀπώσασθαι δόμων.
ΗΡ. ὦ σχέτλι', οἵας ἤπλακες ξυναόρου.
ΘΕ. ἀπωλόμεσθα πάντες, οὐ κείνη μόνη.
ΗΡ. ἀλλ' ᾐσθόμην μὲν, ὄμμ' ἰδὼν δακρυῤῥοοῦν,
κουράν τε, καὶ πρόσωπον· ἀλλ' ἔπειθέ με
λέγων θυραῖον κῆδος εἰς τάφον φέρειν·
βίᾳ δὲ θυμοῦ τάσδ' ὑπερβαλὼν πύλας,
ἔπινον ἀνδρὸς ἐν φιλοξένου δόμοις,
πράσσοντος οὕτω, κἀπεκώμαζον, κάρα
στεφάνοις πυκασθείς. ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι,

838. ἔπειτα δῆτα, *et tamen*, interprete Hermanno ad Vig. §. 239. Confert ille κἄπειτα in Hipp. 330. 442. Deinde conjecturam ἐξενίζετο notavit Barnesius in margine: sed nunquam ξενίζεσθαι est *hospitio excipere*.

839. Vide supra ad v. 617.

840. σχέτλιε· ἄθλιε Schol. ἤμπλακες edd. præter Gaisf. Confer v. 247. et quæ ibi notata sunt.

841. Gaisfordius dedit μόνον ex P. Lasc. Ceteri μόνη, ut supra v. 180. ἀπώλεσας δ' ἐμὲ Μόνην.

842. Suspicatur Blomfieldius ἀλλ' ᾐσθόμην ἄν. Sed sana puto vulgata.

845. βίᾳ θυμοῦ *invito animo*, ut φρενῶν βίᾳ Æsch. Theb. 608. ubi vid. Blomf. Gloss. et Abresch. in Thuc. p. 222.

847. Duæ sunt in hoc versu lectionis varietates, quarum neutra spernenda est: κᾆτ' ἐκώμαζον E. Lasc. κᾆτα κωμάζω B. D. Fl. illud prætulit Tyrwhittus, hoc Wakefieldius: sed nec in vulgato quidquam est quod displicet.

848. ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι— Hæc structura est admirantis vel indignantis: Aristoph. Nub. 818. τῆς μωρίας, Τὸ Δία νομίζειν, ὄντα τηλικουτονί. uti corrigit Hermannus ad locum, pro τὸν Δία, citans Av. 5. Nub. 268. Ran. 741. Τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς, Ὅτι, δοῦλος ὤν, ἔφασκες εἶναι δεσπότην. Infinitivum istum tetigit Valckenaerius ad Phœn. 1715. et ad Theocr. Adon. p. 384. C. De genitivo indignantis, vide Koen. ad Greg. Cor. p. 58. (p. 137. ed.

κακοῦ τοσούτου δώμασιν προσκειμένου.
ποῦ καί σφε θάπτει; ποῖ νιν εὑρήσω μολών;
ΘΕ. ὀρθὴν παρ' οἶμον, ἣ 'πὶ Λάρισσαν φέρει,
τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου.
ΗΡ. ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ,
νῦν δεῖξον, οἷον παῖδά σ' ἡ Τιρυνθία
ἐγείνατ' Ἠλεκτρύωνος Ἀλκμήνη Διΐ.

Schaef.) Simillima est constructio in Med. 1047. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί. Perperam, ut opinor, Matthiæ. legit ἀλλὰ σοῦ τό μοι φράσαι. Marklandus conj. τῷ μὴ φράσαι.

849. προκειμένου Lasc. Ald. eundem errorem notavimus ad v. 567. q. v. Scaliger. Reisk. Musgr. certatim corrigunt προσκειμένου, quod in textu habent Wakef. et Gaisf. Alterum tamen revocavit Matthiæ.

850. ποῦ καί σφε θάπτει; De hac formula, redeas ad observata supra v. 498. Deinde ποῦ νιν εὑ. μ. omnes: certissime, ut mihi videtur, correxi ποῖ, cum quæstio ad vocem μολὼν pertineat. Conf. Hipp. 1148. Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν Εὕροιμ' ἂν, ὦ γυναῖκες;

851. Piersonus in Verisim. p. 244. monet ὀρθὴν παρ' οἶμον esse *secundum rectam viam*, non *recta via*, quemadmodum Interpretes. Barnesius citat Varronem de L. L. iv. *Monimenta quæ in sepulcris, et adeo secundum viam, quo prætereuntes admoneant et se fuisse et illos esse mortuos.* Fortasse rectius scriberetur Λαρίσσας, ut in Electr. 1343. στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν, etsi in soluto sermone adhibetur accusativus.

852. προαστείου Lasc. Sic in Soph. Electr. 1431. οὗτος ἐκ προαστίου Χωρεῖ γεγηθὼς, codices nonnulli προαστείου.

853. Pro ψυχή τ' ἐμὴ habent καὶ χεὶρ ἐμὴ P. et Tzetzes Chil. II. 809. sequente Wakefieldio, male. Herc. F. 1250. Ὁ πολλὰ δὴ τλὰς Ἡρακλῆς λέγει τάδε;

855. Ἠλεκτρυῶνος γείνατ' Ἀ. Δ. Tzetz. Lasc. Ald. et edd. fere omnes. Ἠλ' ἐγείνατ' Ἀ. Δ. Wakefield. Utrumcunque leges, in consuetudinem tragicorum peccabis: neque omitti potest augmentum, neque anapæstus in tertio loco stare. Facile conjicias ἔτεκεν pro ἐγείνατ', sed hoc periculosius est. Mihi nonnihil dubitanti visum est verborum ordinem cum Gaisfordio immutare, et pro quadrisyllabo habere Ἠλεκτρύωνος, vocalibus ύω in pronuntiando coalescentibus, ut in

δεῖ γάρ με σῶσαι τὴν θανοῦσαν ἀρτίως
γυναῖκα, κεἰς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαι δόμον,
Ἄλκηστιν, Ἀδμήτῳ θ' ὑπουργῆσαι χάριν.
ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν
Θάνατον φυλάξω· καί νιν εὑρήσειν δοκῶ
πίνοντα τύμβου πλησίον προσφαγμάτων.
κἄνπερ λοχήσας αὐτὸν, ἐξ ἕδρας συθεὶς,
μάρψω, κύκλον δὲ περιβάλω χεροῖν ἐμαῖν,

Ἐριννύων Phœn. 1327. Iph. T. 931. (Οὐκ, ἀλλ' Ἐριννύων δεῖμά μ' ἐκβάλλει χθονός.) monente Porsono ad Phœn. Addas Iph. T. 970. Ὅσαι δ' Ἐριννύων οὐκ ἐπείσθησαν νόμῳ. Mallet Blomfieldius scribere Ἠλεκτρύονος, citans Heyn. Obs. in Apollod. p. 129. Ceterum correxi Ἠλεκτρύωνος pro vulg. Ἠλεκτρυῶνος. In Herc. F. 17. accentum recte mutavit Barnesius.

858. Æsch. Prom. 656. Σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν. ubi Blomfield. confert hunc versum et Sophocl. in Colch. Ἦ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν: Olim Ἀδμήτῳ δ'. Nuperi editores Ἀδμήτῳ θ' ex MS. B.

859. ἐλθὼν ἄνακτα Lasc. Scholiasta habet μελάμπεπλον· εἰδωλοποιεῖται μελαίνας πτέρυγας ἔχων ὁ Θάνατος. unde legendum μελάμπτερον arbitratus est Musgravius, allegans v. 271. et sic edidit Wakef. Sed non continuo sequitur Scholiastam legisse μελάμπτερον: alteram vero lectionem diserte agnoscit. Vid. Jacobs. Animadv. p. 34.

861. Ordo est πίνοντα προσφαγμάτων πλησίον τύμβου. Exempla genitivi sequentis verba transitiva, subaudito μέρος τι, habes in Hec. 614. Βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός. Arist. Eq. 1181. τουτουῒ φαγεῖν Ἐλατῆρος. Herod. III. 11. ἐμπίοντες δὲ τοῦ αἵματος πάντες οἱ ἐπίκουροι, οὕτω δὴ συνέβαλον. "Quo ritu inferiæ defunctis dari consueverint, ex Homero liquere potest Odyss. Λ. 25. Βόθρον ὄρυξ', ὅσσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα· Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσι, Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ, Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον." *Stibl.* Omnino consulat lector doctissimum Blomfieldium in Gloss. ad Æsch. Pers. 616.

863. κύκλον B. D. Fl. Schol. Lasc. κύκλιον P. κύκλῳ Aldus, et editores præter Wakef. Utraque lectio proba est; ea vero, quam

οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται
μογοῦντα πλευρὰ, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῇ.
ἢν δ' οὖν ἁμάρτω τῆσδ' ἄγρας, καὶ μὴ μόλῃ
πρὸς αἱματηρὸν πέλανον, εἶμι τὴν κάτω,
Κόρης ἄνακτός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους,
αἰτήσομαί τε· καὶ πέποιθ' ἄξειν ἄνω
Ἄλκηστιν, ὥστε χερσὶν ἐνθεῖναι ξένου,
ὅς μ' εἰς δόμους ἐδέξατ', οὐδ' ἀπήλασε,
καίπερ βαρείᾳ ξυμφορᾷ πεπληγμένος,
ἔκρυπτε δ', ὢν γενναῖος, αἰδεσθεὶς ἐμέ.

prætuli, majore nititur auctoritate, et ad aures paullo suavior est. Deinde vulgo περιβαλῶ, quod, etsi editores ad unum omnes amplectuntur, solœcum esse sentio. κἂν, i. e. καὶ ἐὰν, cum futuro indicativo construi nequit. μάρψω et περιβάλω sunt subjunctivi aoristorum.

865. De usu subjunctivi, suppresso ἂν, vid. supra v. 76. ubi exempla hujus constructionis dedimus. Porsonus ad Med. 222. "Sæpe πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso ἂν, quod in sermone familiari semper requiritur." Monet vero Elmsleius ad locum Medeæ (*Mus. Cr.* Tom. II. p. 11.) subjunctivum non usurpare Tragicos, nisi in priori membro adsit negandi aut prohibendi significatio; ut in Med. 227. οὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω. Hujus notam lector summo cum fructu consulet.

867. Occurrit αἱματηρὸς πέλανος in Iph. T. 300. Rhes. 430. De voce πέλανος, vide Blomfield. Gloss. ad Æsch. Pers. 821. Præstat, ut opinor, Aldinæ lectio εἶμι τὴν κάτω. Exempla hujus ellipseos habent Dorvillius ad Char. p. 383. Fischerus in Well. III. a. p. 259. Viri Docti in Bos. Ell. Gr. p. 207. 208. ed. Oxon. τῶν κάτω ediderunt Wakefield. et Gaisford. ex B. D. P. Lasc.

868. Κόρη absolute pro κόρη Δήμητρος, quod est supra v. 368. Heracl. 409. 601. Herc. F. 1104. Conferendum Herc. F. 607. Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν Ἅιδου κόρης ἔνερθεν, οὐκ ἀτιμάσω Θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας. Corrigo Ἅιδου Κόρης τ'.

872. βαρίᾳ συμφρᾷ Lasc. πεπλεγμένος nescio quis apud Barnes.

τίς τοῦδε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος;
τίς Ἑλλάδ' οἰκῶν; τοιγὰρ οὐκ ἐρεῖ κακὸν
εὐεργετῆσαι φῶτα, γενναῖος γεγώς.

ΑΔ. ἰώ. ἰώ. στυγναὶ πρόσοδοι,
στυγναὶ δ' ὄψεις χήρων μελάθρων.
ἰώ μοι, αἶ, αἶ.
ποῖ βῶ; πῆ στῶ; τί λέγω; τί δὲ μή;
πῶς ἂν ὀλοίμην;
ἦ βαρυδαίμονα μήτηρ μ' ἔτεκεν.
ζηλῶ φθιμένους, κείνων ἔραμαι,
κεῖν' ἐπιθυμῶ δώματα ναίειν·
οὔτε γὰρ αὐγὰς χαίρω προσορῶν,

877. Sic Musgravius ex B. D. P. Schol. Lasc. probante Tyrwhitto. στυγεραὶ πρόσοδοι Ald. ἔρχεται ὁ Ἄδμητος ἀπὸ τοῦ τύμβου, καὶ οὐ τολμᾷ εἰσιέναι. Schol.

879. ἰώ μοι μοι Lasc. Ald. Alterum μοι omisit ed. P. Steph.

880. Hec. 1070. Πᾶ στῶ, πᾶ κάμψω, πᾶ βῶ—; ibi adnotat Porsonus: "Noster Alcest. 876. (ed. Musgr.) Ποῖ βῶ; πῆ στῶ; ubi ποῖ στῶ Lasc. quod fortasse ex πᾶ depravatum. Ποῦ enim quietem notat; ποῖ motum; πᾶ in utramque partem sumitur, ut monuit Scholiastes ad Aristoph. Plut. 447. ubi hujus dramatis v. 1048. citat. Sæpissime in his et similibus terminationibus variant librarii."

881. πῶς ἂν ὀλοίμην; *utinam peream,* frequens est in Nostri tragœdiis. De hac formula monuimus quædam ad Hipp. 208. Male vertit Melancthon *quomodo queam perire?* ὀλοίμαν omnes.

882. Finalem ν, licet metro non cogente, addidi cum edd. omnibus.

883. ζηλῶ· μακαρίζω. Schol. Usum τοῦ ζηλῶ illustrat Blomf. Gloss. in Æsch. Prom. 338. Dipodia κείνων ἔραμαι est in versu Aristophanis Vesparum, quem Hippolyto Euripideo adsignat ibi Scholiasta. Vide ad Hipp. 216.

885. Supra v. 707. Χαίρεις ὁρῶν φῶς. Ceterum αὐγὰς simpliciter pro αὐγὰς ἡλίου etiam in v. 683. et locis ibi citatis.

οὔτ᾽ ἐπὶ γαίας πόδα πεζεύων·
τοῖον ὅμηρόν μ᾽ ἀποσυλήσας
Αἴδῃ θάνατος παρέδωκεν.

ΧΟ. πρόβα, πρόβα· βᾶθι κεῦθος οἴκων. στροφὴ ά.
(ΑΔ. αἶ, αἶ.)
πέπονθας ἄξι᾽ αἰαγμάτων.
(ΑΔ. ἒ, ἕ.)
δι᾽ ὀδύνας ἔβας, σάφ᾽ οἶδα.
(ΑΔ. φεῦ, φεῦ.)
τὰν νέρθεν οὐδὲν ὠφελεῖς.
(ΑΔ. ἰώ μοι μοι.)
τὸ μήποτ᾽ εἰσιδεῖν φιλίας ἀλόχου
πρόσωπον * ἄντα, λυπρόν.

ΑΔ. ἔμνησας, ὅ μου φρένας ἥλκωσεν·

887. ὅμηρον, ἐνέχυρον. τοῦ δὲ ζῆν φησὶν ὅμηρον αὐτοῦ γεγονέναι τὴν Ἄλκηστιν· ἀντὶ γὰρ αὐτοῦ δέδοται τῷ ᾅδῃ. Schol.

890. Luctificas exclamationes Admeto recte adsignat Barnesius, Scaligero et Duporto obsecutus.

891. πέπονθάς γ᾽ legunt Musgr. Wakef. ob metrum.

892. Has et præcedentes interjectiones transponit Matth.

893. Electr. 1210. Σάφ᾽ οιδα, δι᾽ ὀδύνας ἔβας. Phœn. 1577. δι᾽ ὀδύνας ἂν ἔβας. Phrasin βῆναι δι᾽ ὀδύνης, cum similibus, post alios illustravimus ad Hipp. 1159.

897. Constat hic versus ex iambica et dactylica penthemimeri, quod metri genus est in Hec. 937. 938. 942. et alibi apud Nostrum. Ejusdem generis versus plures in primo Ajacis Sophoclei choro reperiuntur, monente Porsono Præf. ad Hec. p. xi.

898. Ut hic versus antistrophico respondeat, syllaba requiritur. Legit Musgravius πρόσωπόν τιν᾽ ά. λ. Vocabulum ἄντα Homero frequentissime, recentioribus poetis raro usurpatum est. Ceterum λυπηρὸν Ald. Restituit Musgravius λυπρὸν, quod habent D. E. Fl. P. Lasc.

τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν
πιστῆς ἀλόχου; μή ποτε γήμας
ὤφελον οἰκεῖν μετὰ τῆσδε δόμους.
ζηλῶ δ' ἀγάμους ἀτέκνους τε βροτῶν·
μία γὰρ ψυχή· τῆσδ' ὑπεραλγεῖν,
ἄχθος μέτριον·
παίδων δὲ νόσους, καὶ νυμφιδίους
εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας,
οὐ τλητὸν ὁρᾶν, ἐξὸν ἀτέκνοις

900. Exponunt *μεῖζον ἢ ἁμαρτεῖν*, vel *μεῖζον τοῦ ἁμαρτεῖν*. sed ellipsis ista vix ferenda videtur Schaefero ad Bos. Ellips. p. 477. cui placet sic interpungere: *Ἔμνησας, ὅ μου φρένας ἥλκωσεν, (Τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον;) ἁμαρτεῖν Πιστῆς ἀλόχου*. Vid. not. ad v. 247.

901. Eadem est constructio in Med. 1410. *Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον Ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.*

903. Hanc sententiam fusius explicat Noster in Med. 1086. seqq.

904. *μία γὰρ ψυχή*. Ita Musgr. ex B. D. Fl. et ita Stobæus Gesneri LXVI. p. 420, 41. quem indicavit Wakefieldius. Editum erat in Lasc. Ald. reliquisque, *Ψυχῇ δὲ μιᾷ*. Legebat post Reiskium *Ψυχῆς δὲ μιᾶς τῆσδ'* Valck. ad Hipp. 258. *τῆς* Stob. *τῶνδ'* Fl. Conf. locum Hippolyti, *Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν Ψυχὴν, χαλεπὸν βάρος, ὡς κἀγὼ Τῆσδ' ὑπεραλγῶ.*

905. *μέτριον ἄχθος* omnes. Voces transposui, ut dipodia fieret numeris anapæsticis accommodatior: quanquam enim primam syllabam in *μέτριος*, *πάτριος*, et similibus, producere possent Tragici, tamen in hoc metri genere longe libentius corripiebant; nec credibile est Euripidem scripturum esse adonicum istum, quum eadem opera dare potuerit usitatissimum dipodiæ genus, *ἄχθος μέτριον*.

907. "Imitatur Homerum Il. X. 63. *Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους.*" *Blomfield*. Observat Seidlerus ad Electr. 479. pluralem *θάνατος* sæpius usurpare Euripidem, ubi de violenta sive præmatura morte sermo est; et eodem modo Æschylum et Sophoclem, ut Æsch. Choeph. 51. Soph. Electr. 206.

908. Hic quoque, ni auctoritate careret, libenter legerem *ἐξόν γ' ἀτέκνοις*, ob numeros: neque particula foret otiosa. Ceterum aliam lectionem *ἀτέκνους ἀγάμους τ'* me-

ἀγάμοις τ' εἶναι διὰ παντός.

ΧΟ. τύχα, τύχα δυσπάλαιστος ἥκει. ἀντ. ά.
(ΑΔ. αἶ, αἶ.)
πέρας δ' οὐδὲν τίθης ἀλγέων;
(ΑΔ. ἓ, ἕ.)
βαρέα μὲν φέρειν, ὅμως δὲ
(ΑΔ. φεῦ, φεῦ.)
τλᾶθ'· οὐ σὺ πρῶτος ὤλεσας
(ΑΔ. ἰώ μοι μοι.)
γυναῖκα· συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα
πιέζει φανεῖσα θνατῶν.

ΑΔ. ὦ μακρὰ πένθη, λῦπαί τε φίλων
τῶν ὑπὸ γαίας

morat Schol. Constructionem, quæ edita est, habet Horatius Sat. I. i. 19. *atqui licet esse beatis.*

909. Ita Lasc. Matth. Ceteri conjunctim διαπαντός.

912. τιθεῖς Lasc. Ald. Herv. 1.2. Brub. H. Steph. τιθεὶς Stibl. et ceteri ante Musgr. qui τιθεῖς reduxit. τιθεῖσ' Gaisford. e conjectura Canteri. τίθης recte Matth. uti corrigebat Marklandus. Porson. ad Orest. 141. "Attici dicebant τίθημι, τίθης, τίθησι. Ubicunque τιθεῖς legitur, legitur ex errore scribarum ει et η permutantium." Vulgo nulla est interrogatio.

916. Supra v. 429. Οὐ γάρ τι πρώτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες. Ibi alia ejusdem generis notavimus.

918. Heracl. 611. παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα Μοῖρα διώκει. Æsch. Prom. 283. ταὐτά τοι πλανωμένη Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

921. τῶν ὑπὸ γαῖαν omnes edd. Verum accusativus, ni fallor, in tali locutione tantum adhibetur, cum motus aliquis significatur, ut supr. v. 47. Κἀπάξομαί γε νερτέραν ὑπὸ χθόνα. Dedi igitur γαίας, ut in Hec. 149. Hipp. 196. In Hecubæ loco, omnes ante Porsonum habent τούς θ' ὑπὸ γαῖαν, planissime contra metrum.

τί μ' ἐκώλυσας ῥίψαι τύμβου
τάφρον εἰς κοίλην, καὶ μετ' ἐκείνης
τῆς μέγ' ἀρίστης κεῖσθαι φθίμενον;
δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Ἅιδης ψυχὰς
τὰς πιστοτάτας γε συνέσχ' ἂν ὁμοῦ
χθονίαν λίμνην διαβάντε.

ΧΟ. ἐμοί τὶς ἦν στροφὴ β'.
ἐν γένει, ᾧ κόρος ἀξιό-
θρηνος ᾤχετ' ἐν δόμοισιν

922. ῥίψαι, subaudito pronomine ἐμαυτὸν, ut in Cycl. 165. Ῥίψαι τ' ἐς ἅλμην λευκάδος πέτρας ἄπο. Conferre possint tirones κρύπτοντα Phœn. 1133. κρύπτουσιν Soph. El. 826. πάλλων Œd. T. 153. κατέσχον 782. Porson. ad Orest. 288. (Καὶ νῦν ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρα.) "Quidni ἀνακάλυπτε tam bene pro ἀνακαλύπτου, subaudito pronomine, ponatur, quam καταπαύσας pro καταπαυσάμενος Hec. 912. ἔπειγε pro ἐπείγου infra 789. (ubi MS. unus ἐπείγου) et alibi, ἔγειρε pro ἐγείρου Iph. A. 624?"

924. Vid. ad v. 758.

926. Omnes editores solœce habent συνέσχεν ὁμοῦ, præter Gaisfordium, qui συνέσχ' ἂν, quemadmodum emendarat Northmorus apud Wakefield. et sic profecto Porsonus Advers. p. 222. Simile vitium erat in libris, Hec. 1104.

927. διαβάντε. Eandem fuisse Atticis participii feminini dualis formam ac masculini, notavimus ad Hipp. 389. Usus autem pluralis ψυχὰς cum δύο conjuncti satis obvius est. Syntaxin verborum haud absimilem habet Homerus Odyss. Σ. 63 ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω.

928. τις in ceteris editionibus accentu caret.

929. ἐν γένει, *cognatus*. Herm. ad Vig. §. 389. citat hunc locum et Soph. Œd. T. 1016. Ὅθ' οὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει. Ceterum Jacobs. Animadv. p. 36. censet hæc proculdubio respicere Anaxagoram. Advocat Ciceron. Tusc. Quæst. III. 14. *Quod Theseus a doctis se audisse dicit, id de seipso loquitur Euripides: fuerat enim auditor Anaxagoræ, quem ferunt, nunciata morte filii, dixisse, Sciebam me genuisse mortalem.* Videas quæ collegit Valckenaerius Diatrib. p. 28.

μονόπαις· ἀλλ' ἔμπας
ἔφερε κακὸν ἅλις, ἄτεκνος ὤν,
πολιὰς ἐπὶ χαίτας
ἤδη προπετὴς ὤν, βιότου τε πόρσω.

ΑΔ. ὦ σχῆμα δόμων, πῶς εἰσέλθω;
πῶς δ' οἰκήσω, μεταπίπτοντος
δαίμονος; οἴμοι· πολὺ γὰρ τὸ μέσον·

931. ἔμπας καὶ ἔμπα, Ἀττικῶς· ἔμπης δὲ, Ἰωνικῶς· δηλοῖ δὲ τὸ ὅμως. Zonaras, partim e Schol. Soph. Aj. 122. ἔμπης· ὅμως. Hesych. Vocem habent Noster Cycl. 533. Æschylus Prom. 48. Eum. 229. Sophocles Ant. 845. Aj. 122. 1338. ἔμπης frequentatum est Homero et aliis poetis.

932. Scholiasta exponit ἅλις per μετρίως. Hesychius etiam in voce, ἔστι καὶ μετρίως· ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἀλκήστιδι. Albertius confert Med. 629. εἰ δ' ἅλις ἔλθοι Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς Εὔχαρις οὕτω. Lasc. ἔφερεν.

934. βιότου τε πρόσω Lasc. Ald. et edd. ante Barnesium, qui, lectore non consulto, dedit πρόσσω: et sic Kuin. Wakef. Wagn. βιότου πρόσω τε Matth. πόρσω Gaisfordius, quod unice verum est. Credo hanc vocem fuisse vetustam formam, πόῤῥω autem esse serioris Atticismi: non aliter differebant ἄρσην et ἄῤῥην, θάρσος et θάῤῥος, &c. Etym. M. p. 683, 42. v. πόῤῥω. παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν γίνεται πρόσω· καὶ κατὰ μετάθεσιν, πόρσω· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ, πόῤῥω· ὡς μυρσίνη, μυῤῥίνη· Eadem Zonaras, nisi quod habet παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν. Pindarus adhibet πόρσω in Olymp. III. 79. X. 67. Pyth. III. 39. Nem. IX. 111. Quod ad constructionem attinet, conferendus est Plato Apol. Socr. 29. ὁρᾶτε γὰρ δὴ εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅτι πόῤῥω ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δ' ἐγγύς. ubi recte interpretatur Forsterus in Indice, πόῤῥω τοῦ βίου, *longe provectum in vita*. Ceterum hic versus est Ionicus a majore trimeter.

935. σχῆμα δόμων periphrasis est pro δόμοι. sic in Hec. 623. Ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι. Soph. Phil. 952. Ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν Εἴσειμι πρός σε ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν. Sophoclis locum excitavit Wakefieldius, scribens præterea πῶς σ' εἰσέλθω;

937. πολὺ γὰρ τὸ μέσον. Hæc verba in parenthesi habenda sunt. Recte Schol. τὸ μέσον· τὸ διάφο-

τότε μὲν πεύκαις ξὺν Πηλιάσι,
ξύν θ' ὑμεναίοις ἔστειχον ἔσω,
φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων,
πολυήχητός θ' εἵπετο κῶμος,
τήν τε θανοῦσαν κἄμ' ὀλβίζων,
ὡς εὐπατρίδαι, κἀπ' ἀμφοτέρων
ὄντες ἀρίστων, ξύζυγες εἶμεν·
νῦν δ' ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος,
λευκῶν τε πέπλων μέλανες στολμοὶ
πέμπουσί μ' ἔσω,
λέκτρων κοίτας ἐς ἐρήμους.

ΧΟ. παρ' εὐτυχῆ ἀντιστροφὴ β'.

ρον τῆς νῦν τύχης καὶ τῆς παλαιᾶς. Euripidea confert Wesselingius ad Herod. IX. 82. ubi πολλόν τὸ μέσον. et I. 126. οἱ δὲ ἔφασαν πολλὸν εἶναι αὐτέων τὸ μέσον. Ceterum conferri possint Tro. 148. Æsch. Prom. 570.

938. De πευκὴ agit Spanhemius ad Call. H. in Dian. 116.

941. Editum erat πολυάχητος δ'. Doricas formas in anapæsticis legitimis retinere nolo.

942. Fortasse scribendum sit καὶ ἔμ' ὀλβ. et in v. seq. καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων. ὀλβίζειν· μακαρίζειν, εὐδαίμονα ἡγεῖσθαι. Suidas, citans Soph. Œd. T. 1529. Apud Nostrum vox non infrequens est.

944. ἦμεν Lasc. εἰμὲν Aldus et editores præter Gaisfordium, qui ex Heathii correctione εἶμεν, recte omnino: hæc enim vera est optativi pluralis forma, quod monuit Dawesius Misc. Cr. p. 243.

945. Porsonus ad Hec. 302. ubi legitur γόων καὶ ὀδυρμάτων θρήνους, observat tales pleonasmos apud Tragicos abundare, et interdum reciprocari, ut Tro. 605. θρήνων ὀδυρμοί. et sic κοίτας λέκτρου Med. 436. λέκτρων κοίτας in nostro versu. ἐς omittit Lasc.

949. Ita MSS. Lasc. Schol. et edd. præter Ald. et Herv. 1. ubi mendose παρ' εὐτυχεῖ σοι πότμος. Emendatum habet Hervagiana secunda. παρ' εὐτυχῆ πότμον ἦλθε τόδ' ἄλγος vulgo interpretantur *ad prosperam sortem venit hic dolor:* rectius verteris *confestim secutus*

σοι πότμον ἦλθεν ἀπειροκά-
κῳ τόδ' ἄλγος· ἀλλ' ἔσωσας
βίοτον καὶ ψυχάν.
ἔθανε δάμαρ, ἔλιπε φιλίαν·
τί νέον τόδε; πολλοὺς
ἤδη παρέλυσεν θάνατος δάμαρτος.

ΑΔ. φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον
τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως·
τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἅψεταί ποτε,

prosperam fortunam. Similis est usus τοῦ παρὰ in Demosthene Περὶ Στεφάνου §. 6. p. 229, 16. ed. Reisk. ἐφ' οἷς ἀδικοῦντά με ἑώρα τὴν πόλιν, οὖσί γε τηλικούτοις, ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διεξῄει, ταῖς ἐκ τῶν νόμων τιμωρίαις παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα χρῆσθαι. Falsus est Wakefieldius legens εὐτυχεῖ—πότμῳ.

950. Vocem ἀπ. habet Thucydides V. 105. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον.

952. βίοτον καὶ ψυχὰν, ut Hom. Il. Π. 453. ἐπὴν δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Λ. 334. Θυμοῦ καὶ ψυχῆς. Ejusmodi hendiadis non raro occurrit.

953. Parum sani est conjectura Wakefieldii ἔλιπέ τε φλίαν.

954. Vid. ad v. 429. πολλοῖς B. D. Lasc. Ald. et reliquæ edd. vett. Emendatum est πολλοὺς in Canteriana.

955. παρέλυσε omnes præter Matthiæ.

956. δαίμονα, *sortem.* Vide Valckenaerium citatum supra ad v. 577. Kusterus ad Aristoph. Plut. 6. laudat hunc locum, conferens, inter alia, Cycl. 110. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξαντλεῖς ἐμοί. Ion. 1269. Ἐσθλοῦ δ' ἔκυρσα δαίμονος.

957. Tro. 626. Ὄλωλεν, ὡς ὄλωλεν· ἀλλ' ὅμως ἐμοῦ Ζώσης γ' ὄλωλεν εὐτυχεστέρῳ πότμῳ. Ceterum omnino comparanda sunt loca, ubi ὅμως in fine versiculi legitur, apud Elmsleium ad Soph. Aj. 15. (*Mus. Cr.* Tom. I. p. 351.) His inspectis, judicabit lector utrumne interpungi debeat ante ὅμως: utcunque de hoc statuetur, valet ὅμως *nihilominus.* Vid. Blomfield. ad Æsch. Pers. 300.

958. "Imitatur Æschyli Philoctetam apud Stob. p. 493. ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκρῶν, quæ verba paullo aliter citat Plutarch. Con-

πολλῶν δὲ μόχθων εὐκλεὴς ἐπαύσατο.
ἐγὼ δ', ὃν οὐ χρῆν ζῆν, παρεὶς τὸ μόρσιμον,
λυπρὸν διάξω βίοτον· ἄρτι μανθάνω.
πῶς γὰρ δόμων τῶνδ' εἰσόδους ἀνέξομαι;
τίν' ἂν προσειπὼν, τοῦ δὲ προσρηθεὶς ὕπο,
τερπνῆς τύχοιμ' ἂν εἰσόδου; ποῖ τρέψομαι;
ἡ μὲν γὰρ ἔνδον ἐξελᾷ μ' ἐρημία,
γυναικὸς εὐνὰς εὖτ' ἂν εἰσίδω κενὰς,
θρόνους τ', ἐν οἷσιν ἷζε, καὶ κατὰ στέγας
αὐχμηρὸν οὖδας, τέκνα δ' ἀμφὶ γούνασι
πίπτοντα κλάῃ μητέρ', οἱ δὲ δεσπότιν

sol. ad Apollod. p. 109. F. "Ἄλγος γὰρ ὄντως οὐθὲν ἅπτεται νεκρῶν. Voces γὰρ ὄντως ipse supplevit Plutarchus, ut senarius evaderet. Soph. Œd. Col. 955. θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται." *Blomfield.*

959. πολλῶν τε Wakef. Vid. ad v. 151.

960. χρὴ omnes. Sed proculdubio reponendum χρῆν, *oportebat*, quod recte vertunt interpretes. Conf. Orest. 1028. ζῆν ἐχρῆν σ', ὅτ' οὐκέτ' εἶ. et sic corrigit Elmsleius ad Heracl. 959. agens de confusis χρὴ et χρῆν.

961. Ita B. D. Fl. Lasc. Matth. Habet Aldus μανθάνων, quod vulgo editum est, sed corrupte. ἄρτι μανθάνω similiter versum claudit in Bacch. 1295. Διόνυσος ἡμᾶς ὤλεσ'· ἄρτι μανθάνω. Musgravius conjecit διάξων — μανθάνω, obsequente Wakefieldio; bene quidem, nisi melius esset alterum. Med. 1032. σφῷν γὰρ ἐστερημένη Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί.

962. Conjiciebam in nota ad Soph. Electr. 1028. (*Mus. Cr.* T. I. p. 207.) Πῶς γὰρ δόμους τούσδ' εἰσορῶν ἀνέξομαι; hodie conjecturam istam, ut inutilem, resigno.

965. Vulgo legitur, ut in Aldina, ἐξολεῖ μ'. Reposuit Wakefieldius ἐξελᾷ μ' ex B. E. P. Fl. Lasc. sequentibus Gaisfordio et Matthiæo.

967. ἷζες Ald. Vitium sublatum est in ed. Canter.

969. κλαίει Ald. sequentibus editionibus usque ad Musgr. qui ex E. P. Lasc. restituit κλαίῃ, quod correxere Portus, Reiskius, et Tyrwhittus. Subjunctivus postu-

στένωσιν, οἵαν ἐκ δόμων ἀπώλεσαν.
τὰ μὲν κατ' οἴκους, τοιάδ'· ἔξωθεν δέ με
γάμοι τ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν καὶ ξύλλογοι
γυναικοπληθεῖς· οὐ γὰρ ἐξανέξομαι
λεύσσων δάμαρτος τῆς ἐμῆς ὁμήλικας.
ἐρεῖ δέ μ', ὅστις ἐχθρὸς ὢν κυρῇ, τάδε·
Ἰδοῦ τὸν αἰσχρῶς ζῶνθ', ὃς οὐκ ἔτλη θανεῖν,
ἀλλ', ἣν ἔγημεν ἀντιδοὺς, ἀψυχίᾳ
πέφευγεν Αΐδην, (κᾆτ' ἀνὴρ εἶναι δοκεῖ;)
στυγεῖ δὲ τοὺς τεκόντας, αὐτὸς οὐ θέλων
θανεῖν.—τοιάνδε πρὸς κακοῖσι κληδόνα
ἕξω· τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι,

latur post εὖτ' ἄν. Deinde ellipsin vocis δοῦλοι notat Schaeferus ad Bos. Ell. p. 73. ed. Oxon. De constructione in sequente versiculo, consulas eundem librum, p. 157.

972. γελῶσι Fl. Lasc. γ' ἔλωσι Ald. Emendavit Portus ἐλῶσι, recte, cum sit futurum Atticum verbi ἐλαύνω, pro quo dicebant Iones ἐλάσουσι. Idem vero Portus omisit καὶ, negligentia typographi, et proinde omittunt edd. Steph. Kuinoel. Wagner. Edidi cum Wakefieldio γάμοι τ' pro γάμοι γ'.

973. Æsch. Pers. 127. γυναικοπληθὴς ὅμιλος. Fl. οὐδὲ γὰρ ἀνέξομαι. Exempla ejusdem structuræ dedimus ad Hipp. 354. et Soph. Electr. 1028.

975. Perverse interpungunt quidam ἐρεῖ δὲ, μ' ὅστις—. Esse ἐρεῖ με *dicet de me*, ne pueruli quidem ignorant. Deinde omnes habent κυρεῖ. Non dubitavi emendare κυρῇ, scil. subaudito ἂν, ut Hipp. 429. ὅτῳ παρῇ. Vid. inf. v. 999.

978. Interrogationem, quæ in ceteris deest, addunt Lasc. Wakef. Matth. Confer. Arist. Eq. 397. Κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος. De hoc usu τοῦ δοκεῖν videndus Valckenaerius ad Hipp. 462. qui exponit per προσποιεῖσθαι.

979. αὐτοὺς Lasc.

981. κύδιον. Hanc vocem agnoscit Hesychius, interpretans κρεῖττον, αἱρετώτερον: extat etiam in Androm. 640. κύδιον βροτοῖς

κακῶς κλύοντι, καὶ κακῶς πεπραγότι;

ΧΟ. ἐγὼ καὶ διὰ μούσας — στροφὴ ά.
καὶ μετάρσιος ᾖξα, καὶ
πλεῖστον ἁψάμενος λόγων,
κρεῖσσον οὐδὲν Ἀνάγκας
εὗρον· οὐδέ τι φάρμακον
Θρᾴσσαις ἐν σανίσιν, τὰς
Ὀρφεία κατέγραψεν

Πένητα χρηστὸν, ἢ κακὸν καὶ πλούσιον Γαμβρὸν πεπᾶσθαι. et hinc satis, ut opinor, usus ejus apud Nostrum defenditur; neque ulla mutatione opus est. Cogitabam aliquando de scribendo κέρδιον: in eandem suspicionem incidit J. Tate. Conjecit Blomfieldius τί μοι ζῆν δῆτα κέρδος ἦν, φίλοι—ut in Æsch. Prom. 772. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος; Med. 145. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος; 794. τί μοι ζῆν κέρδος; Ceterum huc referunt Gregor. Cor. de Dial. Att. p. 46. ed. Koen. (p. 110. ed. Schaef.) τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ τῶν ἁπλῶν παραλαμβάνουσι. sed in nostro versu recte Wakef. subintelligit ἢ ἀποθανεῖν.

983. Hanc stropham et antistropham habet Stobæus Exc. VIII. p. 126. et Latinis numeris pulcre convertit Grotius. Notat Schol. ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ προσώπου τοῦ χοροῦ βούλεται δεῖξαι ὅσον μετέσχε τῆς παιδεύσεως.

984. Ita recte Lasc. Ald. Herv. 1. et Brub. In Herv. 2. ᾗξα, quod vitium in reliquis est ante Barnes. καὶ περὶ μετεώρων ἐφρόντισα· οἷον, ἠστρολόγησα, καὶ ὁρμὴν ἐπὶ τούτῳ ἔσχον. Schol.

985. Ita vulgo: πλείστων MSS. Lasc. sed nil opus, et optime congruunt metra, retenta lectione Aldina πλεῖστον: de lege versuum, e quibus hæc stropha præcipue constat, scripsi ad Hippol. 564. 735.

987. Corrupte citat Schol. ad Hec. 1257. Notat Musgravius: "σανίσι. Conservatas ad Hæmum, Thraciæ montem, tradit Schol. ad Hecubam. Quidquid hujus fuerit, Euripides haud dubie respicit scripta, quæ sua et Platonis ætate Orpheo tribui solebant. Vid. de Repub. II. p. 595. ed. F."

988. Vulgo Θρήσσαις. Lasc. Θρηίσσαις. Quod attinet ad τὰς pro ἃς usurpatum, sufficient notata ad Hipp. 527.

γᾶρυς, οὐδ᾽ ὅσα Φοῖβος ᾽Α-
σκληπιάδαις ἔδωκε
φάρμακα πολυπόνοις
ἀντιτεμὼν βροτοῖσιν.
μόνας δ᾽ οὔτ᾽ ἐπὶ βωμοὺς ἀντιστρ. ά.
ἐλθεῖν, οὔτε βρέτας θεᾶς
ἐστὶν, οὐ σφαγίων κλύει.
μή μοι, πότνια, μείζων
ἔλθοις, ἢ τὸ πρὶν ἐν βίῳ.
καὶ γὰρ Ζεὺς, ὅ τι νεύσῃ,
ξὺν σοὶ τοῦτο τελευτᾷ·

990. γῆρυς vulgo. Periphrasis est ᾽Ορφεία γᾶρυς pro ᾽Ορφεὺς, cujus generis plurima dedimus exempla ad Hipp. 794.

991. ᾽Ασκληπιάδαις E. Fl. P. et ita Lascaris, nisi quod vitiose habet ᾽Ασκληπιάδῃς. Ceteri ᾽Ασκληπιάδαισιν. Deinde ἔδωκε Musgr. et Gaisf. pro vulgato παρέδωκε. De filiis Æsculapii consuli potest Hemsterhusius ad Arist. Plut. p. 234. seq.

993. Æsch. Agam. 17. Ὕπνου τόδ᾽ ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος. Sic Choeph. 537. Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Eur. Andr. 121. Ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεμεῖν. ubi Schol. τεμεῖν· ἀπὸ τῶν ῥιζοτομούντων ἡ μεταφορά. ταμεῖν οὖν ἀντὶ τοῦ εὑρέσθαι. Ita ad Pind. Pyth. IV. 393. Σὺν δ᾽ ἐλαίῳ φαρμακώσασ᾽ ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν Δῶκε χρίεσθαι, Interpres Græcus, ἀντίτομα δὲ εἶπε τὰ ἀλεξιφάρμακα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ῥιζοτόμων. His citatis Stanleius adjicit, "ἀντίτομον φάρμακον est id remedium quod secatur et paratur, ac præbetur alicui adversus morbi dolores et vim: ad quam etymologiam respexisse Euripidem in Alcestide monet Æmilius Portus." Similia habet Hesychius v. ἀντίτομον. Vid. Ruhnken. ad Hom. Hymn. in Cer. 229.

998. ἔλθοις omissum est in Lasc.

999. Ita Lasc. Ald. et omnes ante Musgr. qui ex tribus MSS. B. D. Fl. dedit νεύσει, sequentibus nuperis editoribus: perperam, ut opinor. νεύσῃ est subjunctivus aoristi, subaudito ἂν, quam constructionem sæpius attigi. Scholiasta bene comparat Homer. Iliad.

καὶ τὸν ἐν Χαλύβοις δαμά-
ζεις σὺ βίᾳ σίδαρον·
οὐδέ τις ἀποτόμου
λήματός ἐστιν αἰδώς.
καὶ σ' ἐν ἀφύκτοισι χερῶν   στροφὴ β'.
εἷλε θεὰ δεσμοῖς· 1006
τόλμα δ', οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ' ἔνερθεν
κλάων τοὺς φθιμένους ἄνω.
καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι

A. 526. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

1001. Alia forma Χάλυβες extat in Æschyli Prom. 740. Λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες Ναίουσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή. Et habet quidem noster Scholiasta Χαλύβες, unde, puto, Barnesius non monito lectore edidit Χαλύβεσσι. Veterem scripturam reduxit Musgravius. Vid. Spanhem. ad Call. H. in Dian. 60. Abresch. ad Æsch. I. p. 136. Elmsl. ad Heracl. 162.

1002. δαμάζεις οὐ βίᾳ Aldus, corruptela nata e similitudine literarum CY et OY. Barnesius amplexus est emendationem Canteri, Nov. Lect. iv. 19. δαμάζει σου βία. Reposuit tandem Musgr. veram lectionem ex MSS. omnibus et ed. Lasc.

1003. Redeas ad notam supra v. 118.

1004. Potestatem vocis λῆμα explicat et illustrat Valckenaerius Anim. ad Ammon. p. 141. seq.

1005. ἀφύκτος Lasc. καί σ' vulgo.

1007. Soph. Electr. 137. Ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα Παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς. ibi Brunckius citat nostrum locum, et opinatur utrumque sumptum esse ex Homero Il. Ω. 549. Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν· Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκακημένος υἷος ἑῆος, Οὐδέ μιν ἀνστήσεις.

1009. σκότιος· νόθος· ὁ λάθρα γεννηθεὶς τῶν γονέων τῆς κόρης· τοὺς γὰρ μὴ ἐκ φανερᾶς, λαθραίας δὲ μίξεως γεγονότας, Σκοτίους ἐκάλουν—. Hæc Hesychius: similiter Schol. citans Hom. Il. Z. 24. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ. ubi eadem fere Schol. Ven. In Tro. 252. Talthybius ait Cassandram destinatam esse λέκτρων σκότια νυμφευτήρια. Lasc. φθινύθουσι.

παῖδες ἐν θανάτῳ.
φίλα μὲν, ὅτ' ἦν μεθ' ἡμῶν,
φίλα δ' ἔτι καὶ θανοῦσα.
γενναιοτάταν δὲ πασᾶν
ἐζεύξω κλισίαις ἄκοιτιν.
μηδὲ νεκρῶν ὡς φθιμένων ἀντιστρ. β'.
χῶμα νομιζέσθω
τύμβος σᾶς ἀλόχου, θεοῖσι δ' ὁμοίως
τιμάσθω, σέβας ἐμπόρων·
καί τις, δοχμίαν κέλευθον
ἐμβαίνων, τόδ' ἐρεῖ·

1011. Ita Lasc. ἦν γε μεθ' ἡμῶν Aldus ceterique, et in antistr. v. 1021. προὔθανεν, miro consensu; unde omnis numerorum suavitas omnino sublata est. Hic versiculus et duo proxime sequentes sunt Ionici a majore dimetri, in quo metrorum genere prima syllaba est ἀδιάφορος.

1012. Corrupte Lascaris ἴφλα δὲ καὶ θανοῦσ' ἐστίν. Aldus φίλα δέ τι—hoc vitium correxit Barnesius, monente Porto.

1015. Sic Suppl. 44. φθιμένων νεκύων. 558. τοὺς ὀλωλότας νεκρούς. Fluxit, ut videtur, ab Homerico, Odyss. Λ. 490. νεκύεσσι καταφθιμένοισι.

1016. De v. χῶμα videndus est Blomfieldius in Gloss. ad Æsch. Theb. 947. et 1024.

1017. Ita Lasc. Ald. Herv. 1. et Brub. τύμβον Herv. 2. quod vitium, in textu semel receptum, nemo ante Barnesium sustulit. Cum dativo construi ὁμοίως monuit Porsonus in præclara nota MSta, quæ publici juris facta est ad Hippol. 209. Ex locis ibi indicatis citabo Fragm. Eurip. Erecthei i. 8. αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι. Arist. Lysistr. 557. Νῦν μὲν γὰρ δὴ καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως Περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις, ὥσπερ Κορύβαντες. Ceterum animadvertant velim tirones θεοῖσι disyllabon esse; metrum est ex ea specie antispastici hendecasyllabi, cujus exempla indicavit Porsonus in Addend. ad Hec. 1169. (p. 82. ed. 2dæ.) Vid. Gaisf. ad Hephæst. p. 307.

1020. Ita Gaisf. Matth. ex MSS. B. D. Ceteri ἐκβαίνων mendose.

Αὔτα ποτὲ προὔθαν' ἀνδρὸς,
νῦν δ' ἐστὶ μάκαιρα δαίμων·
χαῖρ', ὦ πότνι', εὖ δὲ δοίης.—
τοῖαί νιν προσεροῦσι φᾶμαι.

καὶ μὴν ὅδ', ὡς ἔοικεν, Ἀλκμήνης γόνος,
Ἄδμητε, πρὸς σὴν ἑστίαν πορεύεται.
ΗΡ. φίλον πρὸς ἄνδρα χρὴ λέγειν ἐλευθέρως,
Ἄδμητε, μομφὰς δ' οὐχ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν
σιγῶντ'. ἐγὼ δὲ σοῖς κακοῖσιν ἠξίουν
ἐγγὺς παρεστὼς ἐξετάζεσθαι φίλος·
σὺ δ' οὐκ ἔφραζες σῆς προκείμενον νέκυν
γυναικός· ἀλλά μ' ἐξένιζες ἐν δόμοις,
ὡς δὴ θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων.
κἄστεψα κρᾶτα, καί θεοῖς ἐσπεισάμην
σπονδὰς ἐν οἴκοις δυστυχοῦσι τοῖσι σοῖς.
καὶ μέμφομαι δὴ, μέμφομαι παθὼν τάδε·

1021. Plerique *αὐτά*. Recte dederunt *αὔτα* Lascaris et Brubachius. *προὔθανεν* omnes.

1022. *ἐστὶν* Lasc.

1023. *εὖ δὲ διδοίης* Lasc. *εὖ διδοίης* conjiciebat Tyrwhittus: sed rectissima sunt vulgata.

1024. *τοιαῖσιν* Fl.

1025. De hoc usu *τοῦ ὅδε* quædam notavi supra ad v. 137.

1028. *μορφὰς* Aldus. Mendam turpissimam repetunt Herv. 1. 2. 3. Brub. et Stibl.

1029. *ἠξίουν* *dignum me censebam.* Sic Suppl. 385. *Θησεύς σ' ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νεκροὺς, Ξυγγείτον' οἰκῶν γαῖαν, ἀξιῶν τυχεῖν.*

1031. *προσκείμενον* Lasc. Voces istas confusas vidimus supra 567. 849.

1033. Idem fere legitur versus supra 794.

1034. *ἐλειψάμην* pro *ἐσπεισάμην* D. E. Fl. Lasc. probante Tyrwhitto. Sed recte se habet vulgatum. Electr. 511. *Σπονδάς τε, λύσας ἀσκὸν ὃν φέρω ξένοις, Ἔσπεισα.*

οὐ μήν σε λυπεῖν γ' ἐν κακοῖσι βούλομαι.
ὧν δ' οὔνεχ' ἥκω, δεῦρ' ὑποστρέψας πάλιν,
λέξω. γυναῖκα τήνδε μοι σῶσον λαβὼν,
ἕως ἂν ἵππους δεῦρο Θρῃκίας ἄγων
ἔλθω, τύραννον Βιστόνων κατακτανών.
πράξας δ' ὃ μὴ τύχοιμι, (νοστήσαιμι γὰρ)
δίδωμι τήνδε σοῖσι πρόσπολον δόμοις.
πολλῷ δὲ μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς·
ἀγῶνα γὰρ πάνδημον εὑρίσκω τινὰς
τιθέντας ἀθληταῖσιν, ἄξιον πόνου,
ὅθεν κομίζω τήνδε, νικητήρια
λαβών· τὰ μὲν γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν, ἦν

1037. Addidi γ', quæ particula in hac formula solennis est. Οὐ μὴν —γε, interposito alio vocabulo, passim occurrit. Videas Phœn. 1638. Οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ, Κακὸς φανοῦμαι. et ibi Porsoni notam.

1039. σῶσον MSS. Lasc. Gaisf. Matth. et sic Tyrwhittus, recte: confer vv. 1063. 1138. Ceteri cum Aldo σῶσαι. Vulgo τήνδε μοι: Matthiæus τήνδ' ἐμοὶ, quod videtur nimis emphaticum.

1040. Θρήϊκας Lasc. Ald. Θρῃκίους Barnes. Θρηκίας Pierson. ad Mœr. p. 300. Θρῃκίας tandem Musgr. ex D. Fl.

1042. Interpretatur Wakefieldius Πράξας δ' ὃ μὴ τύχοιμι, *si tamen id patiar, quod utinam mihi non contingat pati.* Sic Soph. Œd. Col. 1704. ἔπραξεν οἷον ἤθελε. Addas exempla quæ protuli supra ad v. 819. νοστήσοιμι P. Lasc. sed mendose.

1044. Habent Lasc. Ald. Πολλῶν δὲ μόχθων ἦλθε χεῖρας εἰς ἐμάς. quæ expedire tentant Viri docti supplendo μετὰ, aut διὰ, aut γέρας. Quod nunc editum est restituit Musgravius ex B. D. Fl. Schol. et idem dudum conjectura assecutus erat Reiskius.

1047. νικητήρια de una muliere, ut προσφάγματα in Hec. 269. συγκοιμήματα Andr. 1274. νυμφευτήρια Tro. 252. et alia ejusmodi.

1048. Notum est Græcos dixisse νικᾷν μάχην, νικᾷν ἀγῶνα, νικᾷν ἄεθλον. ut Pind. Ol. IV. 34. νικῶν δρό

ἵππους ἄγεσθαι, τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα
νικῶσι, πυγμὴν καὶ πάλην, βουφόρβια·
γυνὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς εἵπετ'· ἐντυχόντι δὲ
αἰσχρὸν παρεῖναι κέρδος ἦν τόδ' εὐκλεές.
ἀλλ', ὥσπερ εἶπον, σοὶ μέλειν γυναῖκα χρή·
οὐ γὰρ κλοπαίαν, ἀλλὰ σὺν πόνῳ λαβὼν
ἥκω· χρόνῳ δὲ καὶ σύ μ' αἰνέσεις ἴσως.
ΑΔ. οὔτοι σ' ἀτίζων, οὐδ' ἐν ἐχθροῖσιν τιθεὶς,
ἔκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίους τύχας·
ἀλλ' ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ἦν προσκείμενον,
εἴπερ πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὡρμήθης ξένου.

μον. Xen. Anab. VI. 5. 23. *ἀναμιμνήσκεσθε ὅσας δὴ μάχας σὺν τοῖς θεοῖς ὁμόσε ἰόντες νενικήκατε.* Eadem igitur constructio est hujus loci. Quæ de præmiis certaminis habet Noster, sumpsisse videtur ex Homero Il. Ψ. 259. *Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα λέβητάς τε, τρίποδάς τε, Ἵππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα, Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον. Ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἄγλα' ἄεθλα Θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν, Καὶ τρίποδ'*—.

1053. *μέλλειν* Lasc.

1056. *ἀτιμάζων* Schol. Lasc. Ald. et edd. ante Barnesium. Corrigendum *ἀτίζων* viderunt Scaliger et Portus, et hoc scriptum est in Fragmento MSti hujus fabulæ in Museo Britannico. Ita in Suppl. 19. ubi *νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν*, habet Codex *ἀτιμάζοντες*. Extat *ἀτίζειν* etiam in Suppl. 865. Rhes. 252. 327. Dyct. Fragm. iv. Æsch. Theb. 437. Eum. 545. Soph. Œd. Col. 1153. Vid. Ruhnken. Epist. Cr. I. p. 9. Deinde pro *ἐχθροῖσιν* omnes editiones Musgravianam præcedentes exhibent *αἰσχροῖσι*: alteram servavit unus Codex B. In Soph. Aj. 1059. confusa sunt *αἰσχίστῳ* et *ἐχθίστῳ*.

1057. Ita Musgr. ex B. D. Fl. Lasc. *ἀθλίου* Ald. Observat Elmsleius ad Heracl. 750. ambiguitatis vitandæ causa *ἀθλίους* dicere maluisse Poetam quam *ἀθλίας*. Scilicet *ἄθλιος* est adjectivum ex eo genere, quod attigi supra ad v. 125.

1058. Tro. 591. *ἐπὶ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται.*

1059. *εἴ του πρὸς ἄλλου* Matthiæ. nescio unde; vulgatum non improbandum censeo.

ἅλις δὲ κλάειν τοὐμὸν ἦν ἐμοὶ κακόν.
γυναῖκα δ᾽, εἴ πως ἐστὶν, αἰτοῦμαί σ᾽, ἄναξ,
ἄλλον τιν᾽, ὅστις μὴ πέπονθεν οἷ᾽ ἐγὼ,
σώζειν ἄνωχθι Θεσσαλῶν· πολλοὶ δέ σοι
ξένοι Φεραίων· μή μ᾽ ἀναμνήσῃς κακῶν.
οὐκ ἂν δυναίμην, τήνδ᾽ ὁρῶν ἐν δώμασιν,
ἄδακρυς εἶναι· μὴ νοσοῦντί μοι νόσον
προσθῇς· ἅλις γὰρ ξυμφορᾷ βαρύνομαι.
ποῦ καὶ τρέφοιτ᾽ ἂν δωμάτων νέα γυνή;
νέα γὰρ, ὡς ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει·
πότερα κατ᾽ ἀνδρῶν δῆτ᾽ ἐνοικήσει στέγην;
καὶ πῶς ἀκραιφνὴς ἐν νέοις στρωφωμένη
ἔσται; τὸν ἡβῶνθ᾽, Ἡράκλεις, οὐ ῥᾴδιον
εἴργειν· ἐγὼ δέ σου προμηθίαν ἔχω.
ἢ τῆς θανούσης θάλαμον εἰσβήσας τρέφω;

1061. *αἰτοῦμε σ᾽* Lasc.

1067. *συμφοραῖς* Matth. contra librorum auctoritatem. Est quidem supra v. 42. *Φίλου γὰρ ἀνδρὸς ξυμφοραῖς βαρύνομαι.* sed fortasse hæc variare maluerit poeta.

1068. *ποῦ καὶ τρέφοιτ᾽ ἂν*—; De hac formula videas notam ad v. 498. Conjecit Wakefieldius *στρέφοιτ᾽ ἂν*, propter v. 1071. speciose quidem: alterum vero scripsit Euripides. Conf. infra v. 1074. Iph. A. 749. *Χρὴ δ᾽ ἐν δόμοισιν ἄνδρα τὸν σοφὸν τρέφειν Γυναῖκα χρηστὴν κἀγαθὴν, ἢ μὴ τρέφειν.* Lasc. *δομάτων.*

1069. *νέᾳ* Lasc. Ald. et Herv. 1. Mutatum est in Herv. 2. *Νέα γὰρ ὡς, ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει.* et sic vulgo, recte quoad literas. Constructio autem est *νέα γάρ ἐστι, ὡς πρέπει ἐσθ. κ. κ.* Conferas exempla verbi *πρέπειν* in eodem usu, citata supra ad v. 528. *Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις;*

1071. *στεφωμένη* Lasc.

1073. Subauditur, ut videtur, præpositio *ἀμφὶ*, hic et infra v. 1079.

1074. Aldina corrupte *εἰς θάλαμον βήσας*: et hoc vitium editiones ante Musgravium occupaverat.

καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει;
διπλῆν φοβοῦμαι μέμψιν, ἔκ τε δημοτῶν,
μή τις μ' ἐλέγξῃ, τὴν ἐμὴν εὐεργέτιν
προδόντ', ἐν ἄλλης δεμνίοις πίτνειν νέας·
καὶ τῆς θανούσης (ἀξία δέ μοι σέβειν)
πολλὴν πρόνοιαν δεῖ μ' ἔχειν. σὺ δ', ὦ γύναι,
ἥτις ποτ' εἶ σὺ, ταὔτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι
μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσῄξαι δέμας.
οἴμοι· κόμιζε πρὸς θεῶν ἀπ' ὀμμάτων
γυναῖκα τήνδε, μή μ' ἕλῃς ᾑρημένον·

Is dedit *θάλαμον εἰσβήσας*, quod habent B. D. Fl. Fragm. Lasc. quodque conjecerant Canterus, Duportus, alii. Notabunt tirones aoristum *βῆσαι*, cum compositis, active significare; ut in Med. 212. Ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον. Hel. 1632. εἰς δὲ γαῖαν ἐξέβησέ σοι Τάδ' ἀγγελοῦντα. Cycl. 464. Κἄπειτα καὶ σὲ, καὶ φίλους, γέροντά τε, Νεὼς μελαίνης κοῖλον ἐμβήσας σκάφος, Διπλαῖσι κώπαις τῆσδ' ἀποστελῶ χθονός. Homer. Il. I. 542. πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς. et sic passim.

1075. Compositum *ἐπεισφρεῖν* in re simili adhibet Noster Electr. 1032. Ἀλλ' ἦλθ', ἔχων μοι μαινάδ' ἔνθεον κόρην, Λέκτροις τ' ἐπεισέφρησε. Confer etiam Herc. F. 1267. Ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι γοργωποὺς ὄφεις Ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς Ἡ τοῦ Διὸς ξύλλεκτρος. Exponit Hesychius ἐπεισφρήσας· ἐπεισενεγκών. et εἰσέφρησεν· εἰσήγαγεν. Hujus vocabuli exempla e soluta oratione citat Vir doctus in Misc. Obs. V. p. 294. et e Nostri Tro. 647. Arist. Vesp. 892. ἐπεισρῶ et τῷ 'κείνης Lasc.

1078. ποδόντ' Lascaris, πιτνεῖν omnes.

1079. Vide supra v. 445. ἀξία δέ μοι Τιμῆς, et quæ ibi observata sunt.

1081. ταῦτ' Lasc. Ald. et seqq. mira constantia. ταὐτ' Musgr. Gaisf. Solus Matthiæus habet ταὔτ' *eadem*, prout legendum monuit Æmilius Portus. De participio cum ἴσθι adhibito vid. ad Hipp. 304.

1082. "Hom. Odyss. Δ. 796. δέμας δ' ᾔκτο γυναικί." *Barn.*

1084. ἠρτημένον Lasc. quod male probavit Tyrwhittus. Wake-

δοκῶ γὰρ, αὐτὴν εἰσορῶν, γυναῖχ' ὁρᾷν
ἐμήν· θολοῖ δὲ καρδίαν· ἐκ δ' ὀμμάτων
πηγαὶ κατεῤῥώγασιν· ὢ τλήμων ἐγὼ,
ὡς ἄρτι πένθους τοῦδε γεύομαι πικροῦ.
ΧΟ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχοιμ' ἂν εὖ λέγειν τύχην·
χρὴ δ', ὅστις εἶ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.
ΗΡ. εἰ γὰρ τοσαύτην δύναμιν εἶχον, ὥστε σὴν
εἰς φῶς πορεῦσαι νερτέρων ἐκ δωμάτων
γυναῖκα, καί σοι τήνδε πορσῦναι χάριν.
ΑΔ. σάφ' οἶδα βούλεσθαί σ' ἄν· ἀλλὰ ποῦ τόδε;

fieldius edidit ἔχῃς, proposuit ἕλῃς ἠσσημένον, utrumque perperam: Conf. supra v. 1066. μὴ νοσοῦντί μοι νόσον Προσθῇς.

1086. Hesychius, θολῶσαι· ταράξαι, σκοτίσαι. Idem ἐπιθολοῦσι· ἐπισκοτοῦσι, ταράττουσι. Verbum derivatur a θόλος, quod interpretantur τὸ τῆς σηπίας μέλαν Hesych. Etymol. M. Suid. Zonar. et alii Grammatici. Ceterum Etymol. M. p. 750, 10. τεθολωμένος—καὶ ἐπὶ χαρᾶς· Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Γελῶντα, καὶ χαίροντα, καὶ τεθολωμένον: καὶ ἐπὶ λύπης· Ὑπὸ τῆς ἀνοίας ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία. Ejusdem familiæ est vox θολερὸς, *turbidus*, Suppl. 222. Æsch. Prom. 910. vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 142. Quin et explicat Timæus θολῶσαι· θολερὸν ποιῆσαι.

1087. Citat Porsonus ad Phœn. 381. necnon Herc. F. 98. δακρυῤῥόους πηγάς. 625. νάματ' ὄσσων. ib. 449. δακρύων πηγάς. etiam Soph. Antig. 803. Trach. 854. 921. Ceterum ὢ τλήμων ἐγὼ, solennis senarii clausula, observante Porsono ad Hipp. 1458.

1088. Huc refer citata Hipp. 659.

1090. σὺ omittit Lasc. ὅστις ἐστὶ conjicit Tyrwh.

1091. Sic edidit Musgravius ex MSS. omnibus et Lasc. probante Tyrwhitto, et sequentibus nuperis editoribus. Habet Aldus εἶχον ἐκ Διὸς, quod defendi potest. Frequens est εἰ γὰρ optantis; sed notanda in hoc usu differentia indicativi et optativi: εἰ γὰρ εἶχον valet *utinam haberem*, εἰ γὰρ ἔχοιμι, *utinam habeam*, ut εἰ γὰρ—φανείης supra v. 91. Utriusque exempla obvia sunt. Noster Orest. 1596. Εἰ γὰρ κατέσχον, μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο. 1630. εἰ γὰρ τόδ' ἦν.

1093. πορσύναι ed. præter Matth.

1094. De locutionibus ἐβουλό-

οὐκ ἔστι τοὺς θανόντας εἰς φάος μολεῖν.
ΗΡ. μή νυν ὑπέρβαλλ', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε.
ΑΔ. ῥᾷον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.
ΗΡ. τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλοις ἀεὶ στένειν;

μην ἂν, ἤθελον ἂν, vid. Dawes. Misc. Cr. p. 237. Usum vocis ποῦ illustravit Porsonus Advers. p. 283.

1096. ὑπέρβαιν' Lasc. Ald. ὑπέρβαλ' B. D. Fl. et sic Wakef. Matth. minus recte; imperativus aoristi post μὴ non solet adhiberi. vid. Porson. ad Hec. 1174. Dedi de meo ὑπέρβαλλ', quod cum altero facillime confundi poterat. ὑπερβάλλειν, significans *modum excedere*, satis obvium est legentibus. Med. 127. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς. Hipp. 928. Δέδοικα, μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς. Aristoph. Plut. 109. Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Deinde ἐναισίμως est καθηκόντως, interprete Scholiasta. ἐναίσιμον· καθῆκον, πρᾷον. Hesych. Legitur adverbium in Æsch. Agam. 925. Adjectivum ibid. 784. et passim apud Homerum. Habet autem Lascaris αἰνεσίμως. Porsonus in Collatione Cod. Harl. Odyss. B. 159. ubi αἰνέσιμα pro ἐναίσιμα Codex, notat simile vitium in nostro loco, et in Æschylo Athenæi XV. p. 667. C. Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ αἰνεσίους ἐμοί. quod infeliciter tentarunt alii: corrigit Vir magnus ἐναισίους. De permutatis αι et ε videndus idem in Advers. p. 38. Quin et Scholiorum ed. Arsen. corruptius ἀλλ' αἰνέσιμος. Ceterum omnes editiones μὴ νῦν; non dubitavi edere encliticum, quod sententia videtur postulare. Neque timendum est de quantitate τοῦ νυν: Tragicos enim, non minus quam Comicos, nonnunquam producere hanc syllabam patebit, ut opinor, inspicienti Æsch. Theb. 228. 232. Soph. Electr. 316. ubi hoc argumentum attigi (*Mus. Cr.* I. p. 73.) loca quædam corrigens. In Orest. 785. legendum Ἕρπε νυν οἴαξ ποδός μοι. In hac re, frustra ad veteres edd. provocabis: in v. 1127. habet Lascaris Νίκα νῦν. οὐ μὴν ἀνδάνοντά μοι ποιεῖς. et supra v. 151. tantum non omnes Ἴστω νῦν εὐκλεής γε κατθανουμένη.

1097. "Hanc sententiam Dio Cassius mutuatur ab Euripide (p. 71. A.) ῥᾷον παραινέσαι ἑτέρους ἐστὶν, ἢ αὐτὸν παθόντα καρτερῆσαι." *Barn.* Conf. Æsch. Prom. 271. Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς Πράσσοντ'. ubi vid. Blomfield.

1098. Significationem τοῦ προκόπτειν tractavi ad Hipp. 23. Con-

ΑΔ. ἔγνωκα κἀυτός· ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἐξάγει.
ΗΡ. τὸ γὰρ φιλῆσαι τὸν θανόντ' ἄγει δάκρυ.
ΑΔ. ἀπώλεσέν με, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω.
ΗΡ. γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες· τίς ἀντερεῖ;
ΑΔ. ὥστ' ἄνδρα τόνδε μηκέθ' ἥδεσθαι βίῳ.
ΗΡ. χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι, κακόν.

feras Hec. 954. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν; Alcæi Fragm. iii. Οὐ χρὴ κακοῖσιν θῦμον ἐπιτρέπην· Προκόψομες γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι. Pro θέλοις, quod habent Lasc. et Ald. θέλεις e MSS. dedit Wakefieldius cum recentioribus: sed alterum rectius, ut mihi videtur.

1099. Elmsleius delet μ' propter metrum, censens talem versum canoni Porsoniano de quinto senarii pede repugnare. Videas ipsum in doctissima Censura Hecubæ (*Edinb. Rev.* T. XIX. p. 78.) Fateor iambum fore numerosiorem: nec tamen ausus essem omnes hujusmodi versiculos sollicitare; quod fecit Elmsleius. Vulgatum tuetur Suppl. 79. Ἄπληστος ἅδε μ' ἐξάγει χάρις γόων.

1102. γ. ἐ. ἤ. eadem verba supra v. 430. ἤμπλακες Lasc. Ald.

1104. χρόνος μαλάξει σ' supra v. 391. q. v. Deinde ἡβᾷ σοι κακὸν Lasc. Ald. et MSS. mutandum censuerunt Valckenaerius et Porsonus; hujus verba sunt (Præf. ad Hec. p. xxxiii.) "Est versus Alcest. 1106. (Musgr.) Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακὸν, qui ex iis, quæ modo dixi, non incommode defendi potest. Verum quis reponere dubitabit e Galeno IV. de Dogm. Hippocr. et Plat. T. I. p. 283, 55. ed. Bas. Tom. V. p. 152. Charter. quem indicavit Valckenaerius Diatrib. p. 28. B. C. Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει, κακόν?" Et sic quidem edidere Gaisfordius et Matthiæus, probante Elmsleio (*Edinb. Rev.* T. XIX. p. 81.) Verum controversiam movet Blomfieldius: "Porsoni pace dixerim, veram puto vulgarem lectionem ἡβᾷ σοι κακόν. Vox ἡβάσκειν, qua nusquam alias utitur Euripides, significat *rejuvenescere, to grow young*, ut γηράσκειν est *senescere*." Habet quidem Hesychius ἡβάσκοντες· ἐκ δευτέρου νεάζοντες, ἢ αὐξάνοντες. Photius tamen ἡβάσκει· ἀκμάζει. quæ interpretatio nostro loco satis conveniret: Et usurpatur plerumque ἡβάσκειν de pueris pubescentibus, ut Xen. Anab. VII. iv. καλὸν παῖδα ἡβάσκοντα ἄρτι. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 180. Sed quidquid de significatione hujus verbi statuetur, desidero exemplum ejus

ΑΔ. χρόνον λέγοις ἂν, εἰ χρόνος τὸ κατθανεῖν.
ΗΡ. γυνή σε παύσει, καὶ νέου γάμου πόθος.
ΑΔ. σίγησον· οἷον εἶπας· οὐκ ἂν ᾠόμην.
ΗΡ. τί δ'; οὐ γαμεῖς γὰρ, ἀλλὰ χηρεύσεις μόνος;
ΑΔ. οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκλιθήσεται.
ΗΡ. μῶν τὴν θανοῦσαν ὠφελεῖν τι προσδοκᾷς;
ΑΔ. κείνην, ὅπου πέρ ἐστι, τιμᾶσθαι χρεών.
ΗΡ. αἰνῶ μὲν, αἰνῶ· μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις.
ΑΔ. ὡς μήποτ' ἄνδρα τόνδε νυμφίον καλῶν.
ΗΡ. ἐπῄνεσ', ἀλόχῳ πιστὸς οὕνεκ' εἶ φίλος.
ΑΔ. θάνοιμ', ἐκείνην, καίπερ οὐκ οὖσαν, προδούς.
ΗΡ. δέχου νυν εἴσω τήνδε γενναίαν δόμων.
ΑΔ. μὴ, πρὸς σὲ τοῦ σπείραντος ἄντομαι Διός.
ΗΡ. καὶ μὴν ἁμαρτήσει γε, μὴ δράσας τάδε.

usus apud veteres Græciæ poetas: quapropter alteram lectionem ἥβᾷ σοι revocandam esse judicavi.

1105. λέγεις Lasc. Hunc solœcismum repetunt Kuinoel. Wagner.

1106. πόθοι Lasc.

1108. χηρεύεις μόνος Lasc. Ald. et editores, præter Musgrav. Gaisford. et Matthiæ. qui χηρεύσει λέχος ex B. D. Fl. Prætuli lectionem editionum, correcto tantum χηρεύσεις. Credibile est hunc locum respexisse Virgilium, Æn. IV. 32. *Solane perpetua mærens carpere juventa? Nec dulces natos, Veneris nec præmia noris? Id cinerem aut manes credis curare repostos?*

1109. τῷδε· δεικτικῶς, ἐμοί. Schol. Vid. ad v. 341.

1111. Elmsleius ad Heracl. 946. observat verba ὅπου πέρ ἐστι in hoc versu, et καίπερ οὐκ οὖσαν infra 1115. manifesto idem significare.

1112. μωρίαν ὀφλισκάνειν est in Med. 1224. Iph. T. 488. Alcmæon. Fragm. V.

1114. ἐπῄνεσ'. de tali usu aoristi vid. ad Hipp. 1403.

1116. δέχου νῦν editiones non paucæ post Stiblinianam. γενναίων B. D. Fl. et sic Matth.

1117. Hæc formula adjurandi multis illustrata est ad Hipp. 603. vide supra v. 285. Intelligitur μὴ βιάζου, aut quiddam ejusmodi.

ΑΔ. καὶ δρῶν γε, λύπῃ καρδίαν δηχθήσομαι.
ΗΡ. πιθοῦ· τάχ' ἂν γὰρ εἰς δέον πέσοι χάρις.
ΑΔ. φεῦ. εἴθ' ἐξ ἀγῶνος τήνδε μὴ 'λαβές ποτε.
ΗΡ. νικῶντι μέντοι καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοί.
ΑΔ. καλῶς ἔλεξας· ἡ γυνὴ δ' ἀπελθέτω.
ΗΡ. ἄπεισιν, εἰ χρή· πρῶτα δ', εἰ χρεών, ὅρα.
ΑΔ. χρὴ, σοῦ γε μὴ μέλλοντος ὀργαίνειν ἐμέ.
ΗΡ. εἰδώς τι κἀγὼ τήνδ' ἔχω προθυμίαν.
ΑΔ. νίκα νυν. οὐ μὴν ἀνδάνοντά μοι ποιεῖς.
ΗΡ. ἀλλ' ἔσθ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις· πιθοῦ μόνον.
ΑΔ. κομίζετ', εἰ χρὴ τήνδε δέξασθαι δόμοις.
ΗΡ. οὐκ ἂν μεθείην τὴν γυναῖκα προσπόλοις.
ΑΔ. σὺ δ' αὐτὸς αὐτὴν εἴσαγ', εἰ δοκεῖ, δόμους.

1119. Incertus Rhes. 596. λύπῃ καρδίαν δεδηγμένοι; ubi contulit Barnesius Arist. Acharn. 1. Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν.

1121. μὴ λάβοις Ald. μὴ 'λαβες Lasc. μὴ 'λάβες B. D. Fragm. Musgr. Gaisf. Matth. Recte Tyrwhittus μὴ 'λαβες. Repetenda sunt quæ notavi supra ad v. 1091.

1123. καλῶς ἔλεξας usitatissimam esse Euripidi formulam notavit Valckenaerius ad Hipp. 715.

1124. ἄθρει pro ὅρα tres MSS. B. D. Fl. et sic Matthiæ.

1125. Hactenus ἐμοὶ omnes: verum ὀργαίνειν est *irritare*; Soph. Œd. T. 334. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, (καὶ γὰρ ἂν πέτρου Φύσιν σύ γ' ὀργήνειας) ἐξερεῖς ποτε; ibi Gloss. εἰς ὀργὴν κινήσειας. Extat verbum in Trach. 552. Correxi ἐμέ.

1127. νῦν Lasc. Vid. ad v. 1096.

1128. ἔσθ' ὅτε, *aliquando*, interprete Musgravio ad Suppl. 1150. ubi nunc legitur, ex emendatione Tyrwhitti, Ἆρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος;

1130. μεθείμην B. D. Fl. Verum μεθιέναι accusativum, μεθίεσθαι genitivum adsciscit, docente Dawesio Misc. Cr. p. 236. Iidem codices pro τὴν habent σοῖς, quod miror probasse Valckenaerium (ad Phœn. 522.) et edidisse Matthiæum.

1131. Hactenus editum est δόμοις. Emendavi δόμους, quod syntaxin flagitare arbitror, consentiente Viro docto Jacobo Tate.

ΗΡ. *εἰς σὰς μὲν οὖν ἔγωγε θήσομαι χέρας.*
ΑΔ. *οὐκ ἂν θίγοιμι· δῶμα δ' εἰσελθεῖν πάρα.*
ΗΡ. *τῇ σῇ πέποιθα χειρὶ δεξιᾷ μόνῃ.*
ΑΔ. *ἄναξ, βιάζει μ' οὐ θέλοντα δρᾶν τάδε.*
ΗΡ. *τόλμα προτείνειν χεῖρα, καὶ θιγεῖν ξένης.*
ΑΔ. *καὶ μὴν προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ.*
ΗΡ. *ἔχεις;* ΑΔ. *ἔχω.* ΗΡ. *ναί, σῶζέ νιν· καὶ τὸν Διὸς*

1136. Omnes editi consentiunt in *θίγειν*, scil. a *θίγω*, quod verbum est nihili. Aliam lectionem exhibet Cod. Fl. *πρότεινε—θίγε*, quam veram esse censet Valckenaerius ad Phœn. 458. et recepit Matthiæus; nec ego repugno; sed vulgatam lectionem, quæ est in edd. et ceteris MSS. nolo temere mutare.

1137. *καὶ δὴ* Flor. probante ibidem Valck. sine causa idonea, ut opinor. Deinde notanda elisio rara apud Atticos in fine dativi singularis. Non assentior Elmsleio ad Heracl. 693. emendanti *Γοργόν' ὡς καράτομον*, subaudito *οὖσαν*. Videas tamen ingeniosam ejus notam in Addendis, ubi alia hujus elisionis exempla corrigere aut expedire tentat: quædam autem loca indubiæ, ut mihi videtur, fidei prætermisit Vir doctissimus. Noster Æol. Fragm. vi. *Ἃ μὴ γάρ ἐστι τῷ πένηθ', ὁ πλούσιος Δίδωσιν.* ut Philemon Fragm. 74. p. 366. ed. Cler. *πρόσεστι δὲ τῷ πένητ' ἀπιστία.* Vid. Bentl. Emend. in Men. p. 131. Æsch. Pers. 855. legebatur *Ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμῷ πειράσομαι*, quod ex conjectura mutatum esse nollem. Equidem in Soph. Œd. Col. 1435. *Σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι Θανόντ'*, dativum esse *Θανόντ'* nullus dubito. Cum Elmsleio facit Lobeckius ad Soph. Aj. 801. aliter tamen censuit Porsonus, harum rerum judex longe peritissimus. Vid. Suppl. Præf. ad Hec. p. xxii. Ceterum recte Valck. explicat locutionem Γ. ὠ. κ. per *facie aversa*, nostra conferens cum loco Phœnissarum (v. 465. ed. Pors.) *Οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα Γόργους, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν. Σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε, Πολύνεικες.*

1138. Omnes edd. Admeto tribuunt *ἐχὼ ναί.* Sed vocula *ναὶ* orationem, ni fallor, inchoare debet. Cum nostra loquendi formula congruit Orest. 147. ΧΟ. *Ἴδ' ἀτρεμαίαν ὡς ὑπώροφον Φέρω βοάν.* ΗΛ. *ναὶ, οὕτω Κάταγε, κάταγε.*

φήσεις ποτ' εἶναι παῖδα γενναῖον ξένον.
βλέψον δ' ἐς αὐτὴν, εἴ τι σῇ δοκεῖ πρέπειν
γυναικί· λύπης δ' εὐτυχῶν μεθίστασο.
ΑΔ. ὦ θεοὶ, τί λέξω; θαῦμ' ἀνέλπιστον τόδε·
γυναῖκα λεύσσω τήνδ' ἐμὴν ἐτητύμως,
ἢ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά;
ΗΡ. οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σήν.
ΑΔ. ὅρα γε, μή τι φάσμα νερτέρων τόδ' ᾖ.
ΗΡ. οὐ ψυχαγωγὸν τόνδ' ἐποιήσω ξένον.
ΑΔ. ἀλλ', ἣν ἔθαπτον, εἰσορῶ δάμαρτ' ἐμήν;
ΗΡ. σάφ' ἴσθ'· ἀπιστεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχῃ.

Deinde edidi de meo *σῶζέ νιν*, licet ceteri habeant *σῶζε νῦν*. In Med. 181. *Ἀλλὰ βᾶσά νιν Δεῦρο πόρευσον οἴκων Ἔξω, φίλα*, habet Lascaris *βᾶσα νῦν*. In Bacch. 32. vulgabatur *Τοιγάρ νῦν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγὼ Μανίαις*, sed ex errore secundæ Hervagianæ; recte enim Ald. Herv. 1. et Brubach. *Τοιγάρ νιν*—. Has voces alibi confusas vidi. *καὶ σῶζε νῦν* Wakef. minus recte. *σῶζέ νυν* Matth.

1140. *σῇ* pro *σοι* ex conjectura Marklandi et Musgravii adoptavimus; nec aliter Gaisfordius. *πρέπω, similis sum*, citatur Viris doctis ex Bacch. 915. *Πρέπεις δὲ Κάδμου θυγατέρων μορφὴν μιᾷ*. Pind. Pyth. ii. 69. *Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ Πρέπεν οὐρανίᾳ Θυγατέρι Κρόνου*.

1142. Hanc scenam comparabit lector cum catastropha pulcherrimæ Shakespearii nostri fabulæ, cui titulus *The Winter's Tale*.

1143. *λεύσσων* Lasc. Ald. Barnesius *λεύσσω* e correctione Duporti; et sic B. Fl.

1144. *ἢ* pro *ἡ* edd. ante Barnes. *ἐμπλήσσει* Ald. et sic vulgo. Correxit Musgr. *ἐκπλήσσει* ex MSS. et Lasc. *ἐμπλήσει* Fragm. Notanda est ellipsis præpositionis *ἐκ* vel *πρός*.

1145. Conjecere Marklandus et Jacobsius *ἀλλ' αὐτὴν ὁρᾷς δάμαρτα σήν*. infeliciter sane. Vide Schaeferum Mel. Crit. p. 77. qui nostrum locum optime illustravit. Usus vocis *τήνδε* hic et in v. 1143. non abludit ab eo quem attigimus supra ad v. 137.

1147. Conjicit Wakefieldius *σὺ ψυχ*. planissime contra sensum. De v. *ψυχαγωγὸς* vid. H. Steph. Thes. Ling. Gr. IV. p. 752. E.

1149. *τύχην* vulgo. *τύχῃ* emen-

ΑΔ. θίγω, προσείπω ζῶσαν ὡς δάμαρτ' ἐμήν;
ΗΡ. πρόσειπ'· ἔχεις γὰρ πᾶν, ὅσονπερ ἤθελες.
ΑΔ. ὦ φιλτάτης γυναικὸς ὄμμα, καὶ δέμας,
ἔχω σ' ἀέλπτως, οὔποτ' ὄψεσθαι δοκῶν;
ΗΡ. ἔχεις· φθόνος δὲ μὴ γένοιτό τις θεῶν.
ΑΔ. ὦ τοῦ μεγίστου Ζηνὸς εὐγενὲς τέκνον,
εὐδαιμονοίης, καί σ' ὁ φιτύσας πατὴρ
σώζοι· σὺ γὰρ δὴ τἄμ' ἀνώρθωσας μόνος.
πῶς τήνδ' ἔπεμψας νέρθεν εἰς φάος τόδε;
ΗΡ. μάχην ξυνάψας νερτέρων τῷ κοιράνῳ.

datio est Reiskii, quam receperunt Wakefield. Wagner. et Matthiæ. recte omnino.

1153. Hic versus vulgo sine interrogatione legitur.

1154. Veteres solebant graves fortunæ vices Deorum invidiæ referre. Vid. Æsch. Pers. 367. οὐ ξυνεὶς δόλον Ἕλληνος ἀνδρὸς, οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον. ibi citat Blomfieldius in Glossario Orest. 963. Φθόνος νιν εἷλε θεόθεν. Suppl. 347. εἰ δὲ μὴ, βίᾳ δορὸς Ἤδη τόδ' ἔσται, κοὐχὶ σὺν φθόνῳ θεῶν. Iph. A. 1097. Μή τις θεῶν φθόνος ἔλθοι. Herod. III. 40. Ἄμασις Πολυκράτει ὧδε λέγει· Ἡδὺ μὲν πυνθάνεσθαι ἄνδρα φίλον καὶ ξεῖνον εὖ πρήσσοντα·— ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσιν, ἐπισταμένῳ τὸ θεῖον, ὡς ἔστι φθονερόν. VII. 46. ὁ δὲ θεὸς, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, φθονερὸς ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται ἐών. Adjici potest Pind. Isthm. VII. 55. ὁ δ' ἀθανάτων Μὴ θρασσέτω φθόνος. Soph. Philoct. 776. Ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον, Μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά. Conferas Valck. ad Herod. p. 216, 59.

1156. φυτεύσας omnes ante Musgravium: redeas ad notata supra v. 305.

1157. Ita Lasc. Musgr. Schaef. cum Codd. tantum E. habet τἀμά γ' ὤρθωσας, quod ab altero depravatum est. Ceteræ editiones sequuntur Aldum legentem σὺ γὰρ τἄμ' ἐξανώρθωσας μόνος. Frequentia sunt ἀνορθοῦν, et ἐπανορθοῦν: ἐξανορθοῦν vero non alibi offendi, et nolim vocabulum unius Aldinæ auctoritate in singulari versu tueri: credo equidem confictum fuisse ad supplendum metrum, quod, intercidente δὴ, hiabat.

1159. Habent Lasc. Ald. δαι-

ΑΔ. ποῦ τόνδε Θανάτῳ φῂς ἀγῶνα συμβαλεῖν;
ΗΡ. τύμβον παρ' αὐτὸν ἐκ λόχου μάρψας χεροῖν.
ΑΔ. τί γάρ ποθ' ἥδ' ἄναυδος ἕστηκεν γυνή;
ΗΡ. οὔπω θέμις σοι τῆσδε προσφωνημάτων
κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις
ἀφαγνίσηται, καὶ τρίτον μόλῃ φάος.
ἀλλ' εἴσαγ' εἴσω τήνδε· καὶ, δίκαιος ὢν,
τολοιπὸν, Ἄδμητ', εὐσέβει περὶ ξένους.
καὶ χαῖρ'· ἐγὼ δὲ τὸν προκείμενον πόνον
Σθενέλου τυράννῳ παιδὶ πορσυνῶ μολών.
ΑΔ. μεῖνον παρ' ἡμῖν, καὶ ξυνέστιος γενοῦ.
ΗΡ. αὖθις τόδ' ἔσται· νῦν δ' ἐπείγεσθαί με δεῖ.

μόνων τῷ κοιράνῳ, et sic vulgo: nec tamen video quo pacto intelligere posset Admetus per hunc titulum designari Θάνατον. Idem prorsus valet δαίμονες et θεοί. Exponit Scholiasta, ἢ τῷ τῶν νεκρῶν κυρίῳ: igitur nihil dubitans emendavi νερτέρων post Jacobsium Animadv. p. 36. et sic Wagner. Matthiæ. Conf. supra v. 859. Ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον φυλάξω. Scripsit Matthiæus τῷ κυρίῳ ex B. D. Fl. et Scholio; sed vulgatum, me quidem judice, longe præstat.

1165. ἀφαγνίζειν non *purificare*, sed *desecrare* vertendum monet Heath. allegans v. 75. Ἱερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν, Ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσῃ τρίχα. ubi de contraria ceremonia dicitur ἁγνίζειν.

1166. Ita Lasc. Ald. Brub. et H. Steph. Mendam typotheticam σήνδε ex Herv. 1. editores non pauci acceperunt. Deinde δίκαιος ὢν interpretatur Marklandus *quemadmodum debes*. Satis frequenter legitur δίκαιός εἰμι ποιεῖν τι. *par est me facere aliquid*, ut Suppl. 186. Ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε, ubi vid. Markl. Heracl. 143. δίκαιοι δ' ἐσμὲν—κυρίους κραίνειν δίκας. 775. οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ Δίκαιός εἰμ' ἐκπεσεῖν μελάθρων. In Hipp. 1302. legendum censeo Ὁ δ', ὥσπερ ἦν δίκαιος, οὐκ ἐφέσπετο Λόγοισιν. Vide Wesselingium ad Herod. IX. 60.

1171. Hunc versum citavi ad

ΑΔ. ἀλλ' εὐτυχοίης, νόστιμον δ' ἔλθοις ὁδόν.
ἀστοῖς δὲ, πάσῃ τ' ἐννέπω τετραρχίᾳ,
χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς ξυμφοραῖσιν ἱστάναι,

Hipp. 896. agens de significatione vocis αὖθις.

1172. Ita Musgravius, recte. Legitur in Lasc. et Ald. νόστιμον δ' ἔλθοις δόμον, quæ cum manifesto vitiosa essent, dedit Barnesius de suo νόστιμος. Exhibent B. D. νόστιμον—πόδα, et ὁδὸν pro varia lectione. Tres istas varietates memoravit Scholiasta; eam, quam prætuli, probavit Canterus, edidere Musgr. Gaisford. et Matthiæ.

1173. Hic quoque depravata erat in edd. ante Musgravium lectio. Habet Lascaris πᾶσιν et τετραρχία. Aldus πᾶσί τ'—τετραρχία, et sic quidem Hervagius in prima; in secunda autem πᾶσί τ' ἐννέπω τετραρχίαις, quod repetitum est in sequentibus. Veram scripturam servant B. D. Fl. et Fragm. Ceterum quæ sequuntur habet Photius, v. τετραρχία. Τεττάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο. ὀνόμα δέ φησιν εἶναι τοῖς τετάρσιν, Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ, ἐπὶ Ἀλεύα τοῦ Πύῤῥου διῃρῆσθαί φησιν εἰς τέτταρας μοίρας τὴν Θετταλίαν. Eadem Suidas et Harpocratio: ex hoc legendum—ἐκαλεῖτο· καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θετταλικοῖς. Grammatici respexere Demosth. Phil. III. p. 117, 26. ed. Reisk. Vid. Alberti. ad Hesych. v. τετράρχαι.

1174. Respexit Poeta veterem popularium suorum consuetudinem: exscribam locum Demosthenis κατὰ Μειδίου, p. 530, 22. ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι τοὺς χοροὺς ὑμεῖς ἅπαντας τούτους καὶ ὕμνους τῷ θεῷ ποιεῖσθε, οὐ μόνον κατὰ τοὺς νόμους τοὺς περὶ τῶν Διονυσίων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς μαντείας, ἐν αἷς ἁπάσαις ἀνῃρημένον εὑρήσετε τῇ πόλει, ὁμοίως ἐκ Δέλφων καὶ ἐκ Δωδώνης, χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισσᾷν ἀγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. Sequitur oraculum, cujus ultima sunt, Μεμνῆσθαι Βάκχοιο, καὶ εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χάριν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισσᾷν βωμοῖσι κάρη στεφάνοις πυκάσαντας. ibidem videas alia hujusmodi, et in Oratione Πρὸς Μακάρτατον, p. 1072. ubi oraculum Delphicum Dorice loquitur: Ἀπόλλωνι Ἀγυιεῖ, Λητοῖ, Ἀρτέμιδι, καὶ τὰς ἀγυιὰς κνισσῆν καὶ κρατῆρας ἱστάμεν καὶ χοροὺς, καὶ στεφανηφορεῖν καττὰ πάτρια θεοῖς Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίαις, κ. τ. λ. Hanc rem spectat Aristophanes Av. 1230. Ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς, Φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, Μηλοσφαγεῖν τε βου-

βωμούς τε κνισσᾷν βουθύτοισι προστροπαῖς.
νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον
τοῦ πρόσθεν· οὐ γὰρ εὐτυχῶν ἀρνήσομαι.

ΧΟ. πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

θύτοις ἐπ' ἐσχάραις, Κνισσᾷν τ' ἀγυιάς. et Eq. 1320. Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνίσσωμεν ἀγυιάς;

1175. Variam lectionem ὁδοὺς vel ὁδὸν pro βωμοὺς memorat Barnesius, e conjectura cujusdam, ut opinor: vid. not. præced. Propendeo in Blomfieldii mei sententiam scribentis κνίσα et κνισᾷν pro vulgatis κνίσσα et κνισσᾷν: vid. ad Æsch. Prom. 505. Illam certe scripturam tuentur Grammatici. Vid. Albert. ad Hesych. v. κνίσα· ἀτμὸς, καπνὸς τῶν θυσιῶν. Deinde προτροπαῖς mendose Aldus et sequentes ante Barnesium. προστροπαῖς, quod correxerat Canterus, habent Fl. P. Lasc.

1177. Hanc constructionem habet ἀρνεῖσθαι in Orest. 1597. Ἀρνεῖ κατακτὰς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε;

1178. Iisdem anapæsticis clauduntur quatuor aliæ Euripidis fabulæ, Medea, Andromacha, Bacchæ, et Helena, excepto quod in Medea, vice hujus versiculi alius legitur, Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ.

1179. Hanc v. cum duobus sequentibus habet Stobæus Exc. p. 765. Grot.

1181. εὗρεν edd. plurimæ post Herv. 2. Confer Iph. T. 895.

ΤΕΛΟΣ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

EURIPIDIS ALCESTIS

Georgio Buchanano Interprete.

APOLLO.

O tecta chara regis Admeti, in quibus
Convictor esse pertuli servis Deus.
Huc me coëgit, filium Æsculapium
Flammis trisulcis quum peremit, Jupiter:
Ego, impotenti sævus ira, fulminis
Fabros Cyclopas perimo; pœnas ut darem,
Mortalis esse me viri servum pater
Voluit: profectus igitur huc, pecus hospitis
Pavi, domumque præstiti incolumem hactenus,
Ut sancta sancto quæ Pheretis filio
Pareret: ipsum liberavi e faucibus
Leti imminentis, præoccupans Parcas dolo:
Namque annuerunt mihi deæ, ut subducerem
Admetum ab Orco, et funus in præsentia
Aliud loco ejus Manibus supponerem.
Quumque ambiisset ille amicos, omnium
Expertus animos, patris, ac matris senis
Quæ peperit ipsum, nemo præter conjugem
Inventus unam est, sponte quæ prior mori
Voluit, nec alma luce postea frui.
Ea bajulatur nunc manus inter domi,
Frigente sensim corpore; hæc etenim dies
Decreta fato est, morte vitam ut exuat.
Sed funus hic ne polluat me, desero
Charos penates. Mortuorum sed prope
Thanatos sacerdos advenit, sub Tartara
Rapturus illam: tempori vero huc adest,
Hunc præstitutum mortis observans diem.

THANATOS.

Ha, ha, ha, ha.
Quid tibi tandem hic, Phœbe, negotî?
Quid oberras hæc limina propter?
Iterum injurius es diis Stygiis,
Quorum aboles ac tollis honores.
Non sat erat tibi, morti Admeti
Injecisse moram, arte dolosa
Circumventis Parcis? Iterum
Arcitenentem cur modo dextram
Armatus ades, Peliæ observans
Natam, quæ pro conjuge charo est
Pollicita mori?

Ap. Bono animo es: æquum jusque fasque poscimus.
Th. Quorsum igitur arcu, justa si petis, est opus?
Ap. Hæc arma semper ferre consuetum est mihi.
Th. Opemque ferre præter æquum his ædibus?
Ap. Hominis amici mihi dolori est calamitas.
Th. Etiam hoc secundo fraudor abs te funere?
Ap. Atqui nec illud abstuli invito tibi.
Th. Cur vivit ergo, nec apud inferos agit?
Ap. Sponsæ redemptus morte, quam tu nunc petis.
Th. Et quam silentes mortuam ad Manes agam.
Ap. Perge, aufer: etenim nescio an persuasero.
Th. Mî? munus ipsum cujus est occidere.
Ap. Minime; morantes morte sed tollere senes.
Th. Quo verba spectent et voluntas tua, scio.
Ap. Alcestidi ergo non licet senio frui.
Th. Non licet: honores, Phœbe, nos etiam juvant.
Ap. Nil præter animam poteris unam tollere.
Th. Ex morte juvenum majus accedet decus.
Ap. At vetula moriens ditius tumulabitur.
Th. Lex hæc rem habentes, Phœbe, solos respicit.
Ap. Quid? tu sophistes, insciis nobis, eras.

TH. Res ampla quibus est, redimerent mortis moras.
AP. Non ergo visum est tibi facere gratum hic mihi?
TH. Minime: ipse morum non meorum ignarus es.
AP. Quos nec deorum nec hominum ullus diligit.
TH. Haud cuncta poteris præter æquum consequi.
AP. At reprimetur ista sæva immanitas,
Quamlibet acerba; talis accedet domum
Pheretis hospes, imperante Eurystheo
Thrace ab nivosa quadrijugos abducere.
Acceptus hospes ille in Admeti domum
Vi tollet istam fœminam tibi; neque
Hanc a me inibis gratiam, et, quum ingratiis
Eadem peregeris, odio esse haud desines.
TH. Ut multa dicas, nil tamen profeceris.
Hæc mulier Orci pallidam viset domum;
Properoque ad ipsam, ut ense delibem comam:
Damnatus ille Manibus deis erit,
Cuicunque ferrum hoc verticem libaverit.

CHORUS.

Quæ pro foribus taciturna quies?
Cur conticuit domus Admeti?
SEM. Nullus adest qui narret amicus,
An lugenda est filia Peliæ
Alcestis ceu mortua, an aura
Fruitur supera, quæ optima longe
Mihique et cunctis fœmina visa est
In conjugem fuisse?
SEM. Auditne quisquam lacrymarum aut planctuum
Sonum per ædes, flentium aut suspiria?
SEM. Minime. Sed neque famulûm quisquam
Ad vestibulum est. Utinam, O Pœan,
Auxiliator in hac clade adsis,
Atque salutifer aspiciare.
SEM. Nec tacita domus defuncta esset

Domina: nec clam condita tumulo est.
SEM. Unde? haud video quid te recreet.
SEM. Tamne probam clam populo Admetus
Conjugem humasset funere vili?
SEM. Nec ante portas conspicor
Fontanæ aquæ lavacra, ceu
Ad mortuorum januas
Assuevit: aut propter fores
Abscissa coma est posita, in luctu
Quæ funereo cæditur, usquam,
Neque virgineum perstrepit agmen.
SEM. Atqui hæc fuerat præscripta dies,
Qua tenebrosum viseret Orcum.
SEM. Quorsum hæc memoras?
SEM. Pupugisti cor, pupugisti animum.
CH. Quum bonos Parcæ rapiunt severæ,
Qui bonus vixit teneris ab annis,
Jure eos luget. Neque enim Chimæræ
Arva si remis adeas, vel æstu
Semper arentes Garamantum arenas,
Templaque Ammonis, miseræ prece umbras
Faucibus tetri rapies ab Orci.
Mors gradu tristis properat citato;
Nec focos juxta video deorum
Quem sacerdotum precibus fatigem.
Si modo argutis oculis decorus
Filius Phœbi hac frueretur aura,
Illa, desertis Stygiis tenebris
Noctis et portis, Acheronte ab ipso
Viva rediret.
Namque defunctos revocabat Orco,
Antequam telo trifido timendus
Jupiter sævos jaculatus ignes,
Perculit illum.
Nulla spes vitæ reliqua est: peregit

Cuncta rex; omnes pecudum cruentis
Stragibus divûm cumulantur aræ,
Nec mali est usquam fuga certa certi.
Sed uda lacrymis quæpiam egreditur domo
Ancilla. Miserum me, quid afferet novi?
Veniam meretur luctus hic, si quicquam heris
Accidit acerbum: scire at illud gestio,
Vita fruatur mulier, an jam perierit.

ANCILLA.

Vivam vocare, et mortuam pariter licet.
CH. Quî poterit idem vivus esse et mortuus?
AN. Vix ducit ægra spiritum ad thalami fores.
CH. Uxore quali qualis orbabere miser?
AN. Jam conjuge orbus dominus istud sentiet.
CH. Nec spes salutis ulla restat amplius?
AN. Fati prementis instat illi terminus.
CH. Ergo apparantur justa rite funeri?
AN. Mundus paratus est, quem humo condat simul.
CH. Præstante sese conjuge orbatum sciat,
Sub orbe cœli nulla qua melior fuit.
AN. Quidni? quis aliter sentiat? quî fœmina
Potuisset ulla facere gloriosius,
Suumque amorem prodere manifestius
Erga maritum, quam suam si impenderit
Vitam illi? at ista cuncta novit civitas;
At obstupesces, si modo audies domi
Quæ perpetrarit. Destinatum quum diem
Adesse sensit, lauta vivo flumine
Corpus decorum, cedrino ex armario
Effert amictum: compta deinde splendide
Mundo superbo, constitit domesticam
Vestam ante, tales ora solvens in preces:
" O dea, ego tristes abeo ad umbrarum domos:

Tibi advoluta te precor novissimum,
Orbos tuere liberos; huic conjugem
Charam, maritum filiæ da splendidum:
Nec, velut acerbo rapta mater funere est,
Præcipitet illos Parca præcox; sed sua in
Patria beati transigant, ac suaviter
Jucunda vitæ spatia."— Cunctas regiæ
Accessit aras, supplicavit, singulas
Festa corona myrteæ cinxit comæ:
Nec ora fletu madida, nec suspirio
Indice doloris, vis nec instantis mali
Vultus decori pristinum carpsit decus.
At conjugalem ut attigit thalamum, ac torum,
Lacrymis profusis solvit ora talibus:
"O lecte, ubi mihi, morte quem redimo mea,
Solvit pudorem virginalem vir, vale.
Nec te quidem odi, me tametsi extinxeris;
Nam, dum recuso conjugem et te prodere,
Morior: at alia te tenebit fœmina
Non castior, fortasse fortunatior."—
Tum devoluta exosculatur lectulum,
Totumque inundat lacrymarum flumine.
Ubi tandem abunde fletuum profuderat,
Revoluta strato ex ædibus se proripit;
Ac sæpe, thalamo egressa, rediit denuo,
Supraque lectum denuo incubuit. Peplos
Flebant tenentes liberi: illa amplexibus
Modo hunc, modo illam comprimebat, scilicet
Moritura jamjam. Flebili tota domo,
Famuli tumultu fata lugebant heræ:
At illa dextram singulis dedit, neque
Quisquam inter omnes adeo contemptus fuit,
Quem affata non sit mutuis sermonibus.
Atque ista turbant nunc domum Admeti mala,
Quæ morte poterat fugere; mortem dum fugit,

Nunc sempiternum sibi dolorem accersiit.
CH. His ingemiscit igitur Admetus malis,
Quem fata nupta dividunt ab optima.
AN. Luget profecto, conjugem charam tenens
Ulnis, rogansque morte ne se deserat,
Absurda poscens, quæque fieri non queant.
Tabescit illa, et languidum manus onus
Projecta inertis, debilem etsi spiritum
Vix fessa ducat, intueri solem avet,
Almæque lucis ultimo aspectu frui,
Visura nunquam splendidum posthac jubar.
Sed abeo, teque adesse nuntiavero.
Nec semper omnes regibus cives favent,
Nec rebus adsunt turbidis alacriter:
At tu vetustus amicus es meis heris.
CH. O dii, quæ fuga superest cladis?
Quæ fuga sortis, quæ imminet aulæ?
Exitne aliquis? laceremme comam?
Pullone tegam corpus amictu?
AN. Certa res est, certa, amici:
Sed precemur numina;
Nam potestas est deorum,
Visque longe maxima.
O Apollo sancte, cladis
Exitum hujus inveni:
Affer, affer remedium nunc,
Ut prius commentus es.
Nunc ades salutifer:
Pelle fatum lugubre.
Ditis implacabilis
Pectus atrox mitiga.
CH. Heu, heu. Væ, væ.
O nate, nate Pheretis: Admete O miser,
Qua clade premeris orbus ista conjuge?
Pateris ferro rem fugiendam,

Et graviori clade piandam,
Quam si laquei de trabe celsa
Tereti nectas vincula collo.
Non enim charam modo, at
Conjugem charissimam
Hac morientem luce videbis.
Sed jam maritus ipse progreditur domo.
Pherea tellus, ingemisce, illacryma.
Optima longe fœmina, morbo
Contabescens Ditis ad umbras
Sub cava rapitur viscera terræ.
Nunquam thalamos plus lætitiæ,
Quam tristitiæ ferre fatebor:
Partim id veteris casibus ævi
Doctus, partim hac clade recenti
Regis, quem longe optima conjux
Morte relinquens, non sinet unquam
Dehinc vitalem vivere vitam.

ALCESTIS.

O sol, luxque diurna,
Cœlestesque rotatæ
Celeri turbine nubes.

ADMETIS.

Me teque miseros aspicit duos, tua
Nil promerentes morte dignum cœlitus.
AL. O tellus, O atria, thalami
O geniales patriæ Iolci.
AD. Sustolle teipsam, O misera, neu me deseras.
Sed flecte precibus omnium dominos deos.
AL. Biscalmam video, video ratem;
Atque umbrarum portitor hærens
Conto accersit me propere Charon.
"Age festina. Quæ causa moræ?

Præsto cetera cuncta: moraris
Nos sola: gradu celeri propera."—
AD. Heu! navigationem acerbam istam mihi
Memoras: malorum quanta nos moles premit!
AL. Eripit, eripit quidam tibi me
(Nonne vides?) ad tecta silentum.
Fronte sub nigra lumina Pluto in-
tentat celer huc. Quid facis? aufer.
Quod miserabilis iter insisto?
AD. Acerbum amicis, ac mihi, atque liberis,
Queis luctus hic est proprius, miserrimum.
AL. Jam dimittite, dimittite me.
Genua labant: jam deponite me.
Oculos densæ condunt tenebræ.
Pueri, O pueri, jam vestra parens
Nulla est, nulla est jam vestra parens.
Valete, nati, et lumen almum cernite.
AD. Hei mihi: tristis vox ferit aures,
Ac morte mihi durior omni.
Ne me desere, ne per superos:
Tolera; nam, te lumine cassa,
Vivere acerbum est: pendet ab una
Te mea mors, ac vita: ita nobis
Tui amor penitus fixus inhæret.
AL. Admete, cernis quo in loco res sint meæ:
Quæ sentit animus, ante mortem proloqui
Volo. Salutem prætuli meæ tuam,
Per fata lucem quum liceret cernere:
Morior, fuisset quum integrum haud pro te mori,
Sed mihi maritum, quem luberet Thessalûm
Eligere, sedes et beatas regio
Incolere luxu: abs te revulsa vivere
Renui, orphanis cum liberis. Vitæ meæ
Minime peperci, ætate quamvis integra:
Quum qui genuerat te pater, quæque peperit

Te prodidisset mater, auras linquere
Quibus decorum jam per ætatem foret,
Et gloriosa morte vitam filio
Suo redimere, quippe quibus unicus eras,
Nec spem relictam procreandi liberos
Te functo haberent: viveremus tu, ac ego,
Nec tu doleres solitudinem tori
Vidui, nec orbos educares liberos.
Sed hæc, deorum quando quispiam gradu
Hoc ire voluit, sic eant. At gratiam
Hanc tu referto, quam peto, haud meritis parem:
(Nam par rependi pretium animæ nullum potest)
Sed quam ipse justam dixeris: quum diligas
Æque atque ego istos (si sapis) pueros, meæ
Domini face isti sint domus; nec liberis
Induc novercam fœminam, minus probam
Parente, natis quæ manum impingat meis
Tuisque, livor tristis ubi stimulos ciet.
Utique cave istud faxis oro: prioribus
Inimica natis quum noverca inducitur,
Nihilo cruenta vipera est clementior.
In patre magnum filius præsidium habet,
Sermone cum quo mutuo possit frui:
Tu, nata, vero quomodo educaberis
In virginali ætate honeste? quam tuo
Nuptam parenti sors dabit, quæ nec nota
Te fœdet ulla, nec tuas ipso in aditu
Florentis ævi nuptias contaminet?
Neque elocabit mater unquam te, neque in
Dolore partus assidens solabitur,
Ubi nil parentis charitate est suavius.
Mori necesse est me: timori nec malum
Cras istud, aut in tertium est mensis diem;
Jamjam inter umbras luce cassas censeor.
Valete, læti vivite: at tu, vir, potes

Te gloriari conjugem nactum optimam,
Et vos, parentis optimæ vos filios.
CH. Bono animo es: hujus polliceri hoc nomine
Ego nil verebor, mente ni prorsus caret.
AD. Ne metue; fient ista, fient: nam mea
Viva ut fuisti sola, sola mortua
Dicere conjux; nec tuo ulla me loco
Suum vocabit sponsa Thessalis virum,
Quamvis superbos generis enumeret avos,
Formæ decore quamlibet præfulgeat.
Sat liberorum est: liceat istis modo frui
Deos precamur, quando te frui haud licet.
Nec finietur luctus hic spatio annuo,
Sed omne in ævum, quod supererit dehinc mihi,
Lugebo. Matrem, quæ peperit, odio, ac patrem
Habebo, amici quando verbo non re erant.
Tibi ego salutem debeo, quæ pro mea
Anima dedisti quod homini est charissimum.
Non jure, tali quando privor conjuge,
Dura inter ævum transigam suspiria?
Nec cœtus, aut æqualium convivia
Post me juvabunt; nec coronæ floreæ,
Cantusve dulces; nostra nec citharam manus
Dehinc tanget unquam, nec Libyssæ ad tibiæ
Sonos canoros animus oblectabitur:
Nam cuncta vitæ tu abstulisti gaudia.
Quin et periti dextera artificis tua
In lecto imago ficta collocabitur:
Amplectar illam manibus, illi procidens
Tuum vocabo nomen, ulnis conjugem
Charam tenere, non tenens, fingam tamen:
Est ea voluptas frigida; at molestiam
Animi levabit; umbra me per somnia
Utinam reversa oblectet: etiam lurida
Sub nocte amicos suave vultus cernere,

Quocunque sese in tempore offerent. Mihi
Si lingua adesset Orphei, et blandum melos
Furvæ canendo pectus ut Proserpinæ,
Duri vel Orci flecterem, ac reducerem
Te, promptus irem: centiceps nec me canis,
Nec qui silentes portitor manes vehit,
Prohiberet, almum viva per me denuo
Donec videres lumen. Illic mortua
Nunc præstolare, donec illuc mortuum
Me fata mittent, ac domum ambobus para,
Una ut habitemus: nam sepulcro corpora
Uno imperabo collocari, et conseri
Lateri latus te propter extensum meum:
Nec ipsa mors me poterit abs te avellere,
Quæ sola nobis usque fida inventa sis.

CH. Mœrore digna est: itaque luctus particeps
Hujus ero, amicum velut amico convenit.

AL. Ipsi hæc loquentem, filii, audistis patrem:
Nullam deinceps spondet aliam conjugem
Sibi fore, nec me luce cassam negliget.

AD. Nunc assevero id, atque perfectum dabo.

AL. Cape pignus horum de mea pueros manu.

AD. Accipio charum pignus e chara manu.

AL. His tu puellis mater esto meo loco.

AD. Te morte rapta, cogit id necessitas.

AL. Intereo, nati, par fuit quum vivere.

AD. Quænam futura est vita mihi superstiti?

AL. Te mitigabit temporis longinquitas:
Qui periit autem, in posterum jam fit nihil.

AD. Duc, duc me ad Orcum, per deos, tecum simul.

AL. In morte nostra sat superque cladis est.

AD. Sors sæva, quali viduor abs te conjuge?

AL. At at tenebræ jamjam oboriuntur oculis.

AD. Perii profecto, si modo abs te deseror.

AL. Nil me putaris jam, velut nusquam forem.

Ad. Attolle vultus, liberos neu deseras.
Al. Non sponte certe, sed valete, liberi.
Ad. Oculos ad illos tolle, tolle et aspice.
Al. Sum nulla posthac. Ad. Quid agis? ita me deseris?
Al. Valeto. Ad. Miseris heu pereo miser modis.
Ch. Periit, nec usquam est uxor Admeti amplius.

EUMELUS.

Hei mihi misero! periit mater.
O pater, adiit manes: neque jam
Dulci fruitur lumine solis.
Me deseruit, me orbum infelix.
Languidulos cerne oculos, rigidas
Cerne manus. O genitrix, audi,
Audi, genitrix, ego te appello,
Tua proclivis ad oscula pullus.
Ad. Nil audientem, nil videntem affare: ego,
Vosque ambo sæva clade percussi sumus.
Eu. Puer, O genitor, matre orbatus,
Solus deseror. O me miseris
Pressum ærumnis, teque sororem,
Quam premit eadem sors. O genitor,
Infrugiferos, infrugiferos
Thalamos nactus es: haud tetigisti
Hac cum conjuge claustra senectæ:
Prius erepta est: te pereunte,
Genitrix, pariter domus eversa est
Ch. Admete, clades has necesse est perpeti:
Nec primus es, nec ultimus mortalium
Uxore viduatus proba. Atque id cogita,
Nos universos esse morti obnoxios.
Ad. Scio; nec ista me repente perculit
Ærumna: pridem præscius malo premor.
Sed efferendæ funus huic parabitur.

Adeste, et alternante planctu lugubri
Date justa. Diti dicite implacabili
Pæana. Sceptris Thessalûm quisquis meis
Paret, mulieris hujus ergo publice
Lugere jubeo rasili tonsos coma,
Pulloque amictu: quadrijugosque jungite
Currus; superbam sonipedum e collo jubam
Tondete ferro: tibiæ nusquam sonus
Strepat per urbem, vel suäviloquæ lyræ,
Bis luna senos donec orbes impleat.
Nam neque cadaver hoc sepeliam charius
Ullum, nec in me paribus officiis; neque
Honoribus eam prosequi dignis queam,
Quæ me redemit sola morte vicaria.

CH. O Peliæ mihi nata, vale,
Quæ Orci habitas sine sole domos.
At sciat arbiter hoc Stygius
Nigricomans deus, atque senex
Portitor, exanimem populum
Qui vehit, et subiget, residens
Puppe, ratem celerem, mulier
Optima longe Acherontis aquas,
Optima fœmina transvehitur
Rate biscalma.
Pieridum tu carmen alumnis
Decantabere diu: montigena
Te testudine septem nervis
Resonante canent, ac sine cithara
Memores repetent carmine laudes,
Quum redeuntis circulus anni
Mensem Spartæ Carneium iterat,
Lunaque pernox vere benigno
Pleno pernitet orbe decora.
Inque beatis divitis agri
Decantabere semper Athenis.

Tales mors tua sufficit hymnos
Vatibus. O revocare liceret
Si te superas rursus ad auras
E tenebrosis sedibus Orci,
E Cocyti fluctibus, alno
E fluminea, quæ vehit umbras.
Tu, fœminei gloria sexus,
Sola reperta es, conjugis Orco
Quæ mutata anima animam eriperes.
Terra levis tibi sit super ossa.
Quod si tedis vir tuus aliis
Captus erit, mihi jure invisus,
Natisque tuis deget: quando
Nec tua mater, nec qui genuit
Te senior pater, abdere vellent
Pro nato sua corpora terra,
Nec servarint, etsi seris
Candida sparsi tempora canis;
At tu primo in flore juventæ,
Juvenis redimens fata mariti,
Deseris auras. O mihi talem
Vitæ sociam, dii, date sponsam,
Quæ jucundum transigat ævum
Mecum: at vitæ cognita paucis
Est mortalibus ista voluptas.

HERCULES.

Cives, Pheræam qui colitis urbem, an domi est
Admetus? CH. Intus est Pheretis filius.
At quæ te ad urbem causa adegit Thessalam,
Hospes Pheræas advenires ut domos?
HE. Obeo laborem Eurystheo Tirynthio.
CH. Quo tendis? error quis vagabundum trahit?
HE. Diomedis ut Thracis quadrigas huc agam.
CH. Quî poteris? hospes an vetus forsan tibi est?

He. Minime: nec unquam Bistonum attigi solum.
Ch. Potiare ut illis, ferro oportet cernere.
He. Sed nec labores refugere, ut velim, licet.
Ch. Cæso redibis rege, vel cæsus cades.
He. Discrimen istud non adeo nunc primitus.
Ch. Quid promovebis, dominum ubi deviceris!
He. Captos tyranno tradam equos Tirynthio.
Ch. Frænare captos alter haud facilis labor.
He. An forte flammas evomunt e naribus?
Ch. Avidis virorum membra laniant dentibus.
He. Memoras ferarum, non equorum, pabulum.
Ch. Præsepe tabo sordidum intuebere.
He. Quo patre jactat educator se editum?
Ch. Marte: et opulentam frenat armis Thraciam.
He. Fatis laborem debitum agnosco meis,
Per aspera semper quæ petunt sublimia.
Cum Marte natis optimum fuerat manum
Non contulisse, primitus Lycaone,
Ac deinde Cygno: tertius porro hic mihi
Cum domino equisque exhauriendus est labor.
Mortalium sed nullus intuebitur
Hostis paventem dexteram Alcmena satum.
Ch. Atqui ipse dominus hujus Admetus soli
Huc tecta linquens dirigit recta gradum.
Ad. Jove nate, salve, Persei clarum genus.
He. Admete, salve, rector inclyte Thessalûm.
Ad. Utinam. Benevolum te mihi certo scio.
He. Tonsura vero quid sibi hæc vult lugubris?
Ad. Hodie cadaver efferendum est hinc mihi.
He. Avertat istud sors malum a natis tuis.
Ad. Vivunt creati liberi de me domi.
He. Maturus annis forte genitor occidit?
Ad. Et ille superat, atque mater, Hercules.
He. An igitur uxor periit Alcestis tua?
Ad. De uxore nobis sermo sese offert duplex.

HE. Fatone functam dicis, an superat adhuc?
AD. Obiit, nec obiit: meque luctu conficit.
HE. Perplexus es; juxta atque pridem intelligo.
AD. Fatine nôsti quæ premat necessitas?
HE. Pollicita mortem nempe pro te occumbere.
AD. Si pepigit istud, quomodo hanc vivam putas?
HE. Lugendo clades interim ne præveni.
AD. Cui mors propinqua est, jam perisse illum puto;
Qui periit autem, jure nusquam dixeris.
HE. Non esse et esse discrepant longissime.
AD. Sic tibi videtur, Hercules, aliter mihi.
HE. Quid ergo luges? quisnam amicorum occidit?
AD. Mulier. Mulieris mentio facta est modo.
HE. Aliena, vobis an propinqua sanguine?
AD. Aliena, quamvis juncta necessitudine.
HE. Quinam ergo vitam finiit domi tuæ?
AD. Hic educata est, orba patre mortuo.
HE. Utinam dolore comperissem liberum.
AD. Expecto quorsum tendat ista oratio.
HE. Alterius hospes hospitis domum petam.
AD. Bona verba: facinus istud avertat Deus.
HE. Ingrata lugenti hospitis præsentia est.
AD. Ingredere tu ædes: mortui sint mortui.
HE. Hospiti epulari turpe funesta in domo.
AD. Ducam seorsum te hospitum ad cœnacula.
HE. Sine abire; inibis gratiam a me maximam.
AD. Minime; nec alios hospes accedes Lares.
Heus tu, præito, reclude posticum ædium:
Jube atrienses apparare largiter
Hospitibus epulas. Limen autem claudite,
Quod medium ab aula separat cœnacula.
Non est decorum luctus ut convivio
Obstrepat, et aures hospitum offendat dolor.
CH. Admete, quid agis? tanta quum te calamitas
Premat, recipies hospites? ita desipis?

Ad. Atqui domo illum si expulissem et mœnibus
Hospitii egentem, an id probares? neutiquam.
Minus hospitalis, non minus miser forem.
Ad calamitates illud etiam accederet,
Ut hospitum hostis mea vocaretur domus.
Nunc hospitem illum habebo rursus optimum,
Siticulosum quando ad Argos venero.
Ch. Cur ergo, amicus siquidem is est, uti tu ais,
Hunc esse passus nescium ærumnæ es tuæ?
Ad. Siquidem ille nostrum scisset infortunium,
Nunquam subisset atrium domus meæ.
At facere stulte me ille forsan rebitur,
Nec hæc probabit: mea sed aula haud hospites
Huc ventitantes scit repellere turpiter.
Ch. O viri hospita liberi
Semper atria, quæ incola
Se dignatus Apollo
Est Phœbus citharæ sciens.
Nec deum puduit domus
Hujus lanigeros greges
Curvis pascere vallibus:
Et per prata virentia
Pastoralia carmina
Blanda pangere fistula.
Quin et versicolorum
Lyncum turba, suävibus
Emollita modis, gregi
Junxit intrepido latus:
Armentumque leonum
Venit fulvicomantum
Ex Othry nemoroso.
Ad tuæ strepitum lyræ
Applausit maculosus
Pictorum hinnuleûm chorus,
Pernici pede deserens

Abietum alticomum nemus,
Docto carmine concitus.
Ergo tu pecoris domum
Fertilissimam colis,
Limpidum propter lacum
Bœbiæ, arvi et jugera;
Et patentibus soli
Terminos convallibus,
Qua jubar solis cadens
Nube currus induit,
Ad Molossos pertinet;
Et freta Ægei maris,
Æstuosa et littora
Celsum ad usque Pelion.
Nunc apertis ædibus,
Humidis fletu genis,
Hospitem recipit tamen,
Conjugis modo mortuæ
Flens adhuc funus recens;
Nam pudori pronus est
Candor ingenuus, neque
Ulla pars sapientiæ
Abest, quum probitas adest.
Et mentem bona spes habet,
Successura homini pio
Omnia recte.

AD. Cives Pheræi, qui hic adestis sedulo,
Famuli cadaver rite compositum ad rogum
Sublime portant, ac sepulcri ad aggerem.
At vos supremam prodeuntem jam viam
De more defunctam ultimum alloquamini.

CH. Atqui senili cerno genitorem gradu
Huc se ferentem, conjugi et mundum tuæ
Portare famulos, Manibus donaria.

PHERES.

Mœroris adsum particeps, fili, tui.
Proba et pudica sane es orbus conjuge:
Sed ista, quamvis dura perpessu, tamen
Feras necesse est. Accipe hunc mundum, ac humi
Una reconde. Honore corpus prosequi
Illius æquum est, quæ prior pro te mori
Sustinuit: ac ne sobolis orbus degerem
Tristem senectam, et luctuosam te sine,
Perfecit una: ceterisque fœminis,
Tam illustre facinus ausa, peperit gloriam.
O sospitatrix filii, quæ mortuos
Nos suscitasti, jam vale: ac Manes tibi
Placidos bonosque sub Acheronte imo precor.
Tales hominibus utiles tedas reor,
Aut vincla nunquam nôsse conjugalia.

Ad. Nec has rogatu nostro ad inferias ades,
Præsens amicûm nec mihi in numero es, neque
Hunc induetur illa mundum, aut indiga
Rerum tuarum sepelietur. Tum æquius
Dolere fuerat, fata quum me tollerent.
An qui stetisti tum eminus, quique alteram
Senex puellam siveris pro te mori,
Illacrymabis funeri huic? Nec mihi pater
Verus fuisti, nec peperit ea me parens,
Falso parentem quæ meam se dictitat;
Sed stirpe servili editum in lucem tua
Me admovit uxor uberi furtim suo.
Et tu quis esses prodidit periculum:
Nam nec patrem te existimo vere meum:
Aut si es, pavore nemo te mortalium
Superat inerti, qui, supremo in limine
Vitæ, senecta languidus, nec volueris,
Nec fueris ausus emori pro filio:

Sed has mulierem hanc exteram in se sumere
Partes tulistis, quam genitricem et patrem
Solam vocare jure possum æquissimo.
At te facinoris tam decori gloria
Ingens manebat, filium superstitem
Si morte genitor liberavisses tua,
Quum posset ævi reliquus haud longus tibi
Restare cursus. Quod supererat temporis,
Mecum ista vivo viva consenesceret,
Tedis nec orbus macerarer luctibus.
At tu, beata vita quicquid parturit
Fructus, tulisti; sceptra qui florentibus
Tenueris annis, meque regni filium
Hæredem habueris, orbus ut ne liberis
Vacuam alienis dissipandam linqueres
Domum. Nec illud dixeris, te a filio
Prodi, senectam quod tuam contempserit,
Ut qui reveritus semper unus maxime
Te sim: rependis gratiam hanc contra mihi
Cum matre genitor. Sed nec alios liberos
Dehinc gignere potes, qui senectutem tuam
Alant et ornent: neque enim humabere hac manu:
Etenim, quod ad te pertinet, sum mortuus
Jamdudum: at alium si salutis vindicem
Sum nactus, atque intueor ejus munere
Hoc lumen almum, me illius natum puto,
Vicesque senii huic educandi debeo.
Vane profecto postulant senes mori,
Et de senecta longiore expostulant:
Si mors propinquet, nemo jam cupit mori,
Nemo senectam queritur amplius gravem.

CH. Absque his malorum jam sat est: quiescite:
Nec tu paternam, nate, bilem exaspera.

PH. O nate, probris quem lacessis arrogans?
Venaliumne de grege, aut Lydum, aut Phryga?

An Thessalum me Thessalo nescis patre,
Planeque stirpe generis ingenui satum?
Nimis insolenter contumeliosus es,
Et verba juvenis in patrem petulantia
Jactas: at istic haud procax gratis eris.
Dominus familiæ te edidi ut fores meæ:
Deinde educavi, non prior ut extinguerer:
Nec hanc habemus traditam a majoribus
Legem, ut parentes morte servent liberos;
Nec Grajus hic mos. Sive felix, seu miser,
Tibi natus uni es. Cuncta ego officia patris
Tibi cumulate præstiti; late imperas
Populis, et agri fusa late jugera,
Quæ mihi reliquit genitor, hæc linquam tibi.
Qua fraudo te in re? quamve facio injuriam?
Ne morere pro alio, nec ego pro te. Cernere
Tibi dulce lucem est; dulce patri itidem puta.
Nam reputo mecum, quot manendum secula
Sit inter umbras, quam brevibus angustiis
Sint clausa vitæ spatia, sed blandula tamen.
At tu recusas impudenter emori,
Ultraque fato destinatum terminum
Uxore cæsa vivis: ac redarguis
Dein me pavoris, fœmina, timidissime,
Inferior ipse, quæ tuam, juvenis, vicem,
Formose, functa periit. At enim callide
Rationem inisti, qua perenne viveres,
Si ut quamque nactus conjugem sis, ne mori
Pro te recuset, persuadere potueris.
Dein ipse timidus impetis convitiis,
Qui facere renuant hæc, amicos. Heus tace,
Tecumque reputa, vita ceu dulcis tibi est,
Dulcem esse cunctis. Si ingeras opprobria,
Haud falsa rursum et plura forsan audies.
CH. Jam fit malorum superiorum accessio:

Senex, omitte exasperare filium.
AD. Ceu me locuto, cuncta prome. Veritas
Si audita te urit, abstinendum injuria.
PH. Pro te fuisset gravius erratum mori.
AD. Nil ergo refert, juvenis obeat an senex?
PH. Una anima oportet, non duabus vivere.
AD. Quin vive, secla donec ante eas Jovis.
PH. Sic immerentes hem parentes devoves?
AD. Te nempe vitæ longioris amor tenet.
PH. At pro te, opinor, hoc cadaver efferunt.
AD. Quod te pavoris arguit, timidissime.
PH. Pro me perisse hanc haud, opinor, dixeris.
AD. Utinam aliquando tibi opus opera sit mea.
PH. Sæpe esto conjux, efferas ut plurimas.
AD. Tibi hoc pudendum, qui recusaris mori.
PH. Suäve lumen hoc, suäve cernere.
AD. Ignavus animi es, nec viri quicquam tenes.
PH. Non funus effers lætus ac ridens senis.
AD. Utcunque moriere, moriere inglorius.
PH. Audire male post fata non curæ est mihi.
AD. Ohe, senectus plena ut impudentiæ est!
PH. Haud impudens hæc, illa sed stolida fuit.
AD. Abi, atque humare me cadaver hoc sine.
PH. Abeo: ipse humabis, quippe qui ipse occideris.
At tu propinquis conjugis pœnas dabis.
Posthac Acastum nemo censebit virum,
Germanæ inultam si ferat tacitus necem.
AD. Nunc apage tuque et uxor, orbi liberûm,
Vivente nato: digni ut estis, carpite
Miseram senectam; nec eadem mecum domus
Vos capiet. Ite. Patrium præconio
Siquidem liceret tibi larem interdicere,
Nihil moratus hunc tibi interdicerem.
At nos (ferendum quippe præsens est malum)
Eamus ignem mortuæ supponere.

Ch. Fortibus O miserabilis ausis,
O generosa, atque optima longe,
Salve. Sit tibi bonus ac placidus
Atlantiades, Plutoque facilis
Te suscipiat; si qua bonarum
Illic præmia, cum Persephone
Vitæ fructus carpe bene actæ.

SERVUS.

Plerosque memini plurimarum gentium
Domoque et epulis hic ab Admeto hospites
Olim receptos; hospite isto at nequior
Se in hos Penates nullus unquam contulit.
Funesta primum tecta non exhorruit
Intrare, luctu squalidum cernens herum.
Dein fortuitos apparatus insolens
Non consulebat, clade perspecta, boni:
Siquid deesset, immodeste clamitans,
Id flagitabat: cymbium et manibus capax
Tollens, meraco ingurgitat se sanguine
Nigræ parentis, usque dum affusa undique
Calfecit artus flamma, vino exæstuans.
Deinde impeditus fronde myrtea comam,
Agreste latrat: dissonos licet sonos
Audire pariter: ille securus animi
In clade nostra cantitat; nos autem heram
Lacrymis profusis flemus optimam; haud tamen
Spectante, fletu commadescimus, hospite,
Quando ita voluntas fert herilis. Interim
Ego peregrinum hunc excipio dapibus domi,
Furem scelestum et impium sicarium:
Effertur illa, funeri nec prodii
Comes, manuve nuda planxi pectora,
Dominamve luxi, quæ parens fuerat mihi
Servisque cunctis, quæ mariti mollibus

Frangebat iras vocibus, mille et malis
Nos eruebat. Itaque jure hunc odero,
Qui tecta subiit in calamitate, hospitem.
HE. Heus tu, severum cur tuere ac tetricum?
Haud esse torvo erga hospites vultu decet
Servum, sed animo excipere læto comiter.
Tu domino amicum suscipis supercilî
Severitate tristi et ore turbido,
Intentus animum cladis in luctum exteræ.
Accede propius huc, uti sapientior
Reddare. Nosti lege qua mortalia
Natura genuit? haud opinor: unde enim
Id nosse posses servus? at de me accipe:
Mori necesse est omnibus mortalibus;
Nec ullus hominum novit, an sit crastinæ
Visurus ortum lucis: etenim lubrica
Fortuna cœcas temperat rerum vices,
Quæ nec doceri aut arte comprendi queant.
Hæc doctus ex me, genium age exhilara: bibe.
Quodcunque vitæ singuli afferunt dies,
Id crede nostrum; sortis esse cetera.
Præterea hominibus cœlitum suavissimam
Longe Dionem cole; benigna etenim dea est.
Hæc alia omitte, et mihi monenti obtempera;
Siquidem videntur vera quæ tibi consulo.
Atque adeo, opinor, exsolutus his malis,
Comamque vinctus flore, nobiscum bibes,
Istius inanis liber ægritudinis.
Nec dubito quin si proluat semel scyphus
Inversus hic te, ex vultuoso et tetrico
Effinget alium. Quando mortales sumus,
Ex usu opinor sapere nos mortalia.
Nam tetricorum et tristium ærumna, potius
Quam vita, vita me putanda est judice.
SE. Hæc scimus: atqui familiæ præsens status

Nihil habet aptum risui et conviviis.
He. Mulieris obitum ne exteræ supra modum
Defle; familiæ quando salvi sint heri.
Se. Salvi? fugit te, quanta clades nos premit?
He. Nisi forte dominus me fefellerit tuus.
Se. Nimis ille, nimis est hospitalis omnibus.
He. Minime: nec ad eum funus externum attinet.
Se. Nimis hoc profecto familiare funus est.
He. Fors me malorum quippiam celaverit.
Se. Perge esse lætus: nos heri tangent mala.
He. Hic sermo luctus exteræ haud exordium est.
Se. Nec tibi epulanti mœstitudinem afferam.
He. Injuriam tuli haud ferendam ab hospite.
Se. Alieno adisti hanc, hospes, aulam in tempore:
Nam luctuosa cuncta cernis, rasile
Caput, et amictum lugubrem. He. Num liberûm
Decessit aliquis, an gravis senio pater?
Se. Extincta conjux, hospes, Admeti occidit.
He. Quid ais? deinde me recepit hospitem?
Se. Suis pudebat te repellere ab ædibus.
He. O quali es orbus, O miserrime, conjuge.
Se. Quæ clade eadem pariter omnes perdidit.
He. Quin sentiebam id, uda cernens lumina,
Tristemque vultum, rasilemque verticem:
Tamen exterum illi funus esse credidi,
Ac vi coactus hanc subivi januam,
Atque in statu isto turbido rerum bibi,
Et hospitalis hominis assedi in domo
Conviva demens flore vinctus tempora:
Sed culpa, qui non indicaveris, tua est,
Ærumna tanta quum familiæ incumberet
Sed ubinam humatur? qua profectus reperiam?
Se. Larissæ ad alta nobilis qua mœnia
Recta itur, urbis ante portam protinus
Tumulum videbis artifice factum manu.

He. O anime, corque exercitum molestiis,
Ostende, qualem Electryonis filia
Alcmena sobolem procrearit te Jovi.
Subtrahere fato fœminam extinctam est opus,
Suosque rursus ad penates ducere
Alcestin, Admeto ut rependam gratiam.
Ibo, et nigrantis squalido ferrugine
Stolæ tyranno Manium insidias dabo:
Atque illum opinor deprehendam ad aggerem
Tumuli bibentem victimarum sanguinem:
Quod si e latebris clanculum irruens eum
Prendam, et lacertis strinxero circumdatis,
Utcunque latera verset, eripiet mihi
Hunc nemo, donec conjugem Admeti auferam.
Sin aucupantem hæc præda me fefellerit,
Nec ad cruoris adsit haustus, inferûm
Reges adibo et regna solis nescia,
Poscamque, necnon impetraturum reor
Alcestin, ut eam conjugi tradam in manum,
Qui me recepit hospitem, nec reppulit,
Quamvis acerbo sauciatus vulnere,
Animo sed alto id, me reveritus, abdidit.
Quis Thessalûm est in hospites benignior,
Graiûmve? certe sordido non dixerit,
Generosus animi quum sit, beneficium datum.

Ad. Heu mœstum aditum, tristem aspectum
Vidui tecti! Quo feror? ubi sum?
Quid loquar? aut quid taceam?
Quî peream? O me misero fato
Genitum! Functos morte beatos
Duco; his gratulor, hos amo, cum illis
Degere dehinc libet: haud libet auras
Cernere superas: haud juvat almæ
Dehinc vestigia figere terræ:
Obside tali despoliatum

Mors me sævo pignorat Orco.
CH. Subi, subi tenebras
Tecti, subi. Tulisti
Digna lacrymis: tulisti
Calamitatem lugubrem.
Conditos nil lacrymæ
Conjugis manes juvant.
AD. Hoc, hoc verbo vulnera renovas.
Quæ magis homini est aspra calamitas,
Quam spoliari conjuge fida?
Utinam tedæ thalamique exsors
Socia haud ulli tecta habitassem.
Lectos vacuos conjuge, et orbam
Sobolis vitam duco beatam:
Unam in vitam impendere curas,
Est moderati sarcina luctus:
At languentia pignora morbo, et
Deformati funere thalami,
Intolerandi est cumulus luctus:
Præsertim, quum conjugis orbam et
Sobolis liceat ducere vitam.
CH. Sors, sors ineluctabilis
Premit, nec ullus lacrymis
Modus est. Acerba fers, tamen
Perfer; etenim nec conjuge
Tu primus orbus es; alios
Mortalium alia calamitas
Dolore sævo conficit.
AD. Longi O luctus, O amicorum
Desideria luce carentum.
Cur vetuisti me præcipitem
Triste sepulcri mittere in antrum,
Et cum conjuge fida pariter
Tumuli unius mole recondi?
Accepisset geminas pro una

Animas Pluto, transque fretassent
Duo fidissima pectora pariter
Stygias undas.
CH. Mihi vir quidam sanguine junctus
Puerum amisit lacrymis dignum,
Solam generis spem; moderate
Tamen ærumnam hanc pertulit, etsi
Orbus sobolis vertice cano
Et præcipiti languidus ævo.
AD. O mutati facies tecti!
Quinam ingrediar, quinam habitabo,
Versis fatis? hei mihi, quantum
Distat ab illa domus hæc, olim
Quam Peliacæ lumine tedæ,
Et festis ululatam hymenæis
Ingrediebar, dexteræ inhærens
Charæ conjugis, ac multisono
Convivarum strepitu a tergo
Qui beatos dicerent
Meque et illam mortuam;
Quippe utrosque nobiles,
Et utrinque ex optimis
Editos majoribus
Conjugali vinculo
Copulatos. At modo
Nuptialis carminis
Luctus occupat locum:
Proque candidis peplis,
Pulla vestis ad toros
Me reducit cœlibes.
CH. Mali inexperto tibi fortunæ
Dolor hic cursum rupit amicæ.
At servasti vitam animamque:
Mortua conjux liquit amantem:
Quæ nova mentem turbat imago?

Multos conjuge mors orbavit,
Solvens socii fœdera lecti.

Ad. Etsi aliter aliis visum, amici, conjugis
Feliciorem duco quam sortem meam:
Erepta namque plurimis molestiis,
Cum laude summa, triste nihil dehinc sentiet.
At ego, perisse quem fuerat æquum, meo
Fato superstes vitam agam illætabilem:
Quod adeo jam nunc sentio. Nam qui domum
Subire potero hanc, quem alloquar? cujus fruar
Sermone? mentem quo domi oblectem? gradum
Quo vertam? Ubique solitudo in ædibus
Mœrore mentem conficit, quum conjugis
Vacuum cubile cerno; quum vacuam throni
Sedem relictam, et squalidum situ solum;
Circaque genua procidentes liberi
Deflent, parentem lacrymantes; servi hera
Sese queruntur destitutos optima.
Atque is domi rerum est status mihi: at foris
Me Thessalorum nuptiæ, me fœminis
Cœtus frequentes enecabunt, different
Dolore miserum uxoris æquales meæ,
Quas quo intuebor ore? Tum siquis male
Animatus in me est, solvet ora talibus:
"En quem cupido fœda vitæ detinet
Metusque mortis, qui redemit conjugis
Se morte ab Orco ignavus; ac vir postea
Sibi videtur: tum parentes proprios
Infensus odit, ipse non ausus mori."—
Hic rumor inter improbos me differet.
Ecquam ergo vita mihi voluptatem feret,
Quem fama lacerat, et calamitas obruit?

Ch. Ego ignota profano
Per compendia vulgo
Musarum comes ivi;

Et sermonibus aurem
Doctis applicui meam
Non raro; at remedî genus
Nondum ullum reperi, cui
Cedat dura necessitas.
Hanc contra medicamina
Docti nec dedit Orphei
Thressis in tabulis manus,
Nec cum Asclepiadis pater
Phœbus pharmaca proderet,
Ut mortalibus ægris
Morbo membra levarent,
Hanc adversus opem tulit.
Solas hujus ad aras
Non est ire deæ, neque
Ad simulacra, nec ulla
Est placabilis hostia.
O diva, O, violentior
Ad me ne solito veni:
Nam tu, consiliis comes,
Quicquid Jupiter annuit,
Certum ducis ad exitum:
Tu dextra facili domas
Duri robora ferri:
Nec fastum tibi mentis
Infrænem cohibet pudor.
Et dextræ infragili suæ
Vinclo te implicuit dea.
Perfer: nam neque fato
Functos æthereas trahes
Flendo rursus ad auras.
Mors etiam notha pignora
Divûm falce metit sua.
Dum nobiscum erat, omnibus
Chara, et mortua chara erit.

Tu lecti tibi comparem
Supra omnes generosam es
Sortitus. Neque conjugis
Bustum ullus numeret tuæ
Inter funereas specus,
Aggere quæ tumuli premunt
Vita functa cadavera,
Divinis sed honoribus
Æquet relligio hospitum
Manes; atque aliquis via
Flectens dixerit olim:
"Hæc moriendo viri sui
Vitam sponte redemit;
Nunc auget numerum deûm.
Salve, O sancta; ope sospita
Nos præsens."—Ita votis
Illam atque ominibus bonis
Longùm posteritas colet.
Sed visa fallunt me, nisi Alcmena satus,
Admete, ad ædes dirigit gressum tuas.
HE. Admete, amicos libere eloqui decet,
Nec in recessu pectoris silentio
Abdere quod ægre est. Amici haberes me ut loco,
Dignus videbar, clade quum in tua afforem:
At tu, propinquo conjugis jam funere
Non indicato, me recepisti hospitem,
Ceu cura premeret te doloris exteri.
At ego coronis tempora evinctus, deis
Libavi apud te in lugubri lætus domo.
Irascor equidem, irascor hac injuria
Affectus abs te; sed tuis jam luctibus
Acerbitatis nolo quicquam apponere;
Causamque, cur huc sum reversus denuo,
Narrabo: mulierem interim hanc serva mihi,
Dum rege cæso Bistonum huc redux agam

Thraces quadrijugos. Sin quod absit, accidat,
(Nam me ut reducant sospitem precor deos)
Hanc dono dicoque familiæ ancillam tuæ,
Quæ parta nobis est labore maximo:
Proposita namque publico in certamine
Sudore digna deprehendi præmia,
Unde hanc reporto victor. E certamine
Leviore munus erant equi victoribus:
Majora sed qui vicerant, ut cæstibus
Luctave fortes, dona referebant boum
Armenta: post hæc ultimo fœmina loco;
Quumque incidissem forte, turpe sum ratus
Cum laude pariter præmium contemnere.
Sed (ut ante dixi) fœminam curæ tuæ
Commendo, quam non prædo per vim sustuli,
Sed comparatam maximis laboribus
Adduco; fors factum ipse post laudaveris.
AD. Quod clam te habuerim calamitatem conjugis,
Ne interpretere contumeliæ, Hercules,
Id ergo factum, aut quod sinistre sentiam
De te: dolori sed dolorem adjeceras,
Alterius ædes si subisses hospitis:
Nam flere clades sat mihi fuerat meas.
Sed hanc puellam, si pote, obsecro, jube
Asservet alius Thessalûm, quem non pari
Sors calamitate perculit: multi hospites
Tibi sunt Pherei. Memoriam cladis meæ
Renovare omitte: non potero siccis domi
Oculis tueri hanc. Vulneri vulnus novum
Ne appone; satis est cladium, quod nunc premit.
Qua parte poterit ædium servarier
Caste puella? vestis adolescentulam,
Cultusque loquitur: an virûm in commercio?
Qui poterit inter assiduo juvenes agens
Castam tueri se? nec in promptu, Hercules,

Regere juventam est; ac mihi cura est tui.
Functæne fato conjugis thalamo hanc alam?
Et quî in cubili collocabo hanc illius?
Offensionem hic metuo duplicem; et civium
Ne criminetur quispiam me, et optime
De me merentis proditorem conjugis
Dicat puellæ alterius amplexu frui;
Sponsamque vereor mortuam, cujus mihi
Esse sacrosanctam memoriam merito decet.
Me multa circumspicere par. O fœmina,
Quæcunque tandem es, es profecto Alcestidi
Modo et statura corporis simillima.
Me miserum! ab oculis, per deos, procul meis
Apage mulierem hanc, neve perdas perditum.
Namque intueri conjugem videor meam,
Quum intueor istam: pectus horror obsidet:
Fontes ab oculis lacrymarum profluunt.
Nunc calamitatis hujus, heu miser, miser,
Acerbitatem luctuosam sentio.

Ch. Laudare sortem non equidem possum tuam:
Tamen ferendum, quisquis es, quod dant Dei.

He. Si mihi potestas esset hæc divinitus
Concessa, ab umbris conjugem ut reducerem,
Eamque possem tibi referre gratiam.

Ad. Scio referres promptus: at cuinam hoc datum?
Nec luce cassis luce post frui licet.

He. Perfer modeste, neve te afflictes nimis.

Ad. Lenire verbis facile, quod durum est pati.

He. Quid promovebis, perpetim si lugeas?

Ad. Scio: dolendi sed voluptas me huc rapit.

He. Extinctum amare, lacrymandi occasio est.

Ad. Etiam miserius quam loquor me perdidit.

He. Uxore es orbus optima: quis id neget?

Ad. Nullo ut fruatur pectus hoc post gaudio.

He. Tempus levabit, quod recens nunc est malum.

Ad. Tempus profecto, si mori tempus vocas.
He. Te mitigabit uxor, ac tedæ novæ.
Ad. Ah, quid ais? ex te haud istud expectaveram.
He. Expers jugalis exiges vitam tori?
Ad. Nulla accubabit mulier unquam huic pectori.
He. Prodesse reris posse te sic mortuæ?
Ad. Ubi ubi sit, illam honore semper prosequar.
He. Hæc laudo sane, laudo. Sed stulte facis.
Ad. Sponsum nec ulla me vocabit fœmina.
He. Quin conjugem erga laudo nimirum fidem.
Ad. Si negligam etiam mortuam, peream male.
He. Nunc recipe tecto hanc stirpe nobili satam.
Ad. Per, qui creavit te, Jovem, istud deprecor.
He. Hoc si recusas, perperam tibi consulis.
Ad. Hoc ni recuso, macerabor luctibus.
He. Obsequere, et hujus non pigebit gratiæ.
Ad. Utinam haud tulisses præmium hoc certaminis.
He. Et mecum es hujus particeps victoriæ.
Ad. Probe es locutus; sed recedat fœmina.
He. Siquidem est necesse: at num necesse sit, vide.
Ad. Necesse; nisi ob id forte tu succenseas.
He. Non temere id a te tantopere contenderem.
Ad. Age, vince: quamvis grata minime postules.
He. Factum probabis postea: pare modo.
Ad. Siquidem hanc subire tecta oportet, ducite.
He. Servis mulierem hanc neutiquam commisero.
Ad. Quin ipse in ædes ducito illam, si lubet.
He. Tibi profecto mulierem tradam in manum.
Ad. Ego haud tetigero; tecta subeunti patent.
He. Tuæ stat uni dexteræ hanc concredere.
Ad. Coactus istud atque nolens perpetro.
He. Protende promptus dexteram, tange hospitam.
Ad. Protendo, veluti Gorgonis sectum ad caput.
He. Tenesne? Ad. Sane teneo. He. Serva jam, et Jove
Natum fatebere generosum olim hospitem.

Ipsam intuere, similis uxori an tuæ
Sit, ac beatus luctuum jam desine.
AD. O dii boni, O miraculum inopinum ac novum,
Oculis profecto conjugem intueor meam:
Aut me deorum quispiam ludibrio
Recreat, inani corda lactans gaudio.
HE. Non ita: sed ipsam conjugem cernis tuam.
AD. Ne larva ab umbris missa sit, circumspice.
HE. Cave esse credas hospitem tuum magum.
AD. Sed, quam sepelii, conjugem intueor meam?
HE. Sic. At fidem tu, et jure, sorti non habes.
AD. Tango, alloquorque, conjugem ut vivam meam?
HE. Alloquere. Votis quicquid optabas, habes.
AD. O corpus, ocule O conjugis charissimæ,
Spem præter habeo te, videre postea
Quam non putaram posse me? HE. Ne dubita: habes,
Modo ne deorum quispiam invideat tibi.
AD. O clara soboles maximi Jovis, utinam
Beatus ævum transigas, ac sospitem
Te servet idem, qui creavit, Jupiter.
Nam me jacentem solus erexti. E Styge
Quonam reduxti ad lumen hanc rursus modo?
HE. Depræliatus cum tyranno Manium.
AD. Ubi nactus illum prælio congressus es?
HE. Propter sepulcri dexteram injeci aggerem.
AD. Quid muta tandem perseverat fœmina?
HE. Nondum tibi fas ejus alloquio frui,
Diis antequam sese expiarit Manibus,
Terrisque lucem tertia ostendet dies.
Duc conjugem intro jam tuam, ac in posterum,
Admete, justi cultor, atque in hospites
Pius esse persta. Vale: ego Stheneli filio
Abeo imperatum mihi laborem ut exequar.
AD. Mane, ac penates, et dapes adi sacras.

He. Id fiet alias; nunc celeritate est opus.
Ad. Dii rem secundent, teque reddant sospitem.
Edico cunctis civibus regni mei,
Ob res secundas ut choris indulgeant,
Et victimarum sanguine aras imbuant.
Mutata vitæ in melius est facies modo,
Felicitatem nec tego ingratus meam.
Ch. Fortuna vices lubrica versat,
Varias docilis sumere formas.
Inopina dei plurima peragunt:
Non succedunt, quæ fore speras;
Quæ fore nemo posse putaret,
Sæpe expediunt numina: qualem
Hæc sortita est fabula finem.

INDEX
RERUM ET VERBORUM.

NUMERI PAGINAS INDICANT.

A.

P.

Σ.

